

25th Dec

1891

ஜநநந்தினி.

1.]

ஜனவரி 1891.

[புஸ்த. I.]

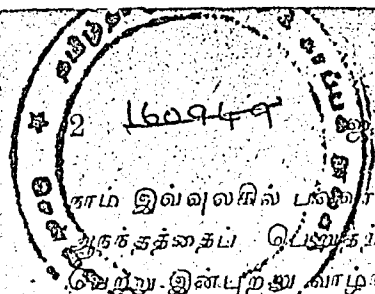
ஜநநந்தினி.

ஜநநந்தினிக்கு ஆநந்தத்தைத் தருவது ஜநநந்தினி. நமது தமிழ்நாட்டில் எல்லோரும் ஆநந்தமாய்ப் படிக்கும்படியாக ஓர் பத்திரிகையை மாதந்தோறும் பிரசுரஞ்செய்யவேண்டுமென்று நாம் நெடுநாளாகக்கொண்டிருந்த கருத்தினுக்கிணங்கச் சமயம் வரத்ததனால் இது யாவராலும் அங்கீகரிக்கப்படுமென்று துணிவு கொண்டு இவ்வாறு செய்யப்படுகிறோம். கருணாநிதியாகிய கடவுளின் பேரருளால் கல்விமேள்வியில் மிக்க வல்லோரொல் லோரும் இம்முயற்சியில் துணைநிறுந்து இவ்விடைசேராது நெடுங் காலம் நிலைபெற்று நிற்கவேண்டுமென்பது நமது உள்ளக்கருத்து. இவ்வாறு செய்யப்படுவது நமது சிற்றறிவுக்குத் தகுதியை நெனிணர் ஒப்புவிப்பின் அறிவுநிறந்த பெரிபேர் பலபேரது அபிப்பிராயங்கள் பல வித்துவான்களின் துணையக்கொண்டு இதில் வெளியிடப்படுமொகையால் இது யார்க்கும் பயன்படுமெனக் கருதித் துணிந்தோம். “பகுத்தறிவுடைய மனிதர் பிறர்க்கு ஆநந்தமுண்டாகும்படி செய்யவேண்டும்; அப்படிச் செய்வதே கட வுளைப் பூசனைசெய்வதாகும்.”

सन्तोषं जनयेत्पुण्यं सदेवेश्वर पूजनम्॥

ஆநந்தத்தை அடைவதெப்படி ?

ஆநந்தம் இமமை மறுமை நோக்கி இருவகைப்படும். யானே முதல் என்றபிறகவுள்ள ஜநநந்தம் தமக்கு வேண்டுமென்று தேடவிரும்பு மவற்றையெல்லாம் ஆநந்தமே முதன்மையானது

160944
ஜ.நா.ந.தி.வி.

நாம் இவ்வுலகில் பஞ்சாயத்து வந்ததிப் பற்றிப் பற்றி முயல்வதெல்லாம் ஆரந்தத்தைப் பெறுதற்பொருட்டே. இம்மைப்பயனை ஒருங்கே செய்து இன்புறது வாழ்ந்திருக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படாதவ ரெல்லாம் இவ்வுலகில் ஆரந்தமானது பலவகைக்காய் மதக்கோட் பாடுகளை யனுசரித்ததாலாலும், அதை இன்னதென்று நிர்ணயித் துக், கூறுவது எளிதன்றுதலாலும், லௌகிக ஆரந்தத்தோடு கல வாமல் வைதிக ஆரந்தத்தைமாதிரம் பெற விரும்புவர் மிகச் சில ராதலாலும் அதனை யொழித்து லௌகிக ஆரந்தத்தைப்பற்றி மட்டு சிறிது மொழிகின்றோம்.

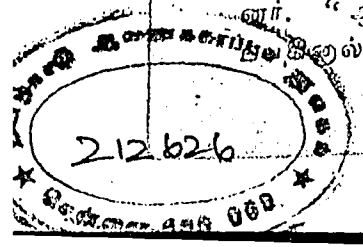
நாம் எந்தத்தொழிலில் ஆமர்த்திருந்தாலும் “தம்மின் மெலி யானா நோக்கித் தமதுடமையம்மா பெரிதென்று அகமநிழிக்” என்றபடி மனதில் வாட்டக்கொள்ளாமலிருந்தால் நமக்குண்டாகும் எவ்வகைப்பட்ட இடுக்கண்களும் இனிதாகும். மொத்திருவந்துற் றாலும் வெந்துயர் வந்துற்றாலும் உள்ளம் ஒத்திருந்தால் ஆரந்தந் துடிகொள்ளும். செல்வமுடையவரா யிருக்குங்காலத்தில் சந்தோஷ மாயிருப்பது யார்க்குமியல்பாம்; அச்செல்வம்நீங்கி வறுமை வந் துற்றபோதும் அதற்காக வேங்கி மனஞ்சோராமல் லலிமைகொண் டிருந்தால்மட்டுமே அதன் கொடுமைதோன்றுது.

32

160944
M911

நன்னிலைக்கட்டன்னிறப்பானுந்தன்னின் நிலைகலக்கித்தேவானும்—நிலையினும் மேன்மேலாய்த்திறப்பானுந்தன்னின் தலையாகச்செய்வானுந்தான்.”

என்றபடி நாம் சந்தோஷமாயிருப்பதற்கும் துக்கப்படுவதற்கும் காரணம் நாமே. நாம் சந்தோஷமாயிருந்தால், நான் நம்மாலியன்ற மட்டும் மற்றவர்களுக்கு வேண்டுவனவற்றைச் செய்வதெளிதா கும். சிறிது வேலைகளில் நம்மால் பொறுப்பதற்குரிய துன்பங்கள் நேர்த்தாலும் அவற்றுல்லாமட்டுமே மனோவிசார முண்டாகித்தலை. எத்தனை செல்வமுடையரானாலும் அல்லது வறியரானாலும் சுக துக்கங்களுக்கு அனை காரணமாகாமல் “நாம் என் பிறந்தோம்” என்பதே அநேகருக்குப் பெரியவிசாரமாகின்றது; ஆனதனால், “வாழ்வதனாலாயபயனென்கொல்” என்று கற்றோர் ஆராயின்ற னர். “ஆரந்தமாயிராமல் வீணை ரெடுங்காலமளவும் வாழ்ந்திரு னால்” என்று என்ன பயன்” என்று வேறுசிலர் சொல்லுவர்.

32
R m 11, M91 M91.1.2

ஜ.நா.ந.தி.வி.

3

கல்வியின் மிகுதிக்குத் தக்கவளவு ஆசையும் மிகும். பிறர் களிக்கப்பெசுகின்ற விகட்கவிகளுக்குத் தரங்கள் செய்யும் பரிகா சத்தினால் ஆரந்தமுண்டாவதில்லை. மனதில் விசாரமுண்டாயின் அதுகாரணமாக தேகத்தில் நோயுண்டாகுமாதலால், அவையிரண் டும் ஒன்றிற்கொன்று ஒன்றுமையுடையனவாம். இவ்வாறே தேக த்தில் நோயுண்டானால் அதனால் மனதும் வருத்தும். ஆனதினாலே தான் நிபுணவைத்தியர்கள் நோய்கொண்டவர்களை நுகைமுகம் கொண்டு குளிர வார்த்தைசொல்லி அவர்கள் மனோவிசாரத்தை நீக்கிவிடுகிறார்கள். எவ்வளவு சங்கடங்கள் வந்தாலும் அக்காலத் திலும் வேண்டியவர்களைக் கண்டமாத்திரத்தில்

“வயாவும்வருத்தமுமின்றக்காடுவும்
கவான்மகற்கண்டதாய்மந்ததாடி
கசாத்தானுற்றவருத்தமுசுஅத்தன்
கேளிகாக்காணக்கெடும்.”

என்றபடி அவையனைத்தும் கணப்பொழுதில் நீங்கிக் குணப்படுகி ன்றார்கள். இவ்வுலகில் எதுவானாலும் அகில் சுகமும் துக்கமும் கலந்திருக்கும். துக்கத்தைமறந்து சுகத்தைமட்டுமெண்ணுகிறவர் கள் எப்பொழுதுஞ் சுகமாயிருப்பார்கள். இதுதான் சுகத்துக்கங்கள் மனதைப் பொறுத்திருக்கின்றவனவென்பது எளிதில் விளங்கும்.

தேகத்தில் ஒருநோயுமில்லாதிருக்கையிலும் ஆரந்தமாயிரு குத்த தெரியாமல் அநேகர் வீணை துன்புறுக்கிறார்கள். உடம்பிலே ஒருநோயுமில்லாதவர்களிற் பெரும்பான்மையோர் உள்ளநாளுள் ளளவும் துன்பக்கடலிலாழ்த்திருப்பது அவர்களது அறியாமைக் குற்றமேயாம்.

பலநூல்களைக் கற்பதனாலேமட்டும் ஆரந்தமுண்டாகித்தில்லை; ஆரந்தம் வேறு, கல்வி வேறு. யானைகண்ட குருடனாப்போல ஆரந்தத்தைப்பற்றிப் பலபேர் பலவாறுகச் சொல்லுகிறார்களே யல்லாது அதை உள்ளபடி கண்டு அனுபவிப்பவர் மிகவுஞ் சிலர். அற்றைக்கூலி வேலைசெய்த பிழைப்பவனுக்கு இவ்வுலகிற் பாதி கிடைத்தாலும், ஆசைக்கோ தனக்கிடையாதலால் மற்றொரு பாதியுங் கிடைத்து இந்தப் பூலோகமுமுமையையும் தானே ஒரு தவிக்குடை கீழலில் ஆளப்பெறவில்லையென்று அவனுக்குத் துக்கமுண்டாகும். நமக்குரிய பொருள்களுள் ஏதேனுமொன்று

போய்விடின அதற்காக நாம் துன்புறுவதென்றால், ஆசை அதிகமாகத் துன்பமும் அதிகினைவாகவே அதிகமாகின்றது. ஒருகாலத்தில் அதிகபாண்டித்தியமுள்ள சங்கீதவித்துவானொருவன் காணாமிருக்கமாகப் பாடினதை எல்லோருங்கேட்டாநந்திக்கையில் அவன் முகம் வாடியிருக்கக் கண்டு அதன்காரணமென்னவென்று அங்குள்ளார் அவனைக்கேட்க, அவன் கல்வியறிவின் மிகுதிக்குத் தக்கவளவு துன்பமும் மிகுந்திருக்குமென்றான்.

புலத்தில் விசாரமற்று வயிறுநிறையப் புல்லைமேய்ந்து தெளிந்தநீரைக் குடித்துவிட்டு அருகேயுள்ள குளிரந்த நிழலில் படுத்துறங்கும் பசுவுக்குள்ள ஆரந்தம் மனிதனுக்குண்டாவதில்லை.

“ஒருபொழுதும் வாழ்வதறியார்களுதுப
கோடியுமல்லபல.”

என்றபடி மனிதர்படும் ஆசைக்கு அளவில்லை யாதலால் “கிட்டாநாயின் வெட்டெனமற” என்று பெரியோருதைத்ததையுஞ் செவிக் கொள்ளாமல் தாம் விரும்பியபொருள் கிடைக்கவில்லைபோன்று வீணையெய்கிப் பெருந்துன்பமடைகிறார்கள். ஆசையை மட்டுப்படுத்தினால் சுகந்தானேயுண்டாகும். மனிதர்க்கிருப்பதுபோலப் பசுமுதலியவற்றிற்கு ஆசையின்லாநிருத்தலால் அவற்றிற்குத் துன்பமுண்டாகித்தெல்ல.

“அவாவில்லார்க்கில்லாருந்துன்பமஃதுண்டேற்
றவாதுமேன்மேல்வரும்.”

என்றபடி அவாவதுத்தல் துன்பந்துடைப்பதற்குக் காரணமாகும். ஆசையை மட்டுப்படுத்தி எப்பொழுதும் நாம் செய்யவேண்டிய காரியத்தின்மேற் கண்ணாடிருந்து மனோவிசாரப்படாமல் கிடைத்தது போதுமென்றிருப்போமாயின் அதுவே ஆரந்தமாகும். நாம் வசிக்கின்ற வீடுகளிலுள்ள பொருள்களெல்லாம் ஒழுங்காய் வைக்கப்பட்டிருந்தால் அதனால் மனம்நிலைபெற்று ஆரந்த முண்டாகும். நாம் காண்கின்றவைகளெல்லாம் அழகாயிருந்தால் அதுவுமோராந்தமாகும். கோபம் பாபமாதலால் “உள்ளங்கவந்தெழுந்தோங்குஞ்சினங்காத்துக் கொள்ளாங்குணமே குணமென்க” என்றபடி கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டால் பலவகைத்தாய தீச்செயல்களைப் புரியாமல் ஆரந்தமாயிருக்கலாம். இம்மையின்பம் இன்

னதென்றறியாதா ரெங்குமில்லை. பசித்தவர்க்கு உணவும், வெயிலில் நடந்துவந்தவர்களுக்கு நிழலும், மூட்டைசுமந்து வருகிறவர்களுக்குத் தங்கள் பாரத்தை யிறக்கிவைத்தலும் ஆகத்தமாகும். ஒரு பொருளால் எந்தநாளிலும் ஒருவிதமான சுகமே உண்டாகித்தெல்ல; “லோகோ பின்னருகி” என்கிறபடி ஒருவனுக்கு வேண்டியது மற்றொருவனுக்கு வேண்டாததாகும். வண்டுமலர்ச்சேக்கை விரும்புஞ் செழும்பொழில்வாய் காக்கைவிரும்புங்கனி வேம்பன்றோ? அன்றியும் ஓர்காலத்தில் இன்பந்தருவன மற்றொருகாலத்தில் தாரா. வசந்தகாலத்திற் கூவுங்குயிலின் குரல் இனிதாகும், மாரிநாட் கூவுங் குயிலின் குரலென்து. நோயற்றகாலத்து இனிதானின்ற ஓண் நோயுற்றகாலத்துத் தீதாகும்.

சீதள தேசத்தில் வாழ்பவர்களுக்கு இனிதாயிருக்கின்ற வெயில் உஷ்ணதேசத்திலுள்ளவர்களுக்கு வேண்டியிராது. இங் வாறே உஷ்ணதேசத்திலே வசிப்பவர்களுக்கு இனிதாயிருக்கின்ற சீதளம் சீதளதேசத்திலுள்ளவர்களுக்கு இனிதாயிராது. நெடுங் காலமாய் அறுபவசித்தமாய்க் கண்டுணர்ந்து கொண்டதன்பின்பு இன்னது செய்யத்தக்கது, இன்னது செய்யத்தகாததென்று பெரியோர் சொல்லியிருப்பதை மறவாது விதித்தனவற்றைச்செய்து விலக்கியவற்றைச் செய்யாதொழிவோமாயின் ஆரந்தம் இடையறாது நம்மிடத்திற்குடிகொண்டிருக்கும்.

நாம் செய்யுந்தொழில்களில் எவ்வளவு வசுத்தமிருந்தாலும் அவை பிறர்க்குப் பயன்படுவனவாயிருப்பின் அந்தவருத்தமெல்லாம் சுகமாகவேயிருக்கும்.

பரோபகாரமானது எந்தக்காலத்தும் பேராதந்தத்தைத் தரத்தக்கது. உள்ளத்திற்கள்ள மின்றி ஸ்வப்பிரயோஜனத்தைச் சற்றுங்கருதாமல் ஸத்தியத்திற் கட்டுண்டு கைம்மாறு கருதாது பிறருடைய நலத்தையே பெரிதென்று கடைப்பிடித்திருக்கும் மேலோர், எல்லோராயுந் தம்மைப்போலவே எண்ணி அன்பொழுந் அவர்க்குச் செய்யும் ஆதரத்தாலடையும் ஆரந்தத்தைபுளவிட்டு, கூறலாமோ? இத்தகைய நற்கருத்து இக்காலத்திலுரிதெனினும், சிறிது காலத்திற்குமுன் வாஸ்தவமாக நடந்ததொன்றை யிங்கெடுத்துக் கூறுலோம்.

லண்டன்மாநகரிலிருந்து ஒருவர் மற்றொரு நகரத்திலிருந்து தமது நண்பரைப் பார்க்கப்போயிருந்தபோது அவருடன் தாம் அடுத்த 'லாட்டெரி' என்கிற பந்தயத்தில் ஒருசீட்டு வாங்க நினைத்திருப்பதாகச் சொல்ல அவர் தமக்கும் ஒன்று வாங்கும்படி சொல்லியிருந்தார். சொன்னவர் பிறகு அதைப்பற்றி நினைத்தவரே யல்லர். அவரது நண்பர் அவருக்கு வாங்குவதாகச் சொல்லியிருந்த சீட்டும் வந்து சேரவில்லை. இப்படியிருக்க ஒருநாள் இவருக்கு இரண்டுலட்சம் ரூபாய்க்கு சீட்டுவிழுந்திருப்பதாக இவர் நண்பர் செய்தியனுப்ப இவர் மிக வியப்புற்று லண்டன் நகரத்திற்கு விரைந்துசென்று தமது நண்பரைக்கண்டு தமக்காக எப்போது சீட்டு வாங்கினாரென்றும் அவ்வாறு வாங்கியதை ஏன் தமக்கு முன்னமேயே தெரிவிக்கவில்லையென்றும் கேட்டார். அதற்கு அவர்நண்பர் "முன் நீரேன்விடத்திற சொல்லியிருந்தவண்ணம் நான் சீட்டுவாங்கினபோது உமக்கும் ஒன்று வாங்கி வைத்திருந்தேன்; பிறகு அதைப்பற்றி நான் அத்தனையாய்க் கவனித்தவனல்ல" என்று சொல்ல, அவர் "அதற்குமட்டும், அப்படியானால் பந்தயம் விழுந்த சீட்டி என்னுடையதுதான் என்பதென்ன, உமது சீட்டாகவே யிருக்கலாகாதா?" வென்றார். அதற்கவர் "அப்படியன்று. நான் சீட்டுகளை வாங்கிப் பெட்டிக்குள் வைத்தபோது உம்முடைய தென்பதற்கு அறிகுறியாக அவற்றில் ஒன்றின் முலையில் மையி னுற் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அப்படி உமக்கென்று குறித்திருந்த சீட்டிற்குத்தான் பந்தயம் விழுந்ததாகையால் அது உம்முடையதே" என்று கூறினார். இவரன்றோ வள்ளத்திற்குள்ளமில்லாத உத் தமசிரோமணி! அவ்வளவு பெருந்தனத்தைக் கண்டு இவர் சற்றே லும் ஆசைப்பட்டால் அதைத் தமதென்றே சொல்லி யெடுத்துக் கொள்ளக்கூடாதா? எடுத்துக்கொண்டால் இவர்நண்பர் என்ன உரிமையைக்கொண்டு அதனைக் கேட்கத்துணிவார்? நூங்குநிறவ ணை பெழுப்புவதுபோல் எங்கேயோ இருந்த இவரது நண்பருக்கு அத்தனை பெருந்தனத்தை வலியுக்கொண்டுபோய்க் கொடுக்க இவர் க்குவந்த தலைவிதி யென்ன? தன்னலம் சிறிதும்பாராட்டாத பரோ பகாரகுணம் இதனினும் வேறுண்டோ? இதனால் இவர்க்குண்டான ஆரந்தத்தையும், இத்தகைய நேசர் தமக்கு வாய்த்திருந்ததை நினைத்து இவர் நண்பருக்குண்டான ஆரந்தத்தையும் இவ் வளவென்று சொல்ல யார் திறம்?

மனையாள்.

சோழநாட்டின்கணுள்ள உறையூரில் மணிபத்திரன் என்றொரு வணிகாரிருந்தான். அவன்செய்த நல்வினைப்பயனால் அவ் ளுரில் உயர்குடியிற் பிறந்த குணபூஷணியென்னும் உத்தமி அவ னுக்குப் பத்தினியாக வாய்த்தாள். தினாகடலோடியுந் திரவியந் தேடவேண்டுவது வணிகர்மாபிற்றுகரிய தொழிலாதலால் அவன் தன்னிடமிருந்த பொருளனைத்தையும் முதலாகவைத்து இரத்தின வியாபாரஞ்செய்ய ஆசைகொண்டு சிம்மளதீவிற்குக் கப்பலேறிச் சென்று அங்கிருந்து மணிக் குவை வாங்குவந்தான். மணியாபர ணக்களையணிய விரும்புவார்களைல்லோரும் மணிபத்திரனிட மிருந்து தங்களுக்கும் வேண்டும் மாசிலாமணிகளை வாங்கி அணி கல்களைச் செய்துகொள்ளுபவர்கள். அவனிடத்தில் மணிக் கோவைகளும் இரத்தினபரணங்களும் வேண்டியமட்டும் அகப் பட்டும்.

குணபூஷணி ஒருதாய்க்கொருபெண்; அவனுடைய தாய்தந் தையர் அவனைச் செல்வமாக வளர்த்து வேண்டியபொருளை அவரு க்குச் சிதனங்கொடுத்திருந்தார்கள். உடைமையும்வறுமையு மொரு வழிகில்லாவாதலால் காலவித்தியாசத்தால் ஆடியமாவாசையன்று நடுச்சிதில் யாரோ உளவறிந்த கள்வர் சிலர் எப்படியோ ஒருவர்க் குத்தெரியாதபடி அவன் வீட்டிற்குள்ளேபுகுந்து மாறு திறவுகோல் களினால் இரத்தினங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த பெட்டிகளையெல்லாந் திறந்து எல்லாவற்றையுந் திருடிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். மணிபத்திரன் விழித்தெழுந்து பார்க்கையில் பெட்டிகளெல்லாம் மணிமுடிப்புக்களின்றி வெறுமையாய் யிருந்ததைக்கண்டு ஏக்கமுற் றான். அவன் சிம்மளதீவிலிருந்து வாங்குவந்த இரத்தின முடிப்பு களின் பாதிவிடை இன்னம் கொடுபடவில்லை. அவன் அதுவே கவ லையாய்க் கணக்குப்பார்த்ததில் தனக்குள்ள ஸ்தலாஜங்கம. சொத் துக்கள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கேவிறுதலும் கடனடைந்தது போக ஆயிரம்ரூபாய்க் கதிகமிராதென்று கண்டு ஏக்கக்கொண் டான். அந்தச் சிறுதொகையைக்கொண்டு தன்மனைவிக்களோடு கௌரவமாய்ப் பிழைப்பதற்கில்லையென்று கண்டு அவன் அழ லிவிட்ட இழுதுபோலுருகினான். இதுசெய்தி தன்மனைவிகாதிற்

படி அவள் மொந்துவருந்துவாளென் றச்சமுற்றிருந்தானை யால் அதை யவளோடுசொல்ல அவனுக்கு நாவெழவில்லை.

அந்தப் பாக்கியவதி பிறந்தகத்திலாயினும் புத்தகத்திலாயினும் வறுமையென்பதைக் கண்டறியாள். அவள்கருத்தெல்லாம் எப்போதும் அவள் காதற்கொழுநன்மேலிருந்தது. சிறிதுகாலமாகத் தன்கொழுநன் துன்புற்றிருந்ததின்காரணம் அவளுக்கின்ன தென்று புலப்படவில்லை. அவள் ஆயிரத்திலே பிறந்து பதினாயிரத்திலே வாழ்க்கைப்பட்டுக் குலங்கப் பணிபூண்டு குச்சிரியப் பட்டுடுத்துப் பல்லோர் பணிசெய்யச் சுகமாயிருந்தவள். அன்பே வடிவமாகக்கொண்டிருந்து சுற்றத்தார்க்கேயன்றி வறியோர்க்கெல்லாம் வாரிவழங்குவது அவளாகியதை.

இன்பம்வந்துற்றகாலத்தேயன்றித் துன்பம்வந்துற்றகாலத்தும் உத்தமன்நீரிகள் தங்கள் கொழுநன்மாருக் குற்றதுணையாவார். ஒருவன் பெருஞ்செல்வத்தையிழந்து வறியானாகி மிடி மூப்புமுதலியவற்றால் துன்புற்றிருக்கையிலும் அவன்மனையாள் நற்குண நற்செய்கையுடையவளா யிருப்பாளேயாயின் “இல்லாளாகத்திருக்க இல்லாததொன்றில்லை” என்றபடி யவனுக்குக் குறைவொன்று பிராது. மரம் நன்றாயிருக்குங்காலத்துக் கொடியானது அதன் மீதேறிப் பட்டாந்து அசுரோடு சுகமாகவிருந்து, அம்மரத்திலேயே மூன்று அதனாலதன்கிளைகளெல்லாம் முதிபட்டுப் பிளவுற்றகாலத்தும் அக்கொடி அதனைவிட்டகலாது தளிக்கத்தொடங்கி முன்னிருந்த வண்ணமே அம்மரத்தின்மேலேறிப் பட்டவதைப்போலத் தீவினைப்பயனால் தன்கணவன் வறுமையுற்றகாலத்தும் அவனை விட்டு இமைப்பொழுதேனும் இணைபிரியாமலிருப்பவளே நற்பெண்டிராவாள்.

இரவுபகலென்று பாராமல் எந்நேரமும் தன்காயகளை யுபசரிப்பதையே தொழிலாகப்பூண்ட குணபூஷணி சிறிதுகாலமாகக் கண்வன்முகம் வாட்டங்கொண்டு அவள் விசாரப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததின் காரணத்தை அறிந்துகொள்ளமாட்டாமல் மனம்புழுக்கினான். தனக்குப் பொருட்சிதைவுண்டானதைப்பற்றித் தன்மனைவியோடுசொன்னால் அவளைதக்கேட்டுத் துன்புறுவாளென்ற அச்சத்தினுற்றான் அவன் அவளோடதைச்சொல்லாமல் மறைத்துவைத்

திருந்தான். ஆயினும் அவன் தன் கடனைத்தீர்த்துவிட்டு மிகுந்திருப்பதை வைத்துக்கொண்டு தானும் தன் மனைவிமக்களும் வேறெங்காயினும் கண்காணாத தூரதேசத்திற்குச்சென்று காலங்கழிக்க வேண்டுமென் மெண்ணித் தன்மனையாளை யழைத்து அவளோடு உள்ளதத்துவந்தைச் சொன்னான். அவள் அவனைப் போலவே துண்ணறிவுடையவளாதலாலும் அவனிடத்து அன்பின் மிக்க காதலுடைய நற்பெண்டிராதலாலும் தங்களுக்கு நேர்ந்த பொருட்சிதைவைப்பற்றிச் சிறிதுங் கவலைப்படாமல், “பிராணநாதா! இவ்வாறு நமக்குநேர்ந்த தெளிப்பாக்கியத்தை யெண்ணியோ என்னோடுகூட்டிச் சொல்லாம வித்தனைநாளாய் நொந்து புண்பட்டீர்? குடைநிழலிலிருந்து குஞ்சாழார்ந்த மன்னரும் நடைமேலிந்தேர்நூர் நண்ணுவதுமுண்டாதலால் நீநினை நினைந்து வருந்துவது உமது பேரறிவுக்கழகன்று; செல்வம் ஆறிடுமெடு மடுவும்போலாமன்றோ? இதற்காகத் தாங்களிரங்குவதேன்? தாங்களிதற்காக இப்படி வருந்துவீர்களேயாயின் நமது கண்ணாமக்கள் மனம் வாடாதோ? வெள்ளத்தையிவிடும்பையறிவுடையான் உள்ளத்தினுள்ளக்கெடும்” என்று பெரியோருணாத்தபடி இடுக்கணழியாமையன்றோ ஆண்மக்கட் கழகாதும்? ஆகலால் தாங்கள் இனிமேலும் இரைநினைத்துத் துன்புறுதல் நன்றன்று” என்றான்.

மணிபத்திரன்,

“இல்லதெ னில்லவன் மாண்பானு ளுள்ளதெ னில்லவன் மாணுக் கடை?”

என்றபடி தனக்கேற்ற ஆறுபிரக்காதவி வாய்த்திருப்பதைக்கண்டு அசுமகிழ்ந்து தனக்குள்ளாவற்றையெல்லாம் விற்றுக் கடனையிழத்தான். எல்லாம்போக ஆயிரம்ருபாய்தான் மிஞ்சியது. தான் செல்வமுற்றிருந்த காலத்திலிருந்ததுபோல இனிமேலும் உறையூரில் வசிக்கின் தன் பெருமை குன்றுமென்றெண்ணிக் காவிரியாற்றின் கரையோரமாயுள்ள முத்தரசனல்லூரில் சிறிதாகக் கூணாவிடொன்று கட்டிக்கொண்டு தனக்கு மிஞ்சியதைச் சிறுமுதலாகக்கொண்டு பலசாக்குக் கடைவைத்துத் தன்மனைவிமக்களோடு வருவாய்க்குத் தங்கவண்ணமாயிருக்க நினைத்து, அந்த ஊரில் தனக்கு வெகுநாளைத் தோழனுள் சுமுகி என்பவனோடு இருநாறு ரூபாய்க்குள் ஒருவீடுங் கடையுங் கட்டிக்கொடுக்கும்படி சொன்னான். சுமுகி அவன் சுருங்குநிறைந்தபடி அழகாக விட்டைக்கட்டி அந்தவீட்டு

க்குவேண்டியவற்றையும் அமைத்து, கிரகப்பிரவேச முகூர்த்தமும் பார்த்துவைத்து, தானே தன்வண்டியை உறையூருக்குக் கொண்டு போய்த் தன்தொழிலையும் அவன்மனைவி மக்களையும், அவர்கள் வீற்காமல் தங்களுக்கு அவசியம் வேண்டுமென்று வைத்திருந்தவற்றையும் அந்தவண்டியிலேற்றிக்கொண்டு பத்திரமாய்க் கொண்டுவந்து சேர்த்தான்.

மிக்கசெல்வமுடையவன் வீட்டிலே பிறந்து செல்வமாய் வளர்ந்து வணிகர் தலைவனாகிய தனக்கு மாலைசூட்டி விலைபெற்ற ஆடையரபரணங்களைத் தரித்துக் கண்டவர் கேட்டவர் எல்லோருங் கொண்டாடும்படி பெருவாழ்வு வாழ்ந்த தன் ஆறுயிர்க்காதலி பஞ்சைபோல இக்கோலமானானேயென்று அவன் நெட்டுயிர்த்தான். இத்திருமுன்னெல்லாம் பொன்காய்த்த மரம்போலத் தலைமுதல் கால்மட்டும் பற்பலவாகிய அனிகளை அணிவதிலும், விலைபெற்ற பட்டாடைகளை யுடுப்பதிலும் மிக்க அவாவுள்ள குணபூஷணிக்கு அத்தனை யாசையும்போய் அவள் மனவலிமைகொண்டு தனக்கு வந்துற்ற வறுமைக்காகச் சிறிதுந் துன்பப்பட்டாது தன்கணவனுக்கு வழிபாடுசெய்பவளாய் வாழ்ந்ததைத் துணையளாய்த் தன்மக்களைப்போற்றி அவன் எள்ளென்றால் எண்ணெயாய் நின்று, அங் வாறான கேட்டிலும்,

“குடநீ ரட்டுண்ணு மிகேசுட் பொழுதும்
கடலீரற வண்ணுங் கேளிர்—வரினும்
கடலீர்மை கையாளுக் கொள்ளு மடமொழி
மாதர்மனை யாட்சி யான்.”

என்றபடி இரவலர்க்கு அழுதுபடைத்து இல்லறநெறிமுறை பிறழாது நடந்துவந்தாள்.

அந்தப் புதுவீட்டிற்குப் புதிதாகக் குடிப்போனவன்றே மணிபத்திரன் மிகுந்திருந்த எண்ணூறு ரூபாயை முதலாகவைத்துப் பலசரக்குக்கடை வியாபாரஞ்செய்துவந்தான். குணபூஷணி யானவள் தன் கணவன்முன்னே பெருஞ்செல்வ முடையவனு யிருந்தகாலத்தில் அவனிடமிருந்த அன்பிலும் பதினமடங் கதிகமாக ஊசியுஞ்சரமி மொருவழிச்செல்வதுபோலக் கொழுநன் குறிப்பறிந்து நடந்துவந்தாள்.

மணிபத்திரன் தனக்கிருந்த பெருஞ்செல்வமெல்லாம்போய் எழையாகிப் பலசரக்கு வியாபாரஞ்செய்யத் தொடங்கியதுமுதல் முத்தரசனல்லாரிலுள்ளவர்களேயன்றி அதற்குச் சுற்றிலுமுள்ள கிராமத்தார்களெல்லோரும் தங்கள் வீட்டுக்குவேண்டிய பண்டங்களையெல்லாம் வழக்கமாக அவன் கடைபிலேயே வாங்கத்தலைப்பட அவன் வினாவில் அதிகமான ஊதியத்தைப்பெற்றுத் தன்கடையை மளிகைக்கடையாக்கினான். குணபூஷணி முன்னெல்லாம்போல விலைபெற்ற ஆடையரபரணங்களை அதிகமாக அணிந்துகொள்ளாமல் நற்குணத்தையே யணியாகப்பூண்டு,

“எப்பணியா லின்புறவர் காதலர் காதலரை
யப்பணியா லப்பொழுதே யன்புறத்தி—யொப்ப
மனங்குழையும் வண்ண மிழிவிப்ப தன்றே
கனங்குழையார் தங்கள் கடன்?”

என்றவண்ணம் தனது கணவனைப்போற்றி யுபசரித்துச் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தாள்.

ஷேக்ஸ்பியர் மகாகவிசெய்த ‘வணிகர்புர வரீத்தகள்’ எனும்
நாடகம்.

இந்நாடகத்திலுள்ள வரும் ஸ்திரீபுருஷர்கள்.

வணிகர்புரத்துப் பிரபு.

மொளரகதேயமன்னன் } பெளருசியை மணம்புரிய விரும்பினவர்
அரகந்தேயத்தரசன் } கர்.

அன்டோனியன்

வணிகர்புரவர்த்தகன்.

பாசேனன்

அன்டோனியனுக்கு மிகுந்தான்.

கீரசேனன்

ஸாலேனன்

ஸாலரேனன்

ஸாலரேயன்

உலோரஞ்சன்

சேலகன்

துபலன்

இலாஞ்சலகோப்பன்

அன்டோனிய பாசேனனுக்கு நண்பர்
கள்.

சேசிகையின்பால் ஆகைவைத்தவன்.

ஓர் யூததனிகன்.

ஒரு யூதன் ; சேலகனுக்கு அன்பன்.

ஓர்மடையன் ; சேலகனுக்கு ஊழியன்.

கிழக்கோப்பன் இலாஞ்சலன் தகப்பன்.
 இலங்கத்தன் பாசேனன் சேவகன்.
 பாஸ்தாசன் } பெளருசின் பணியாட்கள்.
 தேவனன் } ஒரு பெருஞ்செல்வக் கிழத்தி.
 பெளருசி } பெளருசின் சேடி.
 நேரிசை } சேவகன் மகன்.
 சேசிகை }

இன்னம் பல வணிகர்புர கணவான்கள், நியாயசபாவுத்தியோ கஸ்தர்கள், சிறைச்சாலைக்காவலர்கள் முதலிய தொழிற்புரிவோரும் ஆங்காங்கு தொன்மவர்கள்.

காப்பு.

காலமும் வெளியு மான காரணப் பகுதி தன்னுள்
 சிலமாஞ் சலமுன் டாக்கிச் செழுமைசேர் நிலம் காக்கிக்
 கோலமா முயிருண் டாக்கிக் குலவுசீர் மனித னுக்கும்
 முலகா ரணத்தின் பாத முந்திராஞ் சிந்தை செய்வாம்.

ஊக்கமு மறிவு மேவி யொளித்த முகங்கி லேயர்
 பாக்கிய வசத்தாற் பெற்ற பாவலர் பெருமா னான
 ஷேக்ஸ்பியர் என்பான் செய்த தேம்பிழி நாடகத்துள்
 வாக்வின லொன்றை யானும் வன்மையார் தமிழ்செய் வேனே.

ஈசனார் படைப்பின் முன்னே இவ்வுருகித் திரத்திற் றீட்டும்
 தேசுவாங் காட்சி போலத் தேனல்லாங் கவியின் நூலைப்
 பேசுவான் முயல்வ தென்றால் பின்னிலே னுலமை யுண்டோ
 ஆசைதான் வெட்கத் தன்னை யறியுமோ வறியர்க் கம்மா.

நாந்திமுடிவில் சூத்திரதாரி.

(கூத்துமுகம்.)

சூத்திரதாரி—(கிராமுகநோக்கி) பணிக்க ! எங்கிருக்கிறாய்?

பணிக்கன்—(களரிசேர்ந்து) ஐயா ! இதோ இருக்கிறேன் ; என்ன கட்டணை ?

சூத்திர—அங்கிலேய காளிதாசனான ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் கவிசங்கம் அவர்கள் பாஷையிலேயற்றியிருக்கும் பேர்போன மகாநாடகங் களிலொன்றை நமதுதேசத்து வித்துவான் வீரலல்லி சே. யங்கார் தமிழ்செய்திருக்கிறார். அப்புதிய தமிழ்நாட னை இத்த வஸந்தோத்ஸவத்தில் ஆட்டுவிக்க சபையார் வி புதிரார் கள். ஆகலால் கானமுறை துவங்குக.

பணிக்—இசென்னபுதுமை! தமிழில் காழி அருணாசலக்கவிசெய்திருக்கிற இராமநாடக மென்ன, வீரலல்லி ஸ்ரீநிவாசயங்கார் பாடிய குசலநாடக மென்ன, கூத்தாடி சின்னக்குட்டி கட்டிய அரிச்சந்திரநாடக மென்ன, இன்னம் பின்னிட்ட வித் துவான்கள்செய்த சகுந்தலைநாடக முதலிய பல நாடகங்க ளென்ன ; இவைகளைல்லாமிருக்க எங்கையோ மேற்கூத்தே சத்தில் யாரோவொருகவி ஏதோ வொருபாஷையில்செய்த நாடகத்தைத் தமிழாக்கி அதைப் போட்டுவிக்கவாவது ! இக் காலத்தில் எல்லாம் இங்கிலீஷ் வழியாய்விட்டது. இதுவுங்கூத்துத்தான்.

சூத்திர—அப்படித்திக்கு அறிவெங்கிருந்துவரும் ? கேள் ;
 நத்தைக்குத் தன்கூடு நாகரிக மாய்த்தோன்றும்,
 பித்தர்க்குத் தம்மனதே போக்காகும்—உத்தமர்தம்
 மாண்பும் வீபரீதம் மாண வறிவிலிகள்
 காண்பும் தலைகீழ்க் காண்.

பணிக்—வைத்தீர்களாவழி ! என் வாய்க்கொழுப்பு சிரையால்வழிக் தது. போகட்டும் ; இப்புதுநாடகத்தின் பெருமையைத் தாங் களே சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்.

சூத்திர—ஆனற் சொல்லுகிறேன்கேள். முதலாவது நம்முடைய தமிழ்ப்பாஷையில் நாடகமேயில்லை. என்ன திகைக்கிறாய் ? உற்றுக்கேள். நம்மகூத்தாட்டவையில் பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணங்கள் என்றிப்படிப் பாடியிருக்கும் பாட்டைக் காதுபுனி க்கக் சொல்லிக்கொண்டு வேஷதாசி மத்தனகோஷங்களுடன் கூடக் களரியைச் சுற்றியோடித் துள்ளிக்குதிப்பதுதான் தெரியும். இதைப்பார்க்க கேவலம் பையல்களும் பாமரஜனங்களு ந்தான் போகும். இப்போது நம்முடைய சபையிற்கூடியிருக் கும் ஞானவான்தள் அங்கு தலைக்காட்டார். வடமொழி, இங் கிலீஷ் நாடகங்கள் அப்படியல்ல ; மனிதர்க்குரிய குறைகுணங்

கனும் மனோபாவங்களும் பாத்திரங்களின் சேஷடைகளாலும்
அபிரயங்கனாலும் ல்ளங்கும்.

பணிக்—அப்படியானால் இந்தச் சேஷையங்கார் வடமொழி நாட
கங்களிலொன்றைத் தமிழாக்காமல் இங்கிலிஷ்நாடகத்தைப்
போய்ப் பிடிப்பானேன்?

குத்திர—இங்கிலிஷ்படித்தவர்க்கு அநேககாரியங்களில் அதிக ஞான
முண்டல்லவா? ஏன்? இரண்டுபாஷையில் ஞானமிருந்தால்
தாரதமிய ஞானம் அதிகமிருக்கும். அப்படி அன்னியதே
சுத்தர்களின் மதம் ஆசாரம் சாஸ்திரம் காவியம் இவைகளை
யறிவதனால் நமக்குப் பேரறிவுண்டாகும்.

பணிக்—அப்படியா! ஐயா இப்போது தெரிந்தது.

குத்திர—ஆனாலேன் இன்னம் உன்முகம் வாடிவிருக்கிறது?

பணிக்—ஒன்றும் வாட்டமில்லையே.

குத்திர—இதோ இந்தக் கண்ணாடிபிற்பார்த்துக்கொள்.

பணிக்—இத்தனைபேர்முன் நான் முட்டாளென்று பேரெடுத்தே
னே! அகத்திலுள்ளது முகத்திற்காட்டாதா.

குத்திர—போகட்டும் இதை மறந்துபோ; இதோ வருகிறாரே கன
வர்த்தகர் அன்டோவியர்; அவர்முகம் உன் முகத்தைவிட
வாடிவிருக்கிறதுபார். இனிவா நாம் போவோம்.

மு த ல ா வ னு அ ங் க ம்.

முதலாங்களி.

வணிகர்புரியில் ஓர்தெரு.

அன்டோவியர், ஸாலோனர், ஸாலேனர், ஸுவரும்
வருகிறீர்கள்.

அன்டோ. உள்ளது சொல்வேன் உளமதில் மறுக்கும்
இன்னதென் றறியேன் எனையது வருத்தும்
கண்டிடு நீரும் கலங்கின துணாதீர்;
அதன்குண மறிபேன் அதன்வர வறியேன்
வந்தெனைப் பற்றிய வகையைநானறியேன்
எவ்வழி பிறந்ததோ இனியலோ தெரியும்
சிந்தனை யென்றன் றெளிமதி தேய்ப்ப
நானெனை யறிவதும் நம்பலு மரிதே.

ஸாலரே. உன்மன மைய வுயர்பெருங் கடலில்
பம்பிச் சிதறிப் பரிதவிக்கின்றது;
பொங்குபாய் விரித்துன் பெருமரக் கலங்கள்
வெள்ளத் திறைகளோ மேற்குடி மங்களோ
கடல்கெழு மூர்த்தியோ வெனக்கண் பகட்டச்
சிற்றுரு வெல்லாம் மற்றவைக் கிறைஞ்சி
நெய்த் சிறகுடன் பையவே போகுங்
கருங்கடல் மீது கருத்தெலா மும்க்கு.

ஸாலேனன். நம்பிரீர் கேளும் நான்துணைத் துமைப்போல்
பாரி வர்த்தகம் பரிவுறச் செய்யின்
நல்லுயி ரெல்லாம் நாடியங் கிருக்கும்;
ஆசையு மச்சமும் அங்கலோ விருக்கும்;
காற்றின் நிலையைக் காண்பதற் கொருபுல்
கள்ளிப் பிடிப்பேன்; கிளரும் படத்தினில்
துறைமுகம் சேதுவும் பாதையுந் தேடிக்
கண்விழி பூப்பக் கருகிரான் பார்ப்பேன்;
ஊறுசெய் பொருள்களைக் காணவுள் நடுங்கி
என்ன வருமோ வென்றுமெய் பதறிச்
சிறைத கலங்கல் திண்ணமென் றறிவீர்.

ஸாலரே. சொல்லுவேன் கேளும் சுடுகுழம் பாற்றங்
காற்றென் மனதைக் கடல்வழி யெறியும்;
பெருங்காற் றெண்ணிப் பேதுற வெணக்கு
நளிர்ச்சுரந் காணும்; யாமநா ழியினுள்
மணலதைக்காண மட்டிலாங்கடலுள்
அழியில்பரப்பும் அடிமறிசீப்பையும்
நிகைவினிறீறென்ற நெஞ்சஞ்சுளித்து
ஐயையோவென்றன் அருமைப்பெருங்கலம்
தான்படுதனாயில் தன்பழுமேலாக்
கூம்புதாழ்ந்து குனிந்துடல்முகாத்
தூர்த்தமணலிடை தொய்யுறுமென்று
வேர்த்தென்னெஞ்சம் மெலிந்திடுமென்றே.
ஆலயம்புகும்பேர தககுளபுனிதப்
பாறையைக்காணப், பரிந்திடுமெனந்தான்
கடலீர்க்கிழுள் கருங்கலை நிகைக்க

அங்கது மெல்லத் தாக்கினு னமையோ !
 குங்குமே யென்றன் கோமள நாவாய்,
 வாசனைப் பண்டநீர் வாய்ப்பட் டிறையுமே,
 பட்டுக ளெல்லாம் பரவலை யுடுத்தமே,
 கணமுனே யுலந்த கனகிதிப் பொருளெல்லாம்
 அழிந்து படுமேயென் றங்கம் பதற்கு
 கலங்குமே யல்லாற் காணுமோ னுணிவு ?
 அன்டோ ளிய!வுன் அகத்தைநா னறிவேன்
 பண்டகம் மீது பரியமுன் சிந்தை.

அன்டோ. பாக்கியம்முள, குறையிலை பகருவேன் கேளீர்
 எற்கும்பண்டமு மொருகலத் திட்டிலேன், துறையும்
 கோக்க வொன்றல, நொடிப்பிலை, யாவுமில்வருஷத்
 தாக்கில் போளிடில் ; பண்ணியத்தா லல்லதயக்கம்.

லாலேன. அப்படியானால் ஆசைநோய் கொண்டீர்.

அன்டோ. சிச்சி ! என்ன பேச்சு.

லாலே. ஆசையு மிலையா, அருந்துயர் தனக்குக்
 களிப்பி லாமையே காரண மென்போம் ;
 இம் முறையாக வெளிதலில் நீரும்
 நகைத்துக் குறித்து ' நான்மகிழ் வற்றேன்
 எனக்கோர் துயரிலை' என்பதுந் தருமே.
 இருதலை நெனார் திருவடி யானை
 சசன் படைப்பை யென்னென் னவுரைப்பேன்
 விரைமேல் விரைந் விசித்திர மையா
 நாக சுரத்தின் நாதம் செவியுற
 இம்நிய கண்களா லின்புற நோக்கிக்
 திருகிறுத் துள்ளே கிளிகளைப் போலச்
 சிரிப்பார் சிலவர் ; சிலர்களோ வென்றால்
 காசிப ரிஷிதன் கண்முனே வந்து
 நகைப்புக் கேற்ற நல்லுரை யென்று
 ஆணையிட்டு லு மங்குவர் மதியார்
 முகத்தைச் சுளித்து முறுவலைக் குறிக்கும்
 பல்வினைக் காட்டார் பரிந்துவர் தாமும்.

இரட்டைப்பிள்ளைகள்.

உலகத்திலுள்ள ஜனங்கள் கோடிக்கணக்கானவர். அத்தனை
 பேரிருந்தும் ஒருவராகவும் சேந்துமையின்றி மற்றொருவரைப்
 போலிருப்பதில்லை. கண் மூக்குச் செவி வாய் கால் கைமுதலிய
 வடிவங்கள் எல்லார்க்கும் பொதுவானதும் புகட்டிடும் ஒன்று
 யிருப்பதில்லை. ஆனால் மக்களிடத்தில் பெற்றிருக்கையுமுடைய
 வையிருப்பதுண்டு. இதனினும் விசேஷமான ஒன்றை யிரட்
 டைப்பிள்ளைகளிடத்திற் காணலாம். அவர்களுடைய வடிவமும்
 வளர்த்தியுங்கூட ஒரேவிதமா யிருக்குமாயினும் அவர்களுடைய
 ஒன்றுமை யின்மை அதிகமாயிருக்கும். அவர்களு ளொருவரைப்
 பார்த்தால் மற்றொருவரைப் பார்க்கவேண்டியதில்லை. உருவத்தைப்
 போலவே குரலும் ஒன்றுயிருக்கும். இவ்விதமான விசேஷ ஒற்
 துமையிருப்பதினால் அவர்களுள் ஒருவரினின் குரலுலகக் கண்டு
 விடப்பது அரிது. இம்மாதிரியான இரட்டைப் பிள்ளைகளுடைய
 ஒன்றுமையெக்குறித்து ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் புலவர் பெருமானும்
 ஹாஷ்யாஸுன்ன காட்கொச்சு செப்திருப்பது அகேகருக்குத்
 தெரிந்திருக்கலாம்.

இரட்டையாய்ப்பிறந்த சேவிடத்தில் மூல்கூறியபடி உருவம்
 முதலியவையென்றி ருணம் தேக்கெனக்கியம் முதலியவையும் ஒரு
 வகைப்பட்டிருப்பது யின்னும் விபக்கத்தக்கது. அவ்விதமான இர
 ட்டைப்பிள்ளைகளுள் ஒருவரை விட்டொருவர் கேட்குதாரம் பிரிக்
 திருந்தபோதிலும் ஒருவற்கு உதாவது தேக்கெனக்கியம் குன்றி
 னால் மற்றவற்கும் அப்படியே செனக்கியம் குன்றவதும் ஒருவன்
 தினைப்பதுபோலவே மற்றவன் தினைப்பதும் இவ்வமுதலான ஒற்று
 மைகள் இரட்டைப்பிள்ளைகள் சேவிடத்திலுண்டு. ஒருவன் கைப்
 பாடான இரண்டு சடி காரங்கள் அவற்றிலுள்ள சக்கரம் வில்முதலி
 யவையெல்லாம் ஒரேமாதிரியாகவே பொருத்தப்பட்டு, இரண்டும்
 அனுவனவாதிலும் வேற்றுமையின்றிப்படி யனமக்திருக்கப்பெறி
 னும் இரண்டும் காலகாட்டுவதில் சிற்பதிலும் பேதமில்லாம
 யிருப்பதரிது. ஈசுவரகிருஷ்ணசின் இரண்டியேர் உருவத்திலும்,
 குணத்திலும், தேக்கமுதபாட்டிலும் ஒருவனாயொருவர் இவ்வாறு
 ஒத்திருப்பது விபப்பன்கே?

இங்கிலாண்டில் ஒருத்திக்கு இரட்டைப்பிள்ளைகள் பிறந்து அவையிரண்டும் ஒரேசமயத்தில் ஒரேவிதமான வியாதியினால் பிடிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்து ஏககாலத்தில் ஷோனம் மரித்துப் போயின. இதுவியதத்தைப்பற்றி, அந்தக் குழந்தைகளுக்கு வைத்தியம் பார்த்துவந்த பண்டிதர் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார். “அவ் விரண்டு குழந்தைகளுள், ஒன்றுக்கு நோய்வந்தகாரணத்தால் மற்ற துக்கும், நோயுண்டாயிற்றென்று சொல்ல ஞாயமில்லை. ஆனாலும், குழந்தைகளுடைய தேக்கம் துபாடும் தேகதத்துவமும் ஒரே விதமாயிருப்பதால், அவ்விதமான தேகதத்துவத்தில் எந்தப்பிச்சினால் ஒன்றுக்கு ஒருவியாதிவரக்கூடுமோ, அதேதேக தத்துவத்தை யுடைய மற்றக் குழந்தைக்கும் அதே பிச்சினால் அதேவியாதி வரக்கூடும்.” இவ்விதமான ஒற்றுமைக்குக் காரணம் லாதாயினுமாகுக; இரட்டைப் பிள்ளைகளுக்குள்ள சம்பந்தம் ஆச்சரியமாகவே யிருக்கிறது.

ஒருபாடசாலைபின் தலைமையுபாத்தியாயருக்கு ஒருநாள் சாயந்திரம் இருந்தாற்போலிருந்து, உடம்பு சொஸ்தமில்லாமல் அயர்வுற்று அதிகக்கூர்த்தில் தாம் மரித்துப்போவானென்று வறுதியாய் நம்பினார். அதனால் சிந்தைசொர்ந்து இயல்பு சூழ்ந்திருந்த அவருக்கு அன்றிராத்திரம் நல்லதூக்கம் வரவில்லை. உறுநாள் தேகம் தெளிந்து எப்போதும்போலானார். இப்படியிருக்க இரட்டையாய்ப்பிறந்த அவர் சகோதரர் அவருக்கு உடம்பு குணமில்லாதிருந்த அன்றிரவிலேயே மரித்துப்போய்விட்டதாக அவருக்குத் தந்தி வந்தது. இதுமாதிரியாகவே இன்னொரு ஊரிலிருந்த இரட்டைச் சகோதரர் இருவரும் ஒருவருக்கு வியாதிகண்டால் அதேகாலத்தில் மற்றவருக்கும் உடம்பு சொஸ்தமில்லாமல் இருந்தது. தூரதேசத்திலிருக்கையிலும் இவ்வொற்றுமை தப்பவில்லை. அன்றியும் இவ்வொற்றுமை மரணபரியந்தம் இப்படியே யிருந்தது. இவ்வாறாகவே புரோகிதமொருவர், கப்பலேறிப்போயிருந்த தம் சகோதரர் நடுக்கடலில் புயலடிக்க, பயத்தினால் மெய்மறத்திருந்தபோது தாழ்வும் அதேகாலத்தில் காரணமின்னதென்றறிவாதபடி மிகுந்த ஏக்கமுற்று மனவுதக்கங்கொண்டிருந்ததாகக் கூறியிருக்கிறார். இவ்வாறு நடப்பது உலகிலெங்குமுண்டு. இதைமனதிற்கொண்டு வித்துவான்களால் எழுதப்பட்ட கற்பனைக் கதைகளும் பலவுள்ளன.

இவ்விதமான விசேஷ ஒற்றுமை இரட்டையாகப் பிறக்கிற எல்லோரிடத்திலும் காணப்படுகிறதில்லை. சிலவேளைகளில் இரட்டைப்பிள்ளைகளாய் பிறந்தவர்கள் மட்டுமேயல்ல, இரத்தசம்பந்தத்தினாலாயினும், விசேஷம்பந்தத்தினாலானும் மிகுந்த பிரிதியோடும் பிறப்பவர்களுக்கும் இந்தச் சம்பந்தமிருப்பதைக் காணலாம். காந்தத்திற்கும் இரும்புக்கும் ஒருவாச்சி சம்பந்தமிருப்பது யாவர்க்குந் தெரிந்ததேயாம். கடவுள் படைப்பில் அவ்வாறான சம்பந்தம் மனிதர்களுக்கும் இருப்பினுமிருக்கலாம்.

மூலவர்க்கங்களின் விநோதங்கள்.

சற்றுமேலே செத்துப் பார்ப்போமாயின் இவ்வுலகிலுள்ள நானுவிதமான மரம், செடி, கொடி முதலியனவைகளுள் ஒவ்வொன்றும் வியக்கத்தக்கதாகவேயிருக்கும். மேல்கோக்காய்ப் பார்ப்பவர்க்கோ எல்லாம் ஒன்றுதான். ‘அதிசம்பழக்கம் அருமைகுறைக்கும்’ என்பதாக அதிசம்பழக்கத்தால் ஒன்றிலேதேனுங் விசேஷமிருந்த போதிலும் அது தோன்றுவதில்லை. மூலவர்க்கங்களில் எவ்வளவோ விசித்திரங்களுண்டு. அவற்றை முன் பின்னரியாதவர்கள் அவற்றைக்கண்டு பிசியப்படுவார்கள்.

சிலவிடங்களிலுள்ள கனாக்கொடி சூரியகாண்ம் புகுவொட்டாமல் அடர்ப்பட்டது தழைத்து விளங்காமான பந்தலபோலிருக்கும். சோட்போலிருண்டிருக்கும் அதன் குள்கிழலின்கீழ் அங்குள்ள ஜனங்கள் ஆகந்தத்தோடு மாலைப்பொழுதைப் போக்குவார்கள். அதன்கடியும் உணவுக்கு உபயோகப்படுகிறது. இந்தஐயுடையச் சேர்ந்த விசேஷமான இன்னொருவகைக் கொடியுண்டு. பூசுணரி போன்ற அதன்காய்களையுப் பழுத்திருக்குக்காலத்தில் சற்று அசைவுற்றாலும், அன்றி அதன்மேலேதேனும்பட்டாலும் அது உடனேபடரென்றுவிடித்துச் சுற்றி வெகுநூத்திற்கு அதன்வினாமுதலியனவற்றை ஊடிவிறக்கும்; அது வேடிக்கைகாலத்தில் பாலட்டங்குழலிலுண்டாவது போன்ற சப்தம் அதில் உண்டாகும். அக்காலத்தில் தெரியாமல் தப்பித்தவறி அதின்சம்பந்தமிருந்துவிட்டால் உடல் முழுவதும் அது தன்சேற்றையும் விவையையும் வாரியடித்து பிரமிக்கும்படிசெய்யும்.

வடதேசத்திலுள்ள ஓர் பள்ளத்தாக்கில் காமகாடாக வளர்ந்திருக்கும் ஓர்விதமான மாமுண்டு. அதன்காய் புடலங்காயையொத்துநாலைந்து அடிநீளமும் ஓரங்குலகனமுமுள்ளதாய் நீண்டுதொங்கும். மரம் இருபத்தைந்து அடி உயரம் வளையிலும் வளரும். வருஷம் முன்னூற்றுபதுநாளும் அம்மரம் பூத்துக் காயும்பழமுமாயிருக்குமெனினும், மாரிகாலத்திலேதான் அதுவிறையப் பூப்பதுவழக்கம். கோடைபிறந்ததும் அதன்கனிகளைப்பறிப்பார்கள். அக்கனி ஆடுமாடுகளுக்கு நல்ல உணவாகிறது. அக்கனிகளால் அவைகள் தேகம்பருத்து பலமடைகின்றன. அக்கனிகள் பழுப்புநிறமுள்ள மெழுகுவர்த்தி போன்றிருப்பதைப்பற்றி அம்மரத்திற்கு மெழுகுவர்த்தி மரமென்று பெயர்வழங்குகிறது.

தென் அமெரிக்காவிலுள்ள உஷ்ணதேசங்களில் மழைமரமென்று ஓர்வகைமாமுண்டு. அதன் இலை காற்றில் நீராவிரும்பாயுள்ள ஜலத்தையெல்லாம் இழுத்துக்கொண்டு மழைபெய்வதுபோலெந்நேரமும் லக்ஷத்தானளத்துக்கொண்டேயிருக்கும்; சுற்றிலும் நீர்வறண்ட பூமியாயிருந்தபோதிலும் அம்மரமிருக்குமிடம் சதசதப்பாய்ச் சேற்றுப்பாங்காக இருக்கும். இந்தவிரட்சி விசேஷத்தால் பாலைவனங்களில் கூட நீர்செழிந்து குளிர்த்தமிழலைக் கொடுக்கும் மரங்களடர்ந்த தோப்புகளையும் காணலாம். இம்மரங்களை அங்கிலேய துறைத்தனத்தார் நமது தேசத்திலும் நீர்ப்பாங்கில்லாமல் வறட்சியாயுள்ள சிலவிடங்களில் கொண்டுவந்துவைத்துப் பயிராக்குகிறார்கள்.

வட அமெரிக்காவில் ஓர்வகைவிசேஷச் செடியுண்டாகிறது. அது பார்வைக்குப் பச்சென்று அழகாகத் தோன்றினாலும் அதன் இலை மேலே பட்டமாத்திரத்தில் பத்துத்தேள்கள் ஏககாலத்தில் ஒரே இடத்தில் கொட்டினாற்போலிருக்கும். அதிபுபத்திரவம் சமீக்கமுடியாது. அதுபட்ட இடத்தில் காயம்முதலியன ஒன்றுமிராது. ஆனால் சிலநாட்சென்றபின் அந்த இடம் ஜலம்படும்போதெல்லாம் கைந்து மிருதுவாகும். அந்தச்செடிக்கு ஒருவித நாற்றமுண்டு. அதனாலே அதன் அனுபோகந்தெரிந்தவர்கள் அந்தச் செடியிருப்பதையறிந்து ஜாக்கிரதையாய் அதனை நெருங்கார்கள். எவ்வளவு நிராலுயினும் அதன் உபத்திரவத்திற் காற்றமாட்டாமல் புரண்டு புர

ண்டுதுடிப்பான். அச்செடிகளடர்ந்திருக்கும் மார்க்கமாய் நாய் குதிமுதலியன வந்துவிட்டால் வெறிகொண்டவைகள்போல இங்குமங்குமோடி ஒருவனாயும் நெருங்கவொட்டாமல் உதிரம்பெருக தங்கள்தேகத்தைக்கடித்துச் சின்னுபின்னப்படுத்திக்கொள்ளும்.

அமெரிக்காதேசத்தில் மின்சார விருட்சமென்று ஒன்று புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் மின்சாரத்தின்குணங்களை விசேஷமாகக் காணலாம். அம்மரத்தின் ஒருகிணையைக் கையால் ஒடிப்போமாயின், அது நமதுவைத்தியசாலைகளில் தேகத்தின் நரம்புகளை யிழுப்பதற்காக வைத்திருக்கும் கருவியைப்போல நமது நரம்புகளையெல்லாயிழுத்து அதிர்ச்செய்யும். திசைபறி கருவியாகிய காந்த ஊசியை அதன் அருகிற்கொண்டுவர அவ்ஊசி ஒருநிலையில் நிற்காமல் தத்தளித்து மரம்கிட்டக்கிட்டக் கடைசியாய் கிறுகிறென்று சுழலும். இம்மரத்திலிருக்கும் மின்சாரத்தின் சக்தி மாலை இரண்டுமணிப்பொழுதில் மிக அதிகமாயும், இரவில் குறைந்துமிருப்பதாகத்தெரிகிறது. புலங்காற்றடிக்கும்போது இதன்குணம் அதிகரிக்கிறது; பறவைகளுக்கும் இதில்வந்து உட்காருவதில்லை; இம்மரமிருக்குமிடத்தையும் அவை அணுகா.

அமெரிக்காவில் அலாகஸ்காவென்னும் மாகாணத்தில் சிவப்பு நிறமுள்ள சிறுபழங்கள்பழுக்கும் ஓர்வகைச்செடி யுண்டாகிறது. அதன்கனி அதிக இனிப்பினத்திருக்கிலும், ஓர்தொட்டியிற் போட்டுக் கையாற்கடைய அது துணைதுணையாகத் தொட்டிகிறைய நிறைந்து நன்றாய்த்தோய்ந்த தச்சிப்போல் இயக்கும். அலாகஸ்காவிலுள்ள ஜனங்கள் அந்நுணைக்கட்டியைச் சர்க்கரை சேர்த்தாவினும் அல்லது வேறுவிதமாகவேனும் உண்பார்கள். பழத்தைப்போலவே நுணைக்கட்டியும் சிவந்திருக்கும். அங்கிருப்பவர்களுக்கு அதுதான் விசேஷமான ஆகாரம்.

ஐரோப்பாவின் தென்பகுத்திலுள்ள நதிகளில் ஒருவகை நீர்ச் செடி ஏராளமாயுண்டாகின்றது. அச்செடிக்கு ஆண்பூவென்றும் பெண்பூவென்றும் இருவகைப் பூக்களுண்டு. பெண்பூ முதலில் ஜலத்தின்மேல் தோன்றித் தனக்குரியகணவனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பதுபோல நீரினமேல் மிதந்துகொண்டேயிருக்கும். இது

இப்படியிருக்க ஆண்பூமெள்ளத்தலையெடுத்து ஜலத்தின் மேல்தோன்றும். இதுதோன்றின் அளவில் இதுவும் பெண்பூவும் ஒன்றையொன்று மெள்ளநெருங்கி இரண்டும் ஒன்றுச்சேர்ந்த உடனே இரண்டும் விலகித் தண்ணீரில் முழுகிப்போம். இதன்பின்புதான் அதில் விதையுண்டாகின்றது.

தென் அமெரிக்காவில் ஓர்வகைப் பூசணி மரமாகவே வளர்கிறது. இரண்டுமூன்று வருஷத்தில் இருபதடி உயரம் வளர்ந்து சிறிதுகாலமட்டியிருந்து பிறகு பட்டுப்போகிறது. அது விஸ்தாரமான குடைபோலப்பரந்து சுவீர்த்திருக்கும். ஆறடியுயரமானது முதல் எக்காலத்திலும் பழமும்காயுமாயிருக்கும். தென்னமரத்தில் தேங்காய்க்குலைகளிருப்பதைப்போல் கிண்கனினடியில்தான் இது காய் காய்க்கும். இதன்கனி பரங்கிக்கனிபோலவே. மஞ்சள் நிறமுடையதாய் வரிவரியாயிருக்கும். நன்றாய் முதிர்ந்தகனியானது சற்றேறக்குறைய நாலேந்துவிசை கனமுடையது. பூசணி, பரங்கி இவற்றைப்போலவே இக்கனிகளும் ஆகாரத்திற்கு மிகவும் உபயோகப்படுகின்றன. அன்றியும் அதின்வினா நல்லவாசனையுடையதாகையால் அதையொரு வாசனைப்பண்டமாக வுபயோகிக்கிறார்கள். அதன்இலையும் வினாவதில்லை; அதுசேய்க்காய் சவர்க்காரக்கட்டி இவற்றிற்குப்பதிலாக உபயோகப்படுகிறது. இம்மரம் எளிதிற்பயிராகக்கூடியது; அமெரிக்கா, ஆபிரிக்காவிலுள்ள உஷ்ணபாகங்களிலிதை விசேஷமாய்ப் பயிராக்குகிறார்கள். இது ஒருவருஷத்திற்குள் பலன் தரும்.

அமெரிக்காவில் டெமராவென்னும் நதியில் ஆச்சரியமான தாமனையொன்றுண்டு. அத்தாமனையின் இலை ஐந்தடி அகலமுள்ளதாய் மிட்டாய்க் களையிலிருக்கும் விருத்தாகாரமான பெரிய தட்டுகன்போலிருக்கிறது. அதன் விளிம்பு நாலங்குல உயரம் எடுப்பாகத் தூக்கிற்கும், இந்தவிளிம்புதவிர மற்ற இடமெல்லாம் தகடுபோல ஒளமட்டமாயிருக்கும். இலையின் பின்புறமெல்லாம் விரல்நாட்ட இடமில்லாமல் பருத்துக்கூரிய முட்கள் செறிந்திருக்கும். கொடிமுழுவதும் முட்கள்தான். இலைகள் கொழுந்தாயிருக்கும்பொழுது ஓரம் சுருண்டு உட்புறமெல்லாம் சுருங்கி, பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாயிருக்கும். மலருமுன் அதன்பூ நடுத்தரமான

பூசணிக்காய்ப் பருமனிருக்கும். இந்தத்தாமனையை அங்கிலேயர்கள் இப்போதுதான் தூதனமாகக் கண்டுபிடித்தார்களாகையால் விக்டோரியா மகாராணியென்று இதற்குப் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள்; இத்தாமனாக்கொடியை சென்னையில் நானாஜாதி விருட்சத்தோட்டத்திற்கு காணலாம்.

உலகவிசித்திரம்.

இவ்வுலகம் வெகு விசித்திரமானது; ஒன்றிற்கொன்று எதிரிடையாயிருக்கிறது; நிலையான கொள்கை யாதையில்லை. மனத்திருப்தி பொருவருக்குக்கிடையாது; ஒருவன் போனவழி ஒருவன் போகிறதில்லை.

ஒருவன் நன்மையையேபுரிய நாடுகிறான்; மற்றொருவன் தீசெயலையே சோறாகத்தேடுகிறான்.

ஒருவன் நியாயம் வேண்டி நியாயசபைக்குச் செல்லுகிறான்; மற்றொருவன் அதைக்கண்டோடுகிறான்.

மானிகைகட்ட முயல்கிறொருவன்; உள்ளவிட்டைஒன்று பாதியாக விற்று விடுகிறொருவன்.

கடிமணஞ்செய்து களிப்புறுகிறொருவன்; வினாமணஞ்செய்து வெய்துயிர்ப்பானின்னொருவன்.

மக்களுள்ளபெருங்குடும்பி வருவாய் சிறிதெனினும் வளர்ந்தியிட்டுவன்; மட்டிலா வருவாயுடையா ஒருவன் மகப்பேற்றெனினும் கடன் பட்டலைவான்.

உலகில் தற்காப்புக்கருதுகிற ஆயுதபாணியும், பிறர்திங்குநேருமென்றஞ்சுகிற நிராயுதபாணியுமுண்டு.

ஒரிடத்தில் குளிர்நிலவேண்டித் தளிர்மரம்வளர்ப்பார்; மற்றோரிடத்தில் கதிரோன் வெயில்வேண்டிக் காவினை யழிப்பார்.

விலைபெறுமாடை விரும்பியணியா இருநிதிக்கிழவனுமுண்டு; வறியனிவனெனப் பிறவர் கூறுவண்ணம் விலைபெறுமாடை யணியுமெளியனுமுண்டு.

சிலர் எதிர்பாராதிருக்கும் அகாலமிருத்துயுவாகிய இடிவிழுதல் முதலியனவற்றால் உயிர்மாய்வார்கள்; சிலர் மனதாரத் தற்கொட்புரியத்துணிந்தும் இறக்காமல் தப்பி ஏமாறுவார்.

சிலர்பெரியதோரிடம்பைப் பிணிக்கெலாந்தப்பிச் சிறியகல்லி-
டறச் சீருயிரழிவார்; சிலரோவெனில் போர்க்களம்போந்துசமர்த்
தொழில்புரிந்தும் தப்பிநின்று தலைவலியால்மாள்வர்.

பாடுபட்டுத்தேடிப் பணத்தைக்குவிப்போர் மக்கட்பேறின்றி
மனங்கலுழ ஊரூராயத்திரிந்துயிர்வாழும் வறியரோ மக்களைப்பெ-
ற்று மன்றுவர்.

சிலர் உலகவின்பத்தைப்பெரிதாய் மதியாமல் அம்மையிற்க
ருத்துடையராய் கடவுள்தியானமும் சாஸ்திரவிசாரமும் செய்து
கொண்டிருக்கிறார்கள்; இன்னஞ்சிலர் உலகும் உயிர்வாழ்வுமே
பெரிதெனக்கருகி வேறென்றையும் மனத்திற்கொள்வதில்லை.

அற்பத்திலிருந்து பெருந்தனஞ்சேர்த்தல்.

எவ்வளவு அற்பமாயினும் இழிந்ததென்று இகழாது சேர்த்து
வைத்தால் பெருந்தனமாகும். புகையிலைப்பொடியை ஒவ்வொரு
காசுக்கு விற்றுப் பெரும்பொருள் சேர்த்தவர் பலர். இவ்வாறே
சிறுமுதல்வைத்துப் பலபண்டம் கொண்டு அற்பவியாபாரம்செ-
ய்து தனிகரானவர் பலர். இதற்குமுன்னெல்லாம் நகரங்களிற் குவியு-
யும் குப்பைகளைக் கண்டு வெறுப்பது வழக்கம். இக்காலத்திலோ
வெளில் எவ்விடத்திலும் குப்பை பொன்னுக்குப் பொடியாக விற்-
கப்படுகிறது. கருமான் உலைக்களத்திற் குவியும் அரபொடியை
யும், தட்டார் பட்டடையிற்சேரும் பொற்பொடியையும் வீண்போ-
காது சேர்த்துவைத்திருந்தால் பெருவிலை பெறும். ஒன்றுக்கும்
பயனற்றதென்று நினைக்கப்படுகிற புற்றுமண்ணினால் மிகவும்
அழுத்தமும் நாணயமுமான செங்கல்கள் இப்போது சென்னைமுத-
லிய இடங்களில் செய்து உயர்ந்த விலைக்கு விற்கப்படுகின்றன.
மரங்களை அதுக்கையில்லிழும் வாளுள்ளகளை யந்திரங்களினால்
பெருங்கட்டிகளாகச் செய்து நீராவியந்திரங்களுக்கு விறகாக
எரிக்கிறார்கள். கயிறு திரிக்கையில் உதிரும் சிம்புகளை வீணென்-
றெண்ணிக் கொளுத்திவந்ததை யொழித்து இப்போது சிறிதும்
வீண்போகாதபடி காயிதங்கள்செய்துவருகிறார்கள். கிழிந்து
குப்பையாகும் காயிதங்களையும் கந்தைகளையுமன்றோ மீண்டும் நா-
ணயமான காயிதமாகச்செய்கிறார்கள். ஆதலினால் எந்தப்பொரு-
ளையும் அற்பமென்றிகழாது பொன்போலப் போற்றவேண்டும்.

JANANANDINI.

ஜநாநந்தினி.

புத்த. 1.]

பிப்ரவரிமீ 1891.

[இல. 2.]

இந்துதேசத்தில் ஆதியி லிருந்த சுகாதாமுறை.

இந்துதேசத்தில் ஆதிகாலத்தில் அதுசரித்துவந்த சுகாதா-
முறையை ஒருவாறு அறிந்தகொள்ளுவது நன்று. மறுதர்ம
சாஸ்திரத்திலும், ஆயுர்வேதத்திலும் சுதத்துக்கென்றேற்பட்டிருக்-
கின்ற விதிகள் பலவுள. ஊன்றிப்பார்த்தால் சாஸ்திரங்களிலே
சொல்லப்பட்டிருப்பவைபெல்லாம் தேகசௌக்கியத்துக்கேற்றவை
களாகவே யிருக்கும். பதார்த்தங்களின் குணகுணங்களையெல்-
லாம் சாஸ்திரங்களால் நன்றாயறிந்துகொண்டு தேகத்துக்கு அது
கூலமானவற்றைமட்டுமே ஏற்றுக்கொண்டு மற்றவைகளை விலக்கி
விடவேண்டும். ஆதிகாலத்தில் ஜநங்கள் இப்பொழுதிருப்பதுபோல
ல்லாமல் எங்கு மட்டேயாம், காலக்கிரமத்தில் விரிந்தியடைந்து
முலைக்குமுலைசென்று நல்ல இடங்களைத்தேடி, மரங்களைவெட்டிக்
காடுகளையழித்துப் புதர்களைக்கொளுத்தி மண்கவர்கள்வைத்து வீடு
களைக்கட்டிப் பட்டணங்களையும், கிராமங்களையும் உண்டாக்கினா-
கள். மற்றத்தேசங்களைப்போல இந்துதேசத்தில் எப்பொழுதும்
ஆதிக உஷ்ணமாயாவது அல்லது அதிக சீதளமாயாவது இரா-
மல் மிதமாயிருப்பதனால் இதிலிருப்பவர்களுக்குச் சாதாரணமான
ஊனும், உடையும், வீடும் அகப்பட்டாற்போதும். இந்தியாவி-
னுள்ளவர்கள் நாடோறும் தங்கள் வீடுகளைப் பசுவின்சாணியைச்
சுத்தமான ஜலத்திலே குழம்பாகக் கரைத்து வெள்ளி செவ்வாய்
தப்பாமல் மெழுகிப் பெருக்கி எத்தனையோ சுகமாயிருக்கும்படி
வெகு நன்றாக வைத்திருந்தார்கள்.

பாகசாஸ்திரத்தில் இந்துக்கள் ஆதிமுதற்கொண்டே நன்றாகக் கைதேர்ந்தவர்கள். காலதேசவர்த்தமானங்களை அதுசரித்து அவற்றிற்குத் தக்கபடி ஆகாரநியமம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாவற்றினும் தேசசௌக்கியத்திற்கு அதிக முக்கியமானது தண்ணீராதலால் நல்ல தண்ணீருள்ள கிணறுகளை வெட்டுவிப்பது சிறந்த தருமமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வெளியேயிருந்து வெயிலில் வேர்த்துவழிய வழிநடந்துவந்த அநிதிகளுக்கு அவர்கள் வருத்தநீங்கும்படிக்கைபலம்பநீரும், கால்சுழுவறிதையத் தண்ணீரும், நெஞ்சுநீரைய துவவியமான திர்த்தத்தையுங்கொடுத் தாதரிப்பது மேலான அதிபிபூஜைக்குப் பூர்வாங்கமானது. “வேதநூற் பிராயிரதாது” என்றபடி முற்காலத்திலிருந்தவர்கள் நூறுவயதளவும் நோயின்றி வாழ்ந்திருந்தார்கள். உயர்ந்த வருணங்களிலே பிறந்தவர்கள் நன்றாகக் கற்றுணர்ந்து சாஸ்திரங்களிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி அதுஷ்டித்துவந்தார்களாதவினால் பெரும்பான்மையாய் அவர்களுக்கு கோபுண்டானதில்லை. ஆதிகாலத்தில் வியாதிகள் வாராதிருத்தற்பொருட்டு நெருங்கிய பந்துக்களுக்குள்ளே அவர்கள் விவாகஞ்செய்ததுமில்லை; சுஷயம், அஜீர்ணம், குஷ்டமுதலிய திராதநோய்களுள்ளவர்களுக்குக் கலியாணஞ்செய்ததுமில்லை.

பூர்வகாலத்திலே நகரங்கள் மிகவும் சுத்தமாய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆகியிலுண்டான அயோத்தியாபுரியில் இந்திரபவனம் போல எழுநிலைமாடங்கள் ஆகாயத்தைமுட்ட அழகாய்க் கட்டப்பட்டிருந்தனவென்றும், வீதிகள் விகாலமாய் எப்பொழுதுந்தண்ணீர்தெளிக்கப்பட்டு வந்தனவென்றும், ஜநங்கள் நிறைந்திருந்தார்களென்றும், ஒருவர்க்காயினும் நோயில்லாமல் எல்லோருஞ் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்களென்றும், அங்கே செல்வமில்லாதார் இல்லை யென்றும், அறிவினார்கள் காணக்கிடையார்களென்றும், வீடுகள் தோறும் குழந்தைகளிருந்தனவென்றும், கொழுநனும் மனைவியும் ஒருவழிப்பட்டு இல்லறம்பூண்டு இணைபிரியாதிருந்து சுகமாக வாழ்ந்திருந்தார்களென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

எந்தக்காலத்திலும் நீர்ப்பிடிப்புள்ளதாய்ச் சேறுஞ் சுகதியுமாயிருக்கிறவிடங்களிலே குடியிருப்பவர்களுக்கு நோயுண்டாகுமென்றும், அவர்கள் நெடுங்காலம் பிழைத்திராநென்றும் வைத்தியர்களு

க்குள்ளெல்லாம் பெருமைபெற்றவராகிய சரகர் சொல்லுகிறார். நரப்பிடிப்புள்ள அநூபா தேசத்தில் ஆறுகள் மிகுதி; அங்கே ஏப்பொழுதும் குளிர் அதிகம்; ஆம்பல் முதலிய நீர்ப்பூக்கள் மிகுந்திருக்கும்; கொக்கும், நாரையும், மீனும், பாம்பும் அவ்விடத்தில் மிகுதியாயுண்டு; ஆனதினாலேதான் அங்குள்ளவர்கள் அகாலமாணமடைகிறார்களென்று அவர் எழுதியிருக்கிறார். நீர்ப்பிடிப்பில்லாத மேட்டுப்பூமிகளிலும், மலைநாகளிலுமிருப்பவர்கள் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருப்பார்கள். நோய்கொண்டவர்கள் ஒரு தேசத்திலிருந்து மற்றொரு தேசத்துக்குப்போவதினால் நோய் நீங்குமென்று ஆதிகாலத்திலேயே கண்டறியப்பட்டிருக்கிறது.

வாதபித்தசிலேஷ்மங்கள் ஒவ்வொரு ருதுவிலும் வெவ்வேறு விதமாயிருக்குமாகையால் காலத்தின் கூற்றையிடுத்து ஆகாரத்தை உட்கொள்ளவேண்டும். சிழ்காற்றடிக்கையில் கபம் அதிகமாகும்; மேல்காற்று உடம்பின் உள்ளேயிருக்குஞ் சூட்டைக்கிளப்பிவிட்டு உடம்பையுலர்த்திப் பலத்தைக் குறைத்துவிடும்; தென்றற்காற்று தேகத்துக்கு மிகவும் ஆரோக்கியமானது. முன்னெல்லாம் இப்பொழுதுருப்பதுபோல நல்லவழிகளிடையாது. காடுகளையழித்து வழிகளைச்செய்து அவற்றின் தூரத்தைக்காட்டும்படி அளவிட்டு இடை யிடையே கற்களை நாட்டுவார்கள். கிராமங்களுக்கு அநிகாரிகளை நியமித்து மற்றும் வேண்டிய சீர்திருத்தங்களைச்செய்வார்கள். ஒவ்வொரு கிராமத்திலுள்ளவர்களும் சுகமாய் வாழ்ந்திருப்பதற்கேற்றபடி குளங்களைவெட்டி, சாலைகளை வைத்து, சத்திரங்களைக் கட்டி, நீர்பாயத்தக்க நிலங்களுக்குக் கால்வாய்களை வெட்டிக்கொண்டுவந்து உழவயலாக்குவார்கள். கிராமங்கள் தோறும் பஞ்சாயத்துகள் நியமிக்கப்பட்டு வழக்குகளெல்லாம் அவர்களாலே இருவரும் பொருந்தத்தீர்க்கப்படும். ஒவ்வொரு ஊருக்கும் கிராமாதிபியும், கணக்கனும், தலையாரியும், தோட்டியும், வைத்தியனும், புரோகிதனும், நீர்பாயச்சபவ்முதலானோர் நியமிக்கப்பட்டிருப்பார்கள். கிராமத்தில் வேலைபார்ப்பவர்களுக்கெல்லாம் தனித்தனியே காணி பூமி மானியமாக விடப்பட்டிருக்கும்.

அகன்றபுதைகளையும், நல்லதண்ணீருள்ள குளங்களையும், கடைத்தெருவுகளையுஞ் செய்துகொடுப்பது அரசனைப்பொறுத்த

கடன். அன்றியும் ஏழைகளையும், தாழ்த்தையரில்லாத குழந்தைகளையும், கிழவர்களையும், கணவனை இழந்தவர்களையும் அரசன் ஊண் உடை முதலியவற்றால் ஆதரிக்கவேண்டும். சிறந்த வித்துவான்களையும், ஒற்றர்களையும் உற்றமந்திமொழிகளாக வைத்துக்கொண்டு நாட்டாருக்கு நன்மைபயத்தல் அரசனைப்பொறுத்த கடனேயாம்.

மணற்பாங்கான இடந்தேடி நல்ல தண்ணீருள்ள கிணறுகளை வெட்டுவார்கள். ஆற்றுநீரும், மலைபோரங்களிலுள்ள கிணறுகளின் நீரும், மணற்கேணி நீரைப்போல நன்றாயிராது. தண்ணீர் நல்லதாயிராவிட்டால் அதை வெகீரர்க்கிக் குடிப்பார்கள்; சிறிது வேளைகளில் அதனோடு கொஞ்சம் தேனைக்கலந்து குடிப்பதுமுண்டு. கோயிலுங் குளமும் எப்பொழுதும் ஒன்றிற்கொன்று சேர்ந்தேயிருக்கும்; கோயில்களுக் கருகே குளங்களில்லாதிருந்தால் அவை பெரும்பான்மையாக ஆற்றங்கரைபோரத்திலிருக்கும்.

மனிதன், தேகமென்கிற வண்டியைப் புத்தியென்னும் வண்டிச் சாரதால் வியாதியென்னுஞ் சேற்றில் அழுக்கிக் கெடுக்காமலும், மேடுபள்ளங்களென்னும் ஆபத்துகளிலே சென்று தேய்த்து மாய்த்துவிடாமலும் உடற்கூறையறிந்து நல்லவழியில் நடத்துவானே யாயின் பூர்ண ஆயுளைப்பெற்றுச் சுகமாக வாழ்ந்திருக்கலாம். அப்படிக்கில்லாமல் நன்னெறியைவிட்டு நடத்தினால் உயிர்க்காதாரமாகிய கருவிகளெல்லாம் பழுதுபட்டு அகாலமரண முண்டாகும். கோழிகூலிப் பொழுதுவிடியுமுன்னே தூக்கந்தெளிந்து பள்ளியை விட்டெழுந்து கடவுளைத்தொழுது வெளியேசென்று வடக்குமுக மாயிருந்து மலவிஸர்ஜனஞ் செப்தவிட்டுக் கை கால்கழுவி தத்த சுத்திசெய்து நீராடி விதித்தகாலந் தப்பாமல் உண்ணவேண்டும். எண்ணெய்தேய்த்துக்கொள்ளுதல் முக்கியமானது. காய்ச்சல் வந்திருக்கும்போதுமட்டும் அப்பியங்கனஸ்நானஞ் செய்வது கூடாது. கடுகெண்ணெய், நல்லெண்ணெய், சுகந்தத்தைல முதலியன அப்பியங்கனஸ்நானஞ் செய்வதற்கேற்றவை. வெந்நீரில் ஸ்நானஞ்செய்தால் உடம்பிலுள்ளவலியும், காப்ச்சலும் நீங்கும்; ஆவிபிடித்தால் அதனாலும் இவ்வாறே வலியும் காய்ச்சலுந்தீரும். குதித்து விளையாடி ஓடியாடித்திரிவதனாலும், அல்லது நடப்பதனாலும், குதிரை மேலேறிச் சென்றாலும், உடம்பைத்தடவி முறுக்கிப்பிடிப்பது

லும் சோம்பல் நீங்கிச் சுகமுண்டாகும். தலைமயிர் சிக்குப்பிடியாமல் எண்ணெய்தடவி வாரி முடித்தலாலும், கிரமப்படி கூதுவாரம் பண்ணிக்கொள்ளுதலாலும் தேகத்துக்கு நன்மையுண்டாகும்.

ஸ்நானம் பலவகைப்படும். குளிர்ந்தஜலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தால் உஷ்ணந்தணியும்; சீதகாலத்தில் அதிக சீதளமான ஜலத்திலே ஸ்நானஞ்செய்தால் கபங்கட்டும்; உஷ்ணகாலத்திலே சீதள ஜலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தால் நல்ல பசியுண்டாகி தேகஞ் சுகம் பெறும்; வயிற்றுப்போக்குண்டாயிருக்குங்காலத்திலே ஸ்நானஞ் செய்வது கூடாது; கால்களை அலம்புவதனால் ஒருவாறு களைதீர்ந்து சாதாரணமான ரோகங்கள் நீங்கும். நல்ல ஆகாரத்தை உண்டு இரண்டு யாமம் அயர்ந்து நித்திரைசெய்து, புலன்களை யடக்கிக் கவலையற்றிருந்தால் ஆயுள் நீடித்திருக்கும்.

ஆதிகாலத்தில் யார்க்கும் எங்கேபார்த்தாலும் உணவு வேண்டியமட்டுமேகப்படும். வரவர ஆகாரங்கிடைப்பது மட்டுப்படுகின்றது. இவ்வாறே இன்னுஞ் சிலகாலஞ்சென்றபின் ஆகாரம் எளிதிலகப்படாமல் எப்படிப்பட்டவர்களும் பசியால் வருந்தும்படியாகவும், அகப்பட்டதைச்சாப்பிடும்படியாகவுந்தானாகும். இதற்குமுன்னெல்லாம் எங்கேபார்த்தாலும் ஆகாயம் நிர்மலமாய் திவ்வியமான தண்ணீர் அகப்படும்; எவ்வகையான காய் கனிகளும் மலிந்திருக்கும்; காலமழைபெய்து ஜலத்தட்டில்லாதபடி நவதானியங்களும் குறைவறவிளையும்; அக்காலத்திலே பஞ்சமென்று மிருந்ததில்லை; எங்கேபார்த்தாலும் காடுகளுஞ் சோலைகளுமாய்க் காயுங் கனியுங் கிழங்கும் மிக மலிந்திருக்கும்.

சுரைக்காய், காளான், மூங்கில், முளை, வற்றல், பன்றியிறைச்சி, உப்பு, சாராயம் இவற்றோடு பாலைக்கலந்துண்ணால் விஷத்துக்குச் சமானமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பன்றியின் மாம்சம், வெள்ளைப்பூண்டு, வெங்காயம், காளான் இவற்றை உண்ணலாகாது என்றும் ஆயுர்வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கவலையற்றிருப்பதனாலும், ஆநந்தமாய்ப் பாட்டைக் கேட்பதனாலும், சோம்பலில்லாமல் நன்றாகப் பாடுபடுவதனாலும், காலந்த

வருமல் எண்ணெய்தேய்த்துக்கொள்ளுவதினாலும், ஸ்நானஞ்செய்து சசியாயிருப்பதினாலும், புது அரிசிச்சோறு தயிர் பால் நெய் முதலியனவற்றை உண்ணுவதினாலும் தூக்கம் நன்றாக வருமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்நானஞ் செய்தவுடனே நன்றாய் உலர் த்திவைக்கப்பட்டிருக்கும் மடிவஸ்திரத்தினால் உடம்பைத் துடைத்துக்கொள்ளவேண்டும். மாரிகாலத்தில் நன்றாயுலர்ந்த சிவப்பு வஸ்திரங்களையும், கோடைகாலத்தில் கனமில்லாத மெல்லியவஸ்திரங்களையும், அதிக குளிராயிருக்குங்காலத்தில் கம்பளங்களையும் உடையாக உடுத்தவேண்டும்; உடுத்துக்கொள்ளுகின்ற வஸ்திரங்களில் சிறிதும் அழுக்கில்லாமல் சுத்தமாயிருக்கவேண்டும்; தலையில் பாகை யிருந்தால் குளிரும் வெயிலும் தாக்காது; காலில் பாதரசை யிருத்தல் மற்றெல்லாவற்றினும் அவசியமானது.

வைத்தியன் உயர்கூடியிற்பிறந்தவனாகவும், இதாதிதங்களை நன்றாக நிதானித்தறிந்தவனாகவும், பேராசைப்படாதவனாகவும், சோம்பலற்றவனாகவும், எல்லோர்க்கு நன்மையைச் செய்யுங் குணமுடையவனாகவுமிருத்தல்வேண்டும்.

நோய்களுண்டாவதற்கு வெவ்வேறு காரணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சிலர் வியாதிக்குக் காரணம் நாமேயென்பார்கள். அதிகபாரமான மூட்டைகளைச் சுமப்பதனாலும், வருந்தியுழைப்பதனாலும், அதிகமாகப்படிப்பதனாலும், கீழே விழுவதனாலும், வேகமாக நடப்பதனாலும், தேகத்துக்கு ஒத்துக்கொள்ளாத உணவையுண்பதனாலும், அதிகமான குளிர்வெயிலில் திரிவதனாலும் வியாதிகள் உண்டாகின்றனவென்று வேறுசிலர் சொல்லுகின்றனர். பசியோடு இளம்பெயிலில் நடப்பதனாலும், அச்சம், அன்பம், குடி, ஸ்தலபேதம் இவற்றால் வியாதிகளுண்டாகின்றனவென்று இன்னுஞ்சிலர் சொல்லுவர். சிலம், காலபேதம், வயது, குணம், காற்று இவற்றின் வேறுபாடுகளே முக்கியமாய் வியாதிகளுக்குமூலமென்பது ஆயுர்வேதத்தின் கொள்கை.

நோய்கண்டவுடன் அதன் கூற்றிற்று தக்கபடி வைத்தியஞ் செய்யவேண்டும்; அற்பத்தைப் பெரிதென்றுபாராட்டலாகாது; பெரிதான நோயை அற்பமென்று நினைத்து மருந்துகொடாதிருப்ப

துக்குற்றமே; ஒரு மருந்தைக்கொடுத்த அதனால் குணமுண்டானால் அதைக் கைவிடலாகாது; ஒருமருந்தைக்கொடுத்து அச்சுக் குணமுண்டாகாதிருந்தால் நிதானித்தறிந்து அந்தநோய் நீக்குதல் பொருட்டு வேறுமருந்தைக் கொடுக்கவேண்டும். பெருநெருப்பின் தண்ணீரைத் துளிதுளியாகத்தெளித்தால் அதனால் அங்கெருப்பு அணையாமல் எப்படிப்பெரிதாமோ அவ்வாறே மருந்தை மிகவும் சிறிதாகக்கொடுப்பதனால் வியாதி பெரிதாகுமெயல்வாமல் மட்டுப்படாது. ஆதலினால் நோயின்குணமறிந்து அதற்குத் தக்கபடி மருந்தை அளவறிந்து கொடுக்கவேண்டும்.

வைத்தியன் பிணியாளியைப்பார்த்தபின் அப்பிணியுண்டானதின் காரணத்தையும், அவன் வழக்கமாக உண்ணுமுணவையும், நோயின்தன்மையையும், நோய்கொண்டவனது தேகத்தின் சீரமைப்பையும், காலதேசவித்தியாசங்களையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்தபின் பே வைத்தியஞ்செய்யத் தொடங்கவேண்டும். இவையெல்லாவற்றிலும் வைத்தியன் விதித்த பத்தியப்படி நடத்தல் முக்கியமாகுதல். வைத்தியன் ஒன்றைச்சொல்ல நோயாளி வேறொன்றைச்செய்தால் மருந்து எத்தனைதான் சிறந்ததாயினும் பயன்படாது. வைத்தியர்கள் நோயின்குணமறிந்து பத்தியஞ்சொல்லுவதுமன்றி, பிணியாளிகளுக்குப் பத்தியஞ்செய்து கொடுக்கப்படும் பாக்திரங்கள் சரியானவைகளாவென்று நன்றாகப் பார்த்தும் வரவேண்டும். இவ்வாறு ஆதிகாலத்தொட்டே வழங்கிவருகின்ற வைத்தியமுறையை மஹாதேசத்தார் இன்னமும்விடாது கையாடவருகிறார்கள்.

ஷேக்ஸ்பியர் மகாகவிசெய்த 'வணிக்புர வந்தகன்' எனும் நாடகம்.

11 - ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.

இத்தருணத்தில் பாசேனன், உலோரஞ்சன், கீரசேனன் இவர்கள்வரலாலேனன். மருவுமும் பந்துவாம்பந்த பாசேனன் வருதல்பாரி உரிமையாய் கீரசேனன், உலோரஞ்சன் தாமும்வந்தார் பரியுமென் களிலுமன்னோர் பண்புறு துணைவரன்றோ வருகிறோ மையநாய்கள் வச்சுள் மூங்கிப்போது.

ஸாலர். என்னிலுஞ் சிறந்த விரியநம் றேழர்
வந்தலோ தடுத்தார், வராதவ ரிருந்தால்
உம்மனங் களிக்கு முன்னொழிந் திலன்பாசே.

அன்டோ. நல்லதும் நண்பை நான்நனி மதிப்பேன்
உள்ளதோர் பணிதான் உமையய விழுக்க
அற்றத் தழுவி யகல்கிறீர் அறிவேன்.

ஸாலர். சுதினம், —வாருங்கனைய மகாப்பிரபுக்கே.

பாசே. இருவருஞ் சுகமோ கனவான்களே! எப்போது நாம்
குலாவிச்சிரிப்பது? எப்போது சொன்னுங்களேன்.
வரவரக் காணப் பஞ்சமாய்ப்போகிறீர்களே! போகத்
தான்வேண்டுமோ?

ஸாலர். சாவகாசமாய்த் தங்களைக் காண்கிறோம்.

(ஸாலேனன், ஸாலர்னன் இருவரும்போக)

உலோரஞ்சன். ஐயா பாசேனரே! அன்டோனியவைக்கண்டரே!
இனி நாங்கிருவரும் விடைபெற்றுக்கொண்டுக்கிறோம்:
மத்தியானம் போஜனவேளைக்கு நாம் சேர்க்குமிடம்
தெரியுமே?

பாசே. தப்பாமாட்டேன்.

கீசேனன். அன்டோனியப்பிரபுவே! உம்முடம்மைப்பார்க்கக்கூ
டவிலையே. இவ்வுலகசிறதை உமக்கு எடுத்திருப்ப
தாய்க் காண்கிறது; அதிக கவலையுடன் அடைந்தேடுவோர்
அதையழிப்பார்களேயன்றி அதை அடையமாட்டார்க
ளே. உள்ளபடியைய! இதென்ன இப்படி உருமாறிப்
போனீர். விரைதயாயிருக்கிறதே!

அன்டோ. ஐயா கிரசேனரே! நானிந்த வலகத்தைப்படிப்பவண்ண
மறிந்திருக்கிறேன். இதுவொரு நாடகம்; இங்கு
பிரதிமானவனும் தன் ஆட்டமாடித் திரவேண்டும். அ
தில் என்னுட்டமோ சோகரஸமுள்ளது.

கீசேனன். ஆன லென்பங் சுஹசிய மாகுந்
பழந்திரா யேறிலும் மகிழ்ந்துநான் சிரிப்பேன்
ஈரல் கனிய இருமது குடிப்பேன்
சந்தனைக் கிரையாய்த் தேம்பிக் கதறிச்

சில்லிட் புதயம் விறைத்திடச் செய்யேன்
உடம்பினி லுதிரம் உட்டிணித் திருக்கச்
சலவைக் கல்விற் சமைத்ததன் பாட்டன்
உருலம் போல வுயிர்த்து முறங்கிக்
கடுகடு வேன்று காமாலை கொண்டு
மனித வழிப வந்ததேன் அவதி?

அன்டோனிய! காணறவைதைக் கேள்

உம்மிடத் தெனக்கு முற்றபே ரன்பே

சொல்லடி மிதனைத் தூண்டுமென் மனதை

தரணியிற் சிலந்தாம் தங்குநீர்க் கேணிபோல்

தெளிவழி முகத்தில் திரைநுரை கம்பிப்

பார்ப்பவர் தம்மைப் பரிந்திவர் தாமும்

நானும் மாட்சியும் நயத்தவ ரென்று

மதிக்க வேண்டி மனச்செருக் குடனே

“முக்கால முணரும் முனிவான் யானே

என்வாய் திறக்க வெதிரொரு நாயும்

குரைக்க லாது” தென்பது போல

மௌனம் பேற்றி வாயது முடி.

இருப்பதற் காக ஈங்கிலர் நமக்கும்

நூனிக ளென்றே நாட்டினிற் பேராம்

அன்டோனியவே னன்பரே கேளும்

உள்ளது சொல்வேனக் கள்ளர்தம் வரவைத்

திறப்பரே யானால் திண்செவி புதைத்துக்

கேட்பவர் அவனைக் கிளர்மதி தேயந்த

மூட ரெவ்நே மும்முறை புரைப்பாச்

ஈங்கிதைப் பற்றி யினியொரு வேளை

பேசவே விந்தப் பேதைதன் குறியாம்

ஜநமதிப் பென்னும் சிறுமின் தன்னை

மனம்பி கிந்தைபாம் வல்லிரை பூண்ட

தூண்டி லிட்டே துவளநீர் வேண்டாம்

நன்பலோ ரஞ்ச! நாமினிப் போலோம்

சிறிது வேளை சேமமுற் றிருப்பீர்

போஜனஞ் செய்த பின்புநா னடைந்து

துணிவுரை உற்றதுஞ் சொல்லிநான் முடிப்பேன்.

பறவைகள்.

ஐந்துவர்க்கங்களின் தன்மையை அறிந்துகொள்வது மிக்க நலமுடையது. அவற்றுள் பறவைகளைப்பற்றியது அதிக இன்பந் தரத்தக்கது. அடர்ந்த காடுகளுக்குள்ளே சென்றால் அங்கே அளவற்ற ஜந்துக்களைக் காண்போமெனினும், பறவைகளைக் கண்ட மாதிரித்தில் நமக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாவதற்கை. இவ்வுலகில் பறவைகளின், தீங்குரைக் காதுகுளிரக்கேட்டு மகிழாதவரில்லை. ஆகிலாதொட்டு மற்ற ஜந்துக்க னெல்லாவற்றினும் பறவைகளிடத்து மிக்க அன்புபாராட்டி வருகின்றோம். அடர்ந்தசோலைகளில் வெயில் கொஞ்சம் பட்டும் படாமலுயிருக்குமிடங்களில் அழகான நிறமுடைய பறவையினங்கள் அங்கே கொள்ளைகொள்ளையாகக் கிடைக்கின்ற தேனைக் களிக்கக்குடித்துவிட்டுக் கிளைகளிலே தத்திக்குதித்து விளையாடிச் செவிக்கமுதாகப் பாடுவதைக் கேட்கும்போதெல்லாம், நம்மிடத்துக் குடிக்கொண்டிருக்கின்ற எப்படிப்பட்ட துக்கமும் நம்மைவிட்டு விலகியோடும்.

சற்றே ஊன்றிப்பார்த்தால் மட்டுமே பறத்தற்பொருட்டுப் பறவைகள் விந்தையாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பது விளங்கும். ஒரு விதமான இராசாளி ஒருநாளில் 1350 மைல் தூரம்பறந்துசெல்லும். இவ்வுலகில் பேர்பெற்ற இச்சினிபஸ் என்னும் பந்தயக்குதிரை ஒரு நியமித்தில் ஒருமைல்தூரம் காற்றாகப்பறந்தோடியது. இராசாளி ஒருமணிரேசத்தில் 150 மைல் தூரம் பறக்கும். சிட்டுக்குருவிகள் இங்கிலாந்திலிருந்து ஆப்பிரிக்கா, மொலாகா முதலான நாடுகளுக்கு வந்து அவ்விடங்களிலே சிந்துகால்மிருந்து விட்டு மீண்டும் அவ்விடத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லுகின்றன. மிருகஜாதியில் இத்தனைவேகமாகச் செல்லும் வல்லமையுடையது ஒன்றுமில்லை. பூமத்தியஆகாஷணசக்தியை அனுசரித்து அதன் அவயவங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பறவையின் இறகு அமைந்திருப்பது விநோதமானது; அதவசீமையிற் குன்றாமலும், பஞ்சிலும் இலகுவாயும், வேண்டும்போதெல்லாம் எளிதில் நீட்டவும் மடக்கவுயிருப்பதனால் அதன்பெருமை நன்றாகவிளங்கும். அதன் எலும்புக்கூறுபாடு இதனிலும் அற்புதமானது; அதன் எலும்புள்ளிள்ளே காற்று தாரசுமாய் உலாவுமபடி இடைவெளியுண்டு. பற

வை தன்சிறகுகளைத் தன்னிஷ்டப்படி அசைத்துக்கொள்ளும்படி அவை அதன்மார்போடு பொருந்தியிருக்கும் கில்கள் ஆச்சரியமாயிருக்கும். மிருகங்கள் தங்கள் கைகால்களை அசைக்கும்படி அவற்றின் கில்கள் முதுகின் முன்னும்பின்னுமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனிதர்க்குக் கை எப்படியோ அப்படியே பறவைகளுக்கு மூக்கு அவசியமானது. பறவையின்கழுத்து எவ்வளவுதான் குறுகியிருந்தாலும் அது தனக்கு வேண்டியபடியெல்லாம் தன் தலையைத் திருப்பிக்கொள்ளும். பறவையின் கால்கள் அதன் மார்பிலிருந்துவரும் நரம்புகளால் பலமாயிணைக்கப் பட்டிருக்கின்றமையால் கெட்டியாயிருக்கும்; கடைவாய்ப்பற்கள் வயிற்றோரமாயிருக்கும். தானியங்களை உண்ணுகின்ற பறவைகளுட் சில கற்களையு முண்பதுண்டு. அவற்றின் வயிற்றுக்குள்ளே யிருக்கின்ற கடைவாய்ப்பற்கள் சேர்ந்து அவை உண்ட தானியத்தை யரைத்துப் பொடியாக்கும். மனிதர்களுக்கும், விலங்குகளுக்கும் குரல்வளை அடிநாக்கின் வேரோடு ஒட்டியிருக்கும்; பறவையின் குரல்வளையோவெனின், அதன்மார்போடு அது நன்றாய்ப்பறக்கும்படி அமைந்திருக்கும்.

பறவையின் கண் இவைபெல்லாவற்றினும் விநோதமானது. அது தன் கண்ணின்பார்வையின் வலிமையால் இளை எவ்வளவுதூரத்திலிருந்தாலும் எளிதிற்கண்டுபிடிக்கும். அதன் முட்டைகள் அழகானவை; புள்ளிகளையுடைய முட்டைகள்தான் எப்பொழுதும் அதிகம். நெருப்புக்கோழியின் முட்டை மிகப்பெரிது.

நீரில்வாழும் பறவைகளுள் பெரும்பான்மையானவை தங்கள்முட்டைகளைக் கரையோரங்களிலே இடும். திருகுதலைக்குருவி தன்கூட்டைத் தன்னுருவிலும் முப்பதுமடங்கு பருமனுள்ளதாகக் கட்டி அதனுள்ளே மிருதுவான இறகு, ரோமமுதலியவற்றைப் பரப்பி மெத்தென்றுவைத்திருக்கும். பறவைகளில் குயில் ஒன்று மட்டுமே மற்றப்பறவைகள் கூட்டியிருக்கும் கூட்டிலே முட்டையிடும். அது இட்டமுட்டைகளை அந்தப்பறவைகள் அவயவங்காததுக் குஞ்சுபெரிக்கும். ஹாரன்பில் என்னும் பறவை தன்பெட்டையிலிடத்து மிக்க அன்புடையது; அதன் சேவல் கூடுகட்டித் தன்பெட்டையை அதனுள்ளே போகவிட்டு அது வெளியேவராதபடி அந்தக்கூட்டின் வாயிலில் மண்ணைவைத்து அடைத்து, உண்

வை உள்ளேகொடுப்பதற்காகச் சிறிது துவராமொன்றைமட்டும் வழியாகவிட்டிருக்கும்; பெண்பறவை தன்சேவல் தனக்குக்கொண்டுவந்து கொடுக்கும் இளையைத்தின்று உள்ளிருந்தபடியே முட்டைகளைவிட்டு அடைகாத்துக் குஞ்சுபொரிக்கும். ஆண்குருவிகள் எந்நேரம்பாத்தாலும் இடைக்காக அலைந்து அதிகவருத்தப்படுமாதலால் அதனால் சிறிதுவேளைகளில் இறந்துபோவதுமுண்டு.

பறவைக்குஞ்சுகளுள் பெரும்பான்மையானவை கோழிமுதலியவற்றைப்போல முட்டையினின்று வெளியேவரும்போதே இறகுடையனவாயிருக்குமாதலால் அவைகள் இளையைப் பொறுக்கித்தின்னும். புறமுதலியவற்றின் குஞ்சுகளுக்கு இறகுமுளைக்க நாட்செல்லுமாதலால் தாய்ப்பறவை வாடி வருந்தி அவற்றிற்கு இளையைக்கொண்டுவந்து ஊட்டிவளர்க்கும்; சிறிதுவேளைகளில் ஆணும்பெண்ணுமாய்த் தங்கள் வயிற்றிலுள்ள இளையை வேளியே கக்கிக்கொண்டுவந்து கொடுப்பதுமுண்டு. பறவைகள் எவ்வளவு சிறியனவாயிருந்தாலும் தங்கள் குஞ்சுகளைக் கொல்லவரு மவற்றோடு அஞ்சாது எதிர்த்துநிற்கும். பிராணிவர்க்கத்தினுள் பறவையொன்றுமட்டுந்தான் மனிதரைப்போலப் பேசும். அவ்வாறு பேசும்போது அதற்குத் தான்பேசுவதின் கருத்து இன்னதென்று தெரியாதிருந்தாலும் பேசுவதிலே அறிசுமரகக் குற்றமிராது. இதில்லாத பறவை எங்குமில்ல; இவ்வாறே மற்றெந்த ஜந்துவுக்காயினும் இறகில்லை. நன்றாய்ப் பறக்கத்தெரியாத கோழி முதலியனவற்றைப்போன்ற பறவைகளுஞ் சிலவுள்.

பறவையின் இரத்தம் அதிக குடுள்ளது. பறவைகளெல்லாம் பார்வைக்குச் சந்தேகக்குறைய ஒரே உருவமுடையனவாயிருந்தாலும், அவற்றுள் எத்தனையோவிதங்களுண்டு. பசுசீசாஸ்திரிகள் பறவைகளை அவைகள் ஆகியிலிருந்த நாடுகள் நோக்கி ஆறு பெரும் பிரிவுகளாக வகுத்திருக்கிறார்கள். குயில்களில் மாத்திரம் பத்துவகையுண்டு. இந்தியாவிலுள்ள பறவைகளுள் மயில் சிறப்புடையது. நியூகினியாவிலில் ஒருசாதியான பறவையின் இறகு மிகச் சிறந்திருப்பதால் அதற்குத் தெய்வலோகப் பறவையென்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். ஆப்பிரிக்காவைச்சேர்ந்த கேனரி தீவிலுள்ள ஒரு சிறுகுருவி கர்னாமிருதமாகப் பாடும். சிவிகள் நன்றாகப்பேசும்.

கழு கு ம் ந ண் டு ம்.

வர்டன்பர்க்கில் மெயின்ஹார்ட் என்னுமுருக் கருகேயுள்ள காட்டிற்குள்ளே பெரிதான குளமொன்றுண்டு. அதிலுள்ள மீனை பிடிப்பதற்பொருட்டு நாலைந்து வருஷத்திற்கொருமுறை அதன் தண்ணீரையெல்லா மிறைப்பது வழக்கம். சென்றவருஷத்தில் அந்தக்குளத்து நீரையிறைத்து மீன்களைப்பிடிக்கையில், அவற்றோடு மிகவும் பெரியதோர் நண்டைக்கண்டு அதையும் பிடித்தார்கள். அந்த நண்டுடன் பிறந்தாற்போல அதன் முதுகில் ஓர் கழுவின எலும்புக்கூடு அப்படியே முழுவதும் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. அந்தக்கழுவின கால்களின் கக்கங்கள் நண்டின்முதுகில் ஆழமாகப்பாய்ந்ததினால் கத்திகொண்டு அதைவொட்டிப் பிரித்தெடுக்கவேண்டியதாயிற்று. அந்த நண்டு நீரில் மிதந்தபோது அதைக் கண்ட அந்தக்கழுவு அதை உண்ணவேண்டுமென்ற ஆவலோடு அதன்மேலேபாய்ந்து அதனைத் தூக்கிக்கொண்டுபோகப் பார்க்கையில் அந்நண்டு அதனிலும் மிக்க வலிமையுடையிருந்ததுபற்றி அது அக்கழுவைத் தண்ணீர்க்குள்ளே யிழுத்துக்கொண்டு போயிற்றென்றும், அந்தப்புண்ணெல்லாம் நாளடைவிலே நன்றாக ஆறிக் கழுவின கங்காளம் அதனோடு சேர்ந்து அவ்வாறாயிற்றென்றும் கண்டார்கள். இவ்வாறான விசித்திரங்கள் இவ்வுலகில் எத்தனையோவுள்.

இட வேறு பாடு.

இடவேறுபாட்டினால் மேன்மையும் கீழ்மையுமுண்டாகும். தறையில் மணலோடு மணலாய்க்கிடக்கும் மாணிக்கம் அரசனுடைய கிரீடத்தின்மேலேறிய வளவில் அநேகர்கண்டு ஆந்நிக்கும் அணியாகும். நீரில் மிக்கவல்லமையுள்ள முட்டை நிலத்தில் வளிசிறிது மின்றியிருக்கும். பிச்சைபுகுவோன் செல்லும் வார்த்தையையே அரசன்சொல்ல அனைவரும் அடிபணிந்து கேட்பார்கள். காடுகளிலும் குன்றுகளிலும் காசுக்குதவாமல் குவிந்துகிடக்கும் கற்ககளே ஒழுங்கமைந்து ஒன்றுசேர்ந்து நானேகரங்களில் அற்புதமான மாடமாளிகளும் ஆலயங்களாகும்.

ஒரிடத்தில் நன்மைவிளைப்பது மற்றொரிடத்தில் தீமையை விளைக்கும். பலர்சேர்ந்து தூக்கத்தக்க கல்லொன்று மலேமீதிருப்பின், தொட்டமாத் திரத்தில் கீழுருண்டு சொல்லவொண்ணாத நாசத்தை விளைக்கும். நமது வீட்டுக்கூடாகளைக் கொளுத்தி நம்மைக் கொல்லும் நெருப்பே நமக்குண்டாகுங் குளிணாப்போக்கி உண்டிசமைக்கவுதவிநீரா வியந்திரங்களையோட்டிப்பலவாறுகப்பயன்படும்.

இடபேதத்தினால் ஜநங்களுடைய உருவம் நடையுடைபாலானை முதலியனவெல்லாம் வேறுபடும். ஆப்பிரிக்காமுதலிய உஷ்ணதேசங்களில் வசிக்கும் ஜநங்கள் கலுத்தவர்களாயும், சோம்பலுடையவர்களாயும் ஆடையில்லாதவர்களாயுந் திரிகிறார்கள். ஐரோப்பா முதலிய சிதளதேசங்களில் வசிப்பவரோவெனில் வெளுப்புநிறமுடையவர்களாயும், கம்பளம், தோல் முதலியனவற்றை யுடுப்பவர்களாயும், ஊனையுண்பவர்களாயு யிருக்கிறார்கள்.

ஒரிடத்தில் விலைபெற்றிருக்கின்றது மற்றொரிடத்தில் சீர்தவாரற்றிருக்கும். கம்மானத்தெருவில் ஊசியைக்கொள்பவர் யார்?

கரடுமுரடான குன்றுகளும் தூரத்திலிருந்து பார்ப்பவர் கண்ணுக்கு மழமழவென் றிருப்பதுபோலத்தோன்றும். சந்திரன் பூமிக்குச் சமீபத்திலிருப்பதினால் அது அதனிலும் எத்தனையோ பெரிதான சூரியனுக்கொப்பாகும்.

உலகத்தில் ஒன்றுக்குமுதலாத மனிதனுமில்லை; மருந்துக்குதவாத மூலிகையுமில்லை. ஆனால், வேலைக்குத்தகுந்த புருஷனைத் தேர்ந்தெடுப்பதும், நோய்க்குத்தகுந்த மூலிகையைக் கண்டறிதலுந்தான் அறிதாரும். ஆதலினால் எந்தவஸ்துவானாலும் சரியான இடத்தில் வைக்கப்படின் அது நன்றாகப் பயன்படாமலிராது. சிறிதுநம்பும் பற்குத்த உதவும்.

வழிப்போக்கரை மடக்கியடித்து அவர் தனத்தைப் பறித்துநாம், கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் பகற்கொள்ளையாடியும் ஜீவிக்கும் துறவக்கணக்கான திருடர்களைத் தன்னுணைக்குட்படுத்தும் அவர்கள் தலைவர் எத்தனை புத்திசாலியமுடையவராயினும் ஸ்தான

வித்தியாஸத்தால் உலகத்தாரால் நிந்திக்கப்படுகிறான். அந்தக்கள்வர்தலைவனே சிறுவயதுமுதல் நன்னடக்கை நன்மார்க்கங்களில் நடந்துவருவானேயாயின் பிற்காலத்தில் உலகம் புகழத்தக்க ராணுவவீரனாகி அநேகதேசங்களை அரசாளினுமானாவான். இந்துதேசத்தில் அங்கிலேய அரசாக்கியை நிலைநிறுத்திய க்ளீவ் பிரபு கம்பனி இலேகராயிருந்தபோது மனம்நொந்து தற்கொலைபுரியவும் யத்தனித்தாரல்லவா? நாற்பது வயதுவளையில் உழுதுபயிர்செய்து சிவீததுவந்த கிராமவலு மற்றொ பிறகுநோந்த யுத்தத்தில் பிரசித்திபெற்று அரசனையும் கொலைபுரிந்து தாமே இங்கிலாந்து தேசத்துக்குடியரசுக்கு இரக்ககராணர்? ஒருவர் அநேக உபாத்தியாயங்களின்கீழ் பலகாலமோதியும் ஒன்றுந் தெரியாதிருந்து பின்பு திரிகோணமிதியைக் கற்று, கணிதசாஸ்திரத்தில் வல்லவாகிப் பல நூல்களை எழுதினார்.

சற்று யோசித்துப்பார்த்தால் அநேககாரியங்களில் நாம் வஸ்துக்களினுடைய இடபேதத்தைமாத் திரமே உண்டாக்குகிறோமென்று நன்றாகப் புலப்படும். இவ்வுலகிலுள்ள பதார்த்தங்களில் இருக்கிறதை அழித்துவிடவாயினும் அல்லது புதிதாகவொன்றை உண்டாக்கவாயினும் நம்மாலாகாது. நாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே எரிந்துவிடிகிற மெழுகுதிரியானது அழிந்துபோவதில்லை. அது எரியுமபோது அதிலுள்ள பொருள்களெல்லாம் அவற்றிற்கு விதித்தமுறைப்படி வேறுவேறுகப்பிரிந்து குகுகூமமாய் ஆகாயத்திற் கலந்துபோகின்றனவே யன்றி வேறில்லை.

குயவன் எத்தனைதான் வல்லவனாயிருந்தாலும் மண்ணில்லாமல் குடத்தை வணையமுயல்வது கூடுமோ? மண்ணிருந்தால்தான் அது இருக்குமட்டும் குடத்தைச்செய்யலாம். நாம் ஒருருவமுள்ள வஸ்துவை மற்றொருருவமுள்ளதாகவும், ஒரிடத்திலுள்ள வஸ்துவை மற்றொரிடத்தில் இருக்கவுஞ் செய்யமட்டுக் கூடுமேயல்லாது வஸ்துக்களுக்கு இயல்பாயில்லாத குணங்களை அவற்றிற்கு உண்டிபண்ண நம்மாலாகாது. ஒன்றுக்கும் உபயோகமில்லாமற்கிடக்கும் வஸ்துவை அதற்குரிய இடத்தில்வைத்து அதை உபயோகமுள்ளதாகச் செய்வதற்கு மாத்திரமே நம்மாலாகும். கூடையிலுள்ள வித்தைபெற்று நிலத்தில் விதைத்தால் அது முளைத்து வளர்ந்து

பழந்தருமரமாகும். ஆறுமுதலான ஜலாசயங்களிலிருக்கும் நீனாக் கால்வாய்கள் வழியாக விளையும் வயல்களில் சேர்ப்பித்தலால் நாம் இடவேறுபாட்டைமட்டுமே உண்டாக்குகிறோம்.

புகைவண்டிகளும் புகைக்கப்பல்களும் நரம்விரும்பும் இடவேறுபாட்டைச் சலபமாக்கி நமக்குச் சுகத்தை யளிக்கின்றன. வானி பழம் இவ்வாறே விரும்பியபொருளை விரும்பியவிடத்திற் சேர்த்து அதிகலாபத்திற்கும் சுகத்திற்கும் காரணமாகிறது. நூலாசிரியர்கள் தங்கள் மனோபாவங்களை அனைவருக்கும் அறிவிப்பதினால் இடபேதத்தைமாதிரிமே உண்டாக்குகிறார்கள். ஆதலினால் இவ்வுலகில் இடவேறுபாடு பலவாறாக ஜங்களுக்கு நன்மை தீமைகளை விளைத்து அதைப்பற்றி யோசிக்கும் புத்திமான்களுக்கு, ஒருளனும் அறியப்படாததும், அறியக்கூடாததுமான ஈசுவரசத்தியை நன்றாக வெளியிடுகிறது.

ஒருவன் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்தது.

துர்க்கிதேசத்தில் ஸாபத் என்னும் நகரத்துக்குப் பகினைந்து மைல்தூரத்திலுள்ள ஷாடத்தா என்னுங்கிராமத்தில் ஷாட்ஜிலால மான் என்னுமொருவன் 132-வது வயதில் 1889 - ம் ஆஸில் இறந்தான். அவனுக்கு மனைவிமார் ஏழுபேர். அவர்களெல்லோரும் அவனுக்குமுன்பே இறந்துபோனார்கள். அவனுக்குப் பிள்ளைகள் 60 பேரும், பெண்கள் 9 பேரும் பிறந்தார்கள். அவன்மக்கள் 69 பேரும் தகப்பன் உயிரோடிருக்கும்போதே பரலோகஞ்சென்றார்கள். கடைசிமனைவியை அவன் விவாகஞ்செய்துகொண்டபோது அவனுக்கு பிராயம் 98. அந்தக் கடைசிமனைவியிடத்தில் அவனுக்கு மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். அவன் மரிப்பதற்குச் சற்றுமுன்னே இன்னொருத்தியை மணம்புரிய நினைத்தான். ஆயினும் மணஞ்செய்துகொள்ளும் செலவுக்கு வேண்டியபணம் அவனுக்கு அகப்படாததனால் அவனுக்கு அப்படிச்செய்துகொள்ள வாய்க்காமல் போய் விட்டது. அவனுள்ளகாலமெல்லாம் உழுதுபயிரிட்டு, வாற்கோதுமை, ரொட்டி, அவரை துவரைமுதலிய பயறுவர்க்கங்களைத் தவிர்த்து வேறொன்றையும் அவன் உண்டதில்லை. தாகத்துக்குத் தன்

னினாமட்டுமே அவன்குடிப்பது வழக்கம். அவன் வருஷத்துக்கு இரண்டுநாள் துருக்கருக்குள்ளே வழங்கிவருகிற பெய்ராம் பண்டிகையின்போதுமட்டுந்தான் ஊனையுண்பான். அவன் உடுக்குமுடை இரண்டு நார்ச்சட்டைகளும் காற்சட்டைகளுமே. கோரைப்பாயில் தான் அவன் படுப்பதுவழக்கம். ஒருபையில் பதனாயடைத்து அதைத் தலையணையாக வைத்திருப்பான். அவன் இறப்பதற்குமுன் நாலு நாள்மட்டும் நோய்கொண்டிருந்தானேயன்றி அதற்குமுன் எப்பொழுதாயினும் பிணியால் வருந்தியதில்லை.

பயம்.

வரப்போகிற ஆபத்தை எண்ணித்தான் ஒருவனுக்குப் பயமுண்டாகிறது. தான் முன்பட்ட கஷ்டங்களை நினைக்கையில் ஒருவனது மனம் வியாகுலப்படுமெனினும் அவனுக்குப் பயமுண்டாகிறது. இனிவரப்போகிற துக்கத்தை நினைத்துத்தான் ஒருவனுக்கு பயம் உண்டாகுமெயல்லாது முன்னே தான்பட்ட துக்கத்தினாலாவது இப்பொழுது படுகிற துக்கத்தினாலாவது ஒருவனுக்கு பயம் உண்டாகமாட்டாது.

சிலவேளைகளில், ஒருவன் வரப்போகிறதென்றெண்ணும் துன்பம் அவசியம் ஸம்பவிப்பதாயும், அதைப்போக்க வேறுவழியொன்றுமில்லாததாயும் இருக்கும். இந்தமாதிரியான துன்பங்கள் அவற்றை அதுபவிக்கப்போகிறவனுடைய பயத்தை அதிகப்படுத்தித் துன்பத்தென்றென்றாலும் அவசியமாக அவை வந்துதான் இருமென்கிற எண்ணத்தை அவன் மனதில் நன்றாக உண்டாக்கிவிடுகின்றமையால் அவை வருகையில் அவற்றைப் பொறுக்கும் வழியை அவனைத்தேடச் செய்கின்றன.

வரப்போகிறதென்று ஒருவன் அச்சமுறுகிற துன்பம் சம்பவிப்பதே ஸந்தேசமாயுள்ளதாய் இருப்பதுமுண்டு. இப்படிக்கிருந்தால் அத்துன்பம் வரும் அல்லது வராது என்ற நிச்சயமில்லாதிருப்பதால் அச்சமுற்றவன் மனம் பம்பிச் சிதறிப் பரிதவிக்கும்.

வருமென்று பயப்படும் துன்பம் புதிதானதாயும், இதற்கு முன்னொருவரும் கேட்டிராததாயிருந்தால் பயம் மிகவும் அதிகமாகும். துன்பம் முன்னே அனுபவித்ததாயிருந்தால் அதன்கொடுமை அவ்வளவாகத் தோன்றாது.

ஒருவனுக்கு மனதில் பயமுண்டானால் அதுகாரணம்பற்றி அவன் தேகம் வருத்தமுறும். அவனுடைய உதடு படபடவென்று துடிக்கும்; தேகமெல்லாம் நடுநடுங்கும்; இவ்விரண்டு அடையாளங்களால் அவனுடைய தேகத்திலுள்ள தசைநார்கள் அவனுக்குப் பீதியுண்டானகாரணத்தால் நிலைகுலைகின்றனவென்பது நன்கு விளங்குகிறது. அன்றியும், காற்றை உள்ளே போகச்செய்து அதை உடனே வெளியே கொண்டுவரும் சுவாசப்பை முதலியனவும், இரத்தாசயமும், உண்ணும் ஆகாரத்தை ஜீர்ணம் செய்யும் இரைப்பை குடல் முதலியனவும் அப்பொழுது தாக்கப்படுகின்றன; மூச்சுவெளியே வரும் வேகம் மட்டுப்படும்; இரத்தவோட்டம் அவ்வளவு நன்றாக இராது; வாயில் எச்சில் ஊறுவது நின்று விடும்; குடல் கலங்கும்.

ஒருவன் அச்சங்கொண்டிருக்கையில் அவனுண்ணும் உணவு ஜீர்ணமாகாதென்பதை மனதிற்கொண்டுதான் நமது தேசத்தில் பலபாகங்களில் குற்றவாளிகளின்மேல் சாட்டப்படும் குற்றங்களை அவர்கள் செய்தார்களாவென்று பரிசூலித்தற்பொருட்டு அதிகாரிகள் முன்பாக அவர்களை ஒருகவளம் அரிசியைக் கடித்து தின்னச் செய்யும் வழக்கம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லலாம். போஜனஞ் செய்யும்போது நாம் உண்ணும் ஒவ்வொரு கவளமும் நமது பற்களில் நன்றாக அரைபட்டு நமது வாயிலூரும் எச்சிலோடு கலந்து அப்புறந்தான் வடிந்துக்குள்ளே போகும். குற்றம் செய்தவர்கள் தாங்கள் செய்தகுற்றம் வெளிக்குவந்துவிடப் போகிறதெயென்ற அச்சம் மேற்கொண்டிருப்பதால் அவர்கள் நாவில் எச்சில் ஊறுவது. ஆதலினால் அந்த அரிசிக்கவளம் நன்றாய் நனைகிறதில்லை.

இந்தவிதமாகவே திருடன் பயங்கொண்டிருக்கையில் தன்னை மறந்து தானே திருடனென்று காட்டிக்கொடுப்பதற்கு உதாரண

மாக வாஸ்தவமாக நடந்த இரண்டு கதைகளை இங்கே யெடுத்துச் சொல்லுவோம்.

ஒருகாலத்தில் ஒருவனு பண்டங்கள் காணாமற்போய்விட அவன் தன் அயலாரையெல்லாம் ஓரிடத்திற் கூட்டிவைத்து அவர்கள் முன்பாக ஓரடிநீளமுள்ள ஒரு தடியைக்கொண்டு வைத்து அந்தத்தடியைத் தன் உடைமையைத் திருடினவன் தோட்டால் அது உடனே நீளுமென்று சொல்லி, அவர்களெல்லோரையும் ஒவ்வொருவராக அதைக் கையில் எடுக்கச்செய்தான். திருடினவன் அந்தத்தடியையெடுத்துத் தான்பிடிக்கையில் உண்மையாகவே அது நீண்டுவிட்டதென்று பிரமைகொண்டு அதைச் சிறிதாக் குவதற்காக அதின் ஒருகண்டத்தைத் துண்டிக்கமுயல் அங்குள்ளார் அவன்தான் திருடினவனென்று கண்டு கொண்டார்கள்.

ஒருபிரபுவின் வயலில் தானியம் திருட்டுப்போய்க்கொண்டேயிருந்தது. அவர் தமது ஆட்களை யெல்லாம் வரவழைத்து, அவர்களைக் களத்திலிருந்த இறகுமுதலிய சூப்பைகளைப் பொறுக்கச்சொன்னார். அவர் தமது கழனியில் தானியம் திருடினவனுடைய தலைமயிரில் அவ்விதமுகள் அதிகமாக ஒட்டிக்கொள்ளுமென்று சொல்லியிருந்தமையால் அவர்களுள் திருடினவன் அடிக்கடி தன் தலையைத் தடவிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இதைக் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அந்தப் பிரபு அவன்தான் திருடினவன் என்று கண்டுகொண்டார்.

மனிதர்க்குண்டாவதுபோல மற்ற வற்றுக்குக்கும் பயமுண்டாவதுண்டு. வண்டிக்காரன் சாட்டையை ஒங்கினால் அடி விழுமேயென்ற பயத்தினால் மாடு ஒடும். பிராணிகளுக்கும் பயமுண்டாவதுண்டென்பது அவற்றிற்கு ஒருநிற்கும் கிளையாத சாதுக்களான அயலார் அவற்றின் கிட்டவந்தாலும், ஏதேனும் சத்தம் அவற்றின் காதுப்பட்டாலும் அவற்றிற்கு அச்சமுண்டாவதுண்டு நன்றாகத் தெரியவரும். குழந்தைகளுக்கு இயற்கையாய்ப் பயமறிகம். எப்பொழுதும் தங்களுடைய பழகுநிறவர்களைத் தவிர வேற்றுமுகமானபேர் யாரையேனும் கண்டால் அவை அச்சங்கொண்டு அழ ஆரம்பிக்கும்.

நாம் நமது நண்பர்கள் பந்துக்கள் முதலானவர்களுடைய சேத மத்தைப்பற்றிப் படும் கவலையில், அவர்களுக்குத் துன்பம் நேரிடுமோ என்ற பயமுங் கலந்திருக்கிறது. இந்தப் பயத்தை ஆசைப் பயமென்று சொல்லலாம்.

மரணம் வருமேயென்று ஒருவன் படும் பயத்தில், உலகவீண் பங்களெல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டுப் போகவேண்டுமே யென்பதொன்று, மறுமையில் இம்மையிற்செய்த தீச்செயல்களுக்காக என்னதண்டனைவிதிக்கப்படுமோ என்பதொன்று ஆகிய இவ்விரண்டும் முக்கியமாயுள்ளன, யெனவனப் பிராயத்தவர்களுக்கு மரணம் வருவதாயிருந்தால் அவர்கள் படும்பயம் அதிகமாயிருக்கும்; தூக்கிலே போடப்படும்படியாகத் தீர்ப்புசெய்யப்பட்ட குற்றவாளியிவ்வனையிருந்தால் அண்டருமபிர அவன் அரற்றுவதைக்கண்டு பட்ட மரமும் பாலாயுருகும். மறுமையைப் பற்றிய பயம், மதக்கோட்பாடுகளில் பேதங்களனேக மிருப்பதாலும், மறுமையென்பதே இல்லையெனச் சாதிக்கும் நாஸ்திகரும் இப்புவியிலுள்ளராதலாலும், வெவ்வேறு கோட்பாடுடைபோர்களுக்கு வெவ்வேறு விதமாகவும், சிலருக்குச் சற்றேனையில்லாமலும் இருக்கும்.

தேகத்தில் பலமிருந்தால் தைரியங் குடிகொண்டிருக்கும்; பயம் அதிகமாக உண்டாகாது. சுகதுக்கங்களை அதிகமாகப் பாராட்டாதிருந்தால் பயமுண்டாகாது. பயமுண்டாவதற்கு அநியாமையே காரணமாகிறதாதலால் கல்வி பயத்தைப்போக்கும்.

தென்னைக்கு எரு.

ஐரோப்பா அமெரிக்கா கண்டங்களி லுள்ளவர்களுக்கு விவசாயஞ்செய்யத் தெரிந்திருப்பதுபோல நம்மவர்களுக்குத் தெரியாதென்று சொல்லுவதுண்டல்லவா? ஆனால், சிலவிஷயங்களிலே தவிர முக்கியமான பலவிஷயங்களில் அவர்களுக்குத்தெரிந்த அளவு நம்மவர்களுக்குத் தெரியுமென்றே சொல்லலாம். தென்னமரத்தை வைத்து வளர்ப்பதை ஒருதாரணமாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். நம்மவர்களுக்கு தென்னையை எப்படிவைப்பதென்றும், எவ்வாறு அதை வளர்ப்பதென்றும் தெரியாதா? நமதுதேசம் வெகு விஸ்

தாரமானது. ஒரு ஜில்லாவில் விவசாயத்தைப் பரிஷ்காரமாக நடத்தும்வழிகள் மற்றொரு ஜில்லாவிலுள்ளவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. சேன்னப்பட்டணம் முதலான இடங்களில் தென்னை எத்தனைவயது சென்ற மரமாயிருந்தாலும் அதைச்சுற்றி அனா அடி ஆழம் பாத்தி சுட்டி வேரில் மண்ணை அணைத்து அடிக்கடி தண்ணீர் பாய்ச்சுகிறார்கள். இதன்குணம், அந்தமரத்திலிருந்து எடுக்கும்களளிளலே நன்றாய்விளங்கும். பட்டணத்தில் ஒருமரத்தினின்றும் இறங்குகிற கள் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் சாதாரணமாப்ச். செழிப்பான நிலத்திலிருக்குந் தென்னையில் உண்டாகிற கள்ளுக்கு இரண்மடங்கு இருக்கிறதாம். ஊனரீப்பார்த்தால் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலிருக்கும் தென்னமரங்களின் செழிப்புக்குண்டுவது 2 ஆல்லது 4 வயது சென்றபின்பு அவற்றிற்குத் தண்ணீர் வார்த்தாதிருப்பதினால் உண்டாகிறதெனத் தெரியவருகிறது. என் தென் தேசத்தாரும் பட்டணம் முதலான இடங்களில் செய்வதுபோலவே தாங்களும் செய்து தங்கள்தோப்பிலிருந்து அதிகமான ஊதியம் பெறக்கூடாது? ஆனால் இதுவிஷயமாய்த் தென்தேசத்தார் கண்டுபிடித்திருக்கும் சிறந்த யுக்தியொன்று பட்டணம், செங்கற்பட்டு முதலான கீழ்க்காண்களில் அனுஷ்டிக்கப்படுவதைக் காணோம். அதாவது, தென்தேசங்களில் மழைபெய்வதற்கு முன்னே மண்வெட்டிகளைக்கொண்டு தோட்டங்களை நன்றாய்க்கொத்தி கிருஷி செய்கிறார்கள். இப்படிச்செய்வதினால் பழையவேர்களெல்லாம் அறுபட்டு புதுவேர்கள் இறங்குவது இவகுவாகச் செய்யப்படுகிறதுந் தவிர தோப்பில்பெய்யும் மழைஜலம் அதிலேதானே தங்கியிருக்கும். மேலும், கீழ்க்காண்களில் பத்துப் பன்னிரண்டு வருஷங்கள்தொட்டு நாகுதாரி பென்னும் சப்பாத்திக்கள்ளியைத் தென்னமரத்தின் வேருக்கு எருவாகவைத்து வருகிறார்கள். இது நன்றாக பலிக்கக்கண்டு இப்பொழுது எங்கேபார்த்தாலும் கீழ்க்காண்களில் இதையே சிறந்த எருவாக உபயோகிக்கத் தொடங்குகிறார்கள். இந்தக் கள்ளியை உபயோகிப்பது முதிர்ந்தமரத்திற்கு மாத்திரமல்ல; பிள்ளையைப் பாவும்பொழுதே குழியை ஆறு அல்லது ஏழு அடி ஆழம்தோண்டி, முன்று அல்லது நான்கு அடிக்கு இந்த நாகதாரியை வெட்டிப்போட்டு நிரப்பி அதின்மேல் மண்ணையும் மண்புங்கலந்து எருவிட்டுப்பிள்ளையை வைப்பார்கள். கீழேவிடக்கும் கள்ளி தென்னம்பிள்ளையின் வேர் சலசலவென்று இறங்குவதற்கு இடங்கொடு

க்கிறது; அந்தக்கள்ளி மடியமடிய அவ்வேர்களுக்கு எருவாகி அவற்றிற்கு நல்ல உணவுமாகிறது. இது கிழநிலத்தின் சூட்டையும் வேர்களையும் எட்டவொட்டுகிறதில்லை. இவ்விரண்டு முறைகளும் தென்தேசத்தார்களுக்கு நன்றாய்த்தெரியாது. பிள்ளைவைக்கும்போது அவர்களும் இப்படியே செய்வார்களாயின் அவர்களுக்கும் அநிகலாபம் கிடைக்கும். முதிர்ந்தமரங்களுக்கும் அவர்கள் இவ்வாறே இக்கள்ளியை உணவாக உதவிப் பாத்தக்களைக் கட்டி ஒவ்வொருமரத்திற்கும் தண்ணீர் பாய்ச்சுவார்களேயாயின் அவை தாமுண்டநீரை தலையாலே தாம்பதரும்.

மேற்குதேசத்தில் தென்னந்தோப்பில் கிழேவீழும் மட்டைகள், பாளைகள், கிழேமுனைக்கும் செடிகள் இவற்றையெல்லாம் அங்கங்கே குளியல் குளியல்களாகக் குவித்து அவற்றிற்குள்ளே நெருப்பைவைத்துப் புகைமுட்டுவார்கள்; அதினின்றெழும் புகை மாதத்தின் குலைகளைச் சூழ்ந்து அவற்றை அழித்துவிடும். ந, கொசு முதலான சிறுபூச்சிகளைத் துரத்திவிடும். குலைகளிலே இப்புகை ஏறுவதால் பானையிலுள்ள பூக்கள் உதிர்வாம். குரும்பை அதிகமாக வைக்கத்தலைப்பட்டு அதிவளவாகவே காயும் அதிகமாகிறது. இவ்வண்ணம் புகை ஊட்டப்படாத அடுத்த தோட்டங்களுக்குச் சென்றால் குலைகளில் காய்கள் அதிகமாகக்குறையும். இத்தேசத்தில் தென்னந்தோப்புகள் பெரும்பான்மையாக வீட்டுக்கு அருகே இருக்கின்றனவாதலால் எல்லாரும் தங்கள்வீட்டுச் சமையலறைக்கு அடுத்தமரத்தில் காய்க்கும் குலைகளையும், அதற்கு இரண்டு கோலுக்கு அடுத்து அவர்கள் புழக்கடையில் வளருகிற தெங்கின் குலைகளையும் வெட்டி எண்ணினால் இதின் உண்மைபுலப்படும். நாம் புகை ஊட்டுவதின் குணத்தை நோக்கி நம்மில் நம்மில் அறிந்திருப்பதானாலும், அது மேற்குதேசத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படுவதைக் கண்டிருப்பதாலும் இதை இவ்வாறு எழுதலாயிற்று. வேறொரு எருவை மேற்குதேசத்தில் இளஞ்செடிக்கு வைக்கிறார்கள். தென்னம்பிள்ளையைவைத்து இரண்டுமுன்று வருஷங்களானபின்பு அதன்கீழே கருவாட்டைப்புகைத்துத் தண்ணீர் விடுகிறார்கள். இந்த எருவின்பலத்தால் செடி வெகுசீக்கிரத்தில் பலனைக்கொடுக்கிறது.

‘எரினு நன்ற லெருவிதெல் கட்டபி’

‘எரினு நன்றதன் காப்பு.’

நீரில் முழுசிப்போனவர்களைப் பிழைப்பித்தல்.

தண்ணீரில் அமிழ்த்தவனை எடுத்தவுடனே தறையிலே படுக்க வைத்து, அவனுடைய உடம்பில் காற்று நன்றாக வீசும்படி செய்ய வேண்டும். அதன்பின்பு அவனுடைய உதடுகளைத் துடைத்து, வாயைத்திறந்து அதனுள் மண் சேறு ஏதாவது இருந்தால் அதைத் துடைத்து எடுத்துவிடவேண்டும். பின்பு அவனை மெதுவாகக் குப்புறப்புறட்டி அவனுடைய கைகளில் ஒன்றை அவன் நெற்றியின்கீழேவைத்துப் படுக்கவிடவேண்டும். இப்படிச் செய்தால், உள்ளேசென்ற தண்ணீர் வாயிலிருந்து வெளிப்படும்; உள்ளே இழுத்துக்கொண்டிருந்த நாக்ரு முன்னுக்குவரும்; அப்புறம் காற்றைத் தாராளமாக உட்கொள்ள இடமுண்டாகும்.

அவனுக்கு சுவாசமுண்டானால் சற்றுநேரம்வரையில் சும்மாயிருந்து சாக்கிரதையாய்ப் பார்க்கவேண்டும். சுவாசமுண்டாகாவிட்டாலும், அல்லது இரண்டொருதரம் சுவாசம்வந்து நின்று போனாலும் உடனே தாமதியாமல் அவனை ஒருபக்கமாக ஒருக்கணித்துப் புறட்டி முக்குத்துளையாவது நலசாரத்தையும் சுண்ணாம்பையும் சேர்த்தாவது அவன்மூக்கில் மோரக்கொடுக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் ஒரு இறகினாலே அவன்தொண்டையில் உண்ணாக்கன்டை தடவி அவனுக்குக் கூச்சத்தை உண்டாக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் துணியினாலே முகத்தைப் பரபரப்பாகத் துடைத்துதன்பின் தண்ணீரை அடிக்கவேண்டும்.

இவற்றால் குணமுண்டாகாவிட்டால் தண்ணீரில் விழுந்தவனுடைய நாகித்துவாரங்களிரண்டையும் அடைத்துக்கொண்டு அவன் வாயினுள் மற்றொருத்தன் தன்வாயை வைத்துப் பலமாக ஊதி அப்புறம் இரண்டு விலாப்பக்கங்களிலும் கையைவைத்து உள்ளே ஊதியகாற்று வெளிப்படும்படியாய் அமிழ்த்தவேண்டும். இப்படிச் செய்வதை ஒன்று இரண்டு தரத்தோடு நிறுத்திவிடாமல் உடம்பில் உஷ்ணம் இருக்கிறவரையிலும் கைகால் உடம்பு விறைத்துப்போகிறவரையிலும் இடைவிடாது செய்துவரவேண்டும். மற்றொருவன் ஊதும் காற்று வீண்போகாமல் சுவாசப்பைக்குள்ளே போகச் செய்வதற்காக முழுசினவன் குறள்வனையில் மெதுவாய்

கைவிரல்களை அமிழ்த்திக்கொண்டு ஊதவேண்டும். மிஞ்சிப்போவதற்கு முன்னமேயே இந்தப்படி ஜாக்ரதையாய்ச் செய்தால் சுவாசம் உண்டாகிப் பிரானன் தக்தம்.

சுவாசமுண்டாகத் தொடங்கியபின்னு வயிற்றுக்கும் அக்குள் களுக்கும் உள்ளங்கால்களுக்கும் சூடான கம்பியினாலாவது புட்டிகளில் வெந்நீர்வார்த்து அந்தப்புட்டிகளிலாவது செங்கல்களைச் சுட்டாவது ஒற்றடம் போடவேண்டும். கைகால் முதலியனவற்றைக் கம்பளத்தினாலாவது கைக்குட்டையினாலாவது அடியிலிருந்து மேல்நோக்கித் தேய்த்துக் கைகால்களை முறுக்கிப் பிசையவேண்டும்.

முழுநினைவைச் சற்றி ஜனங்கள் ஒருபொழுதும் சூழ்ந்திருக்கக்கூடாது. தண்ணீரில் ஒருமணிரோத்துக்கடிகமாய் விழுந்தகிடவாமலிருந்தால் முற்கூறியபடி சிறிதுநேரம் விடாது செய்வோமாயின் முழுநினைவன் செத்தவனைப்போலக் கிடப்பினும் பிழைப்பான். முழுநிப்போனவன் முனகுவதிலும் அவன் வருத்தப்பட்டுப் பெருமூச்சு எழுவதிலும் அவன் தந்தேகத்தை முறுக்குவதிலும் அவனது இருதயஸ்தானத்தின் மெள்ளமெள்ள தாது அடிக் கத் தொடங்குவதிலும் உயித்தும்பி வருகிறதென்று அறிந்து கொள்ளலாம். உயிர்வந்தபின்பு சூடான ஒற்றடங்களை விடாமலிடச் சற்றே உஷ்ணமான சுக்குக் காயத்தை நோயாளியின் தொண்டையினுள்ளே விடவேண்டும். சாரயம் கையிலிருந்தால் அதில் கொஞ்சம் எடுத்து அதை அதற்கு இரண்டுபங்கு வெந்நீரோடு கலந்து அதை அவனைக் குடிக்கச்செய்யவேண்டும். ஸ்மரணாவந்து சற்றேநேரமானபின்பு ஆரோருட்மோவின் கஞ்சியையாவது, செட்டியான அரிசிக்கஞ்சியையாவது சூட்டுடன்கொடுத்து தேகத்தை அமைதியாயும் சூடாயும் வைத்திருக்கவேண்டும்.

தெளிந்தபின் காய்ச்சல்வந்தாலும் நினைவு தப்பியிருந்தாலும் பிதற்றினாலும் நெற்றிப் பொட்டுகளில் அட்டைகளையாயினும் அல்லது 8 அட்டைகளையாயினும் சுடிக்கவிட்டுப் பேதிற்கும் கொடுக்கலாமென்று ஒரு வைத்தியர் சொல்லுகிறார். ஆனால் இந்தச்சிகிச்சையை வைத்தியர்களைக்கொண்டே செய்கப்படாது நலம்.

JANANANDINI.

ஜநாதந்திரி.

புஸ்த. 1.]

மார்க்சு 1891.

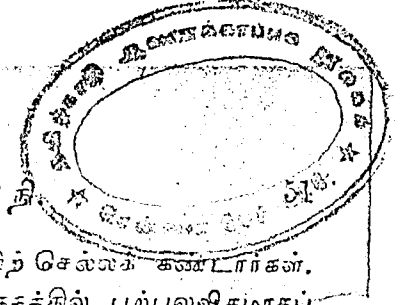
[தில. 3.]

ஆகாயகமன சாந்தியாபிவிருத்தி.

ஆகாயகமனசாந்திரம் துக்கவத்தில் நன்றாக அபிவிருத்தியாவியிருக்கிறது. நாம் கடந்த மூலக்கலங்கையும், நிலத்திலே வண்டிகளையும் எப்படி நடத்துகின்றோமோ அப்படியே ஆகாயத்தில் புகைக்கூண்டுகளை நடத்தலாம். இந்த ஆச்சரியத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்டால்மட்டுமே தான் உண்மை நன்றாகப் புலப்படும். ஜலத்துக்குள்ளே ரத்தேனாகவொருபொருளை அழுத்தினால் அதன்கனம் ஜலத்தின் கனத்திலே தரைவுள்ளதாகவிருந்தால் அது மேலே மிதக்கும்; இல்லாவிடின் அதுமேலே அழுத்திய பொருள்கள் அதனிலும் பல் மடங்கு கனமில்லாதனவாயிருந்தால் அதிவேகமாக ஜலத்தைத் தள்ளிக்கொண்டு மேலேகொணும்படி. இந்த விதியின்படியே தண்ணீரிலும்பலமடங்கு இலகுவான தக்கவைத் தண்ணீரிற்குள்ளே அழுத்தினால் அது அதனினு எப்படி மேலே எழுமோ அவ்வண்ணமே ஆகாயத்திலுள்ள மற்றுமுள்ள வாயுக்களிலும் ஜலவாயுவும், நிலக்கரிவாயுவும் அதிக துட்பமானவைவாதலால், அவற்றை மெல்லிய உடைகளுக்குள்ளே அடைத்துவிடப்படுகின்றன. ஆகாயத்தை ஊக்குகக்கொண்டு அதிவேகமாக மேலேகொக்கிக்கெல்லும். சாதாரணமான உடைகளும் வாயுவே; புகை, ஆகாயத்திலும் மெல்லியதாயிருத்தல் பற்றி அது மேலேகொக்கிக்கெல்லுகின்றது. வாயுக்களெல்லாம் புகைபுகைகளாகவிருக்கும். வாயுக்களைக் கூட்டிலே அடைத்துவிடவேதான் வாயுக்கூட்டு என்று பெயர்; ஆகிலும் அதனைப் புகைக்கூட்டு என்ற சாதாரணமாக எல்லோருஞ் சொல்லுவது வழக்கம். இவ்வாறு கூடுகளின் கீழே மனிதர் சுறிச்செல்லும்படியாக ரதங்கள் நுழைந்தோடு பிணைத்துத் தொக்க விடப்படுகின்றதனால் இவற்றை ஆகாய ரதங்களென்றுபெயர்.

பட்டு, நார், பருத்தி இவற்றால் நெய்யப்படுத்துவதென்ற கருத்து எதிர்த்து, அவற்றினுள்ளே அடைக்கப்படும் வாயு வெளியே செல்லாதபடி மேலே மெருகெண்ணெய் பூசுவார்கள். புகைக் கூடுகளைப் பந்தைப்போல முற்றும் உருண்டை வடிவமாயிராமல் சற்றே நீண்டிருக்கும்படி தைப்பார்கள். புகைக்கூட்டின் உச்சியில் முன்றிவிட்டமுள்ள வட்டமான முடியொன்றை வைத்து, அதை வேண்டும்போதெல்லாம் திறக்கும்படியாக அதனுடைய வில்லுகள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். அதன்மேலே தொங்கவிட்டிருக்கும் ரத்திலிருந்தபடியே அந்தமுடியைத் திறக்கும்படி செய்திருப்பார்கள். இதுவுமன்றிப் புகைக்கூடு ஆகாயத்திற்கெல்லும்போது வாயுவின் மிகுதியால் அது வெடித்துப்போகாதபடி அந்தக்கூட்டின் மேலே மெல்லிய பட்டுக்கயிறுகளால் நன்றாகப் பின்பினிக் கட்டியிருப்பார்கள். கடல்யாத்தினா செய்கின்ற மாலுமியினிடம் கப்பலோட்டுவதற்கேற்ற பல யந்திரங்களிருப்பதுபோலவே ஆகாய யாத்தினா செய்பவரிடம் அதற்கு வேண்டிய யந்திரங்களிருக்கும். இத்தனைகாலமாக ஆகாயக்கப்பல்களை உயர ஏற்றவும் கீழே இறக்கவும்கூட அறிந்திருந்தார்கள். ஆதலினால் ஆகாயக்கப்பல்கள் காற்றின்வசப்பட்டுச் செல்லுவதைத் தவிர்த்து வேறு வழியில்லாதிருந்தது. இப்பொழுதோவெனின், மின்சாரத்தின் துணையினால் நீண்டதபடிக்கெல்லாம் அதைத் திருப்பிச் செலுத்திக்கொண்டுபோகும்படி கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்; அதன் உச்சியிலுள்ள முடியைத் திறந்துவிட்டமாதிரித்தில் உள்ளிருக்கும் வாயு அதன்வழியாக வெளியேசெல்ல, கூடு கீழேயிறங்கும்; அந்தவாயைக் கொஞ்சம் திறந்துவைக்காமலிருந்தால், வாயு அதிகமாகக் கூடு வெடித்துப்போம்.

மனிதர் இறகுகளைக் கட்டிக்கொண்டும், கிருத்திரமமான இறகுகளைச் செய்துகொண்டும் பறவைகளைப்போல ஆகாயத்திற் பறப்பதுமுண்டு. ஆனால் அப்படிச்செய்வது எளிதன்று. மாறிப்போறியிலும், விமானங்களிலுமேறி ஆகாய கமனஞ்செய்ததாகப் பழைய நூல்கள் சொல்லுகின்றன. சீனதேசத்தில் 1303-ல் பிகின் நகரத்தில் சங்கிரவர்த்திக்குப் பட்டாபிஷேகமானபோது அங்கே புகைக்கூடு விடப்பட்டதென்று அனைப்பார்திருந்த பிரான்ஸ் தேசத்துப் பாபிரியொருவர் 200 வருஷங்களுக்குமுன்னே எழுதியிருக்கிறார். லிஸ்பன் நகரத்தில் 1709-ல் மெல்லிய காகிதத்தினால் பந்துபோலக் கூடுகட்டி அந்நுள்ளே உண்ணமானகாற்றை அடை

த்துவிட்டுப் பார்க்கில் அது ஆகாயத்திற் செல்லக் கண்டார்கள். அதுமுதற்கொண்டதான் பிரான்ஸ் தேசத்தில் பற்பலவிதமாகப் புகைக்கூடுகளைக் கட்டிவிட்டுப் பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். பல வகையான வாயுக்களுள் தலையாவது அடைத்துவிடப்பட்ட கூடுமற்ற வாயுக்கள் படைத்தெடப்பட்ட கூடுகளிலும் அதிகவேகமாகச் சென்றது. அத்தனை வேகமாகச்செல்லுவதில் அதிகமான ஆபத்துகளுண்டாகின்றன. அதனினால் அதனிலும் பலமடங்கு தாழ்த்தாகிய நிலக்கரிவாயுவே ஆகாயகமனத்துக் கேற்றதென்று அதைத் தான் இப்பொழுது முக்கியமாக வழங்குவருகிறார்கள்.

ஹாலந்து நாட்டிலுள்ள ஹம்பர் நகரத்தில் விடப்பட்ட ஆகாயக்கப்பல் 23,000 அடியுடையதென்றது. இங்கிலாந்தில் க்ளாஷியஸ் என்பவர் 1862-இல் திசுக் 1865-இல் இடையில் இருபத்தெட்டுமுறை ஆகாயக்கப்பல்களைச் சென்றார். பூமியிலிருந்து ஐந்து மைலில் உயரத்தக்குமேல் மேகம் கொடிபோலப் படர்ந்திருக்கிறதென்றும், அத்தகுமேல் பித்தும்மெனவும் மேகத்தில் ஈரமில்லையென்றுக் கண்டிருக்கிறார்கள். க்ளாஷியஸ் என்பவர் பூமியிலிருந்து கிளம்புகையில் கிடைமொன்றுக்கு எழுபத்தாறுதரம் அடித்ததாது 20,000 அடி உயரத்தக்குமேல் சென்றவுடன் அதிகப்பட்டு நிமிஷத்துக்கு தாழ்ந்துபுத்தத்தர மடித்ததென்ற கண்டார். க்ளாஷியஸும் காஸ்வேலுமாகச்சேர்ந்த 1862-இல் ஏழுமையில் உயரஞ்சென்றார்கள்; இத்தனை உயரம் போனவர்கள் வேறுயாறும்மில்லை. 29011 அடிக்குமேல் காஸ்வசுக்கு எழுதிக்கொண்ட முச்சுசையிட்டு நினைவில்லாதிருந்தது; அப்பொழுது அவரோடு நடச்சென்ற காஸ்வேல் குளினாத் தாக்கமட்டாக உடம்பெல்லாம் கட்டைபோல் விதைத்துப்போக புறநகரத்தின் மேல்முடியைக் கட்டியிருந்த காரிற்றை அவர் தமது பக்கனால் கடித்து அளித்துவிடவேண்டியதாகிற்று. ஆகாயத்தில் ஐந்துமையில் தூரமாவும் முச்சுவிடுவதில் வருத்தமாகது; பூமியிலுள்ள காலுமைல் உயரத்திலிருந்தும் கீழே இருப்புப்பாவைச் செல்லுமோசைகேட்கும்; அதற்குமேல் ஆறாவதுமையினுக்குச் சென்றால் அங்கே அவமின்றியிருக்கும். 1887-இல் மால்ட், ஜோவிஸ் என்னும் இருவர் நாலரைமையில் உயரஞ்சென்றார்கள்; அவர்களுள் மால்ட் என்பவருக்கு இருமுறை நினைவு தப்பியது; ஜோவிஸுக்கு உடம்பென்றுஞ் செய்யவில்லை. புயத்தகாலங்களில் கோட்டைகள் முற்றுக்கை போடப்பட்டிரு

க்கையில் கோட்டைக்குள்ளிருந்து வெளியே செய்துகொண்டு போவதற்காகவும், மற்றும் போக்குவரவு செய்வதற்காகவும், புகைரதங்களை வழங்குவது இக்காலத்தில் வாடிக்கையாயிற்று; சில வேளைகளில் புகைரதத்தோடு நீளமான கயிற்றைக் கட்டிவிட்டு, வேண்டுமபோது கீழிருந்து அதை இழுத்துக்கொள்ளுவார்கள். அமெரிக்கா முதலான விடங்களிலே அருங்கோடையில் இப்படிக்கட்டிய புகைரதத்திலேயே கிரிர்ச்சியுள்ள அளவுக்குச்சென்று சுகமாயிருந்துவிட்டுத் திரும்பிவருவார்களாம். ஏறுவதற்கும் இறங்குவதற்குமாதிரி மிருப்பதற் பயனில்லையென்றெண்ணிப் புகைரதத்தோடு மின்சாரமுள்ள பெட்டியைச் சேர்த்துக்கட்டி அதில் இரண்டு கம்பிகளை இருபுறமும்வைத்து அவற்றைத் திருப்புவதினால் வேண்டுமிடங்களுக்குச் செல்லும்படி சிறிதுகாலத்திற்குமுன்னே தான் நூதனமாகக் கண்டுபிடித்தார்கள். இப்படிக்கெல்லாமிருக்கையிலும், புகைரதத்தின்மேலேறி நினைத்தப்படியெல்லாஞ் செல்லுவது எளிதன்றென்று இந்த சாஸ்திரத்தில் வல்லவரெல்லோருஞ்சொல்லுகிறார்கள். ஆகாயக்கப்பல் உபாச்செல்லுகையில் காற்றில் ஆடிச் சுழிந்துவிழாமற் செல்லும்படியாக அதன்மேலுள்ள ரதத்தில் மணலை மூட்டையாகக்கட்டி, கப்பலுக்குக் கனமாக இரும்பினால் நங்கூரமிருப்பதைப்போல் அதற்கும் அதனை நங்கூரமாக வைத்திருப்பார்கள்; புகைரதம் மேலே செல்லவேண்டுமானால் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அதிலுள்ள மணலைக் கீழே கொட்டி விடுவார்கள்; அதைக் கீழே இறங்கவேண்டுமானால் அதனுள்ளிருக்கும் ஆவி மேல்முடியின் வழியாகச் செல்லும்படி. அம்முடியை உபாயமாகத் திறந்துவிடவேண்டும்.

சிறிதுகாலமாக பாராகூட் என்று சொல்லப்படுகிற பெருங்குடையின் உதவியினால் அபாயமொன்று மின்றி சிதானமாகப் பூமியில் வந்திறங்கும்படி சுவபமான வழியைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். ஆகாயத்தில் வேண்டிய உயரம் ஆகாயக்கப்பல் சென்றவுடன் அதன்முடியை முதலுந் திறந்துவிட்டமாதிரிதான் அது வேறுகச்சென்றுவிழ, குடை தானாகவே நன்றாகப்பிரிந்துகொண்டு, அதற்குள்ளே வாயு அடங்கியதும் அந்தக்குடை ஆகாயத்தில் மிதக்க, அதன் அடியிலே தொங்குகின்ற சிறுபீடத்தில் தொங்கியபடியே மெள்ளமெள்ளக் கீழேவந்திறங்கலாம். மெல்லிய துணிமுதலியவற்றால் குடையைச்செய்து அதன் முனைகளிலே சிறுகயிறுகளைக்

கட்டி அவற்றை ஒன்றாகச்சேர்த்து அது தாங்கத்தக்கபாழுள்ள சிறுபொம்மையைப்பினைத்து உயரவிருந்து மெள்ளக் கீழேவிட்டால், பெருங்குடையைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆகாயத்திலிருந்து மனிதன் கீழே யிறங்குவதுபோலிருக்கும்.

ஆகாயவிமானத்திலேறி அநேகர் வெகுதூரஞ்சென்றிருக்கிறார்கள். 1870-ஓடு நவம்பர்மீ 21-உ பாரிஸ் நகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்ட புகைக்கூடு பதினைந்துமணி நேரத்திற்குள்ளெல்லாம் டார்வே தேசத்திலுள்ள கிறீஸ்டியானா நகரத்துக்குச் சென்றது. அமெரிக்காவில் வொயிஸ் என்பவர் லேன்ட்லுவிஷிலிருந்து நியுயார்க் நகரத்துக்கு ஆகாயமார்க்கமாய் செல்லும்படி பிரயாணப்பட்டு இருபது மணி காலத்துக்குள்ளே 1150 மைல்தூரஞ் சென்றார். இந்தப் பண்டிதருக்கிருந்த அவர் இந்தமட்டோடு நீங்காமல் அட்லாண்டிக் மகாஸமுத்திரத்தைத்தாண்டிச் செல்லவேண்டுமென்று 40000 கன அடியளவுள்ள பெரிதான ஆகாயக்கப்பலைச்செய்து அது பிரயாணத்துக்குச் சித்தமாயிருக்கையில் ஏதோ குற்றத்தால் ஆரம்பத்திலேதானே வெடித்துப்போயிற்று; ஆனகிலேதான் அவர் அப்படிச்செய்வது கூடாமற்போயிற்று. இதுவரையில் ஆகாய யாத்திரைசெய்தவர்கள் 1500-பேர். இவர்கள் இத்தனைபேருமாக ஆகாயத்தில் 10000-முறை யேறிச்சென்றார்கள். இவ்வாறு ஏறினவர்களுள் 15 பேர்களுக்குமட்டுந்தான் ஆபத்துநேர்ந்தது; ஆதலினால் ஆகாய யாத்திரைசெய்வதில் அபாயம்கேருவது மிகவும் அரிதென்று அறிந்துகொள்ளலாம்.

இந்தியாவெங்கும் பிரஸித்திபெற்ற ஸ்பென்சர் நமது சேன்னை புரிக்குவந்து மும்முறை ஆகாய யாத்திரை செய்தார். இவர் ஆகாயத்தில் ஏறும்போது புகைக்கூட்டின் துளையினாலேறி வரும் போது அதைவிட்டு அதனோடு சேர்ந்தாற்போல் மாட்டியிருந்த பாராகூட் என்னும் பெருங்குடையைப்பிடித்து அதன்கீழே தொங்கிக்கொண்டு தமக்குச் சிறிதாயினும் அபாயமில்லாதபடி சேஷமமாகவந்திறங்கினார். சற்றேறக்குறைய 5200-அடி உயரமட்டுந்தான் ஏறினார். இவர் இறங்கிவருகையில் இந்திரலோகத்தின்வந்து தேவ விமானத்தின்வழியாக யாரோதேவதை பூமியில் வந்திறங்குவது போலிருந்ததைக்கண்டு அங்கு வந்திருந்த பல்லாயிரம் பிரஜைகளும் அவருக்குப் பல்லாண்டுபாடி ஆகந்தமடைந்தார்கள்.

பிள்ளைகளைப் பயிற்றுவித்தல்.

ஹெர்பெர்ட் ஸ்பென்ஸர் பண்டிதர் பிள்ளைகளைப் பயிற்றுவதைப்பற்றிச் சிறந்த கிரந்தமொன்றை எழுதியிருக்கிறார். சாதாரணமாக நமக்குள் நடவடிக்கையிலிருக்கிற சிலசங்கதிகள் துராகாரமாயிருக்கிறபடியால், அது நீங்கும்பொருட்டு அந்தப்புத்தகத்தில் கண்டிருக்கிற சில ஸாரமான எண்ணங்களைமாதிரி நாம் இங்கே குறிப்பாகவெடுத்துச் சொல்லுகிறோம்.

எவ்விதமாகவோ ஜன்மம் வந்துவிட்டது. உயிரோடிருக்கிறோம். நாம் இருக்கிறவனாயில் சரியாய்வாழ்வது முக்கியம். சுகஜீவனத்துக்கு உதவியானகாரியங்களில் தேர்ச்சியை அடையவேண்டும். ஆகவே, உலகவாழ்க்கைக் குரியனவற்றைச் சரியாகக் கற்பிக்கவேண்டும். தொழில், உத்தியோக முதலியனவற்றைச் செய்யவும், உடம்பில் பிணியற்றிருக்கவும் உதவுமபடியான கல்வினைத் தான் விசேஷமாகக் கற்கக்கொடுக்கவேண்டும். இதற்கெல்லாம் ஆதாரம் சாஸ்திராப்பியாசம்.

சிற்றவர் புத்தியைத் தேறச்செய்வதற்கு வழி.

சிறுவயதில் பிள்ளைகளை உலகத்திலுள்ள பொருள்களை நேரப்பார்க்கச்சொல்லி, ஒவ்வொரு பொருளிலுமுள்ள உருவம், நிறம், வாசனை இவற்றைக் கவனிக்கச்செய்து புத்தகப்படிப்பை அதிகமாக வைக்காமல் பொருள்களை நேராகப்பார்த்தறியும்படி செய்யவேண்டும். நாலேந்து வயதுமுதல் ஏழு வயதுவரையில் வாய்ப்பேச்சிலேலேயே படிப்பித்து, ஊரிலுள்ள வீடு, கடை, குளம், குட்டை, தோப்பு, கழனி முதலியனவற்றை நிதானித்துப்பார்த்து அவற்றைப் பற்றி நன்றாகக் கேள்விகேட்டு விஷயங்களைச் சொல்லச்சொல்லிப் பொருள்களைப் பற்றிய ஞானமுண்டாகும்படி செய்யவேண்டும். இவ்வாறு பொருட்பாடமானபின்பு, ஆறு ஏழு வயதுக்கு எழுத்து எழுதப்பழக்கி முன்னதாகப் பொருள்பாடமாய்த் தெரிந்துள்ளதை எழுதப்பார்க்கவேண்டும். சுத்த தத்துவ சமாசாரங்களையாவது, பெரிய சாஸ்திர முடிவுகளையாவது முதலில் சொல்லலாகாது. பயன்படத்தக்க விஷயங்களை வேடிக்கையாக நடவடிக்கைக் கதைகளாக முன்னாடிக் கொஞ்சநாள்கள்கொண்டு சொல்லிக்கொண்டுவந்தபின்பு வியாகரணமுதலிய சித்தாந்த கிரந்தங்களைப் படிப்பிக்க

லாம். எதிலும் உலகத்திலுள்ளதை உள்ளபடித் திரிக்கச்செய்தபின் தான் மேலான சாஸ்திரமுடிவுகளைப் பிள்ளைகள் தாமஸ்வே அவரவர்களுடைய புத்திக்கேற்றபடி செய்துகொள்ளும்படி விட்டுவிடவேண்டும்.

சிற்றவர்களை அடக்கி ஆளும் வழி.

ஏதாவது குற்றஞ்செய்தால் குழந்தைகளைப் பெரிபோர் கடிவது வழக்கம். இது துராசாரம். கடிந்துகொள்ளும்போது நமது சித்தம் குரோதத்தை யடைகிறது. அந்த நிமிஷம்வரையில் கடிந்துகொள்ளும் தகப்பனோ, தாயோ தங்கள் மனதையும் விகாரப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்; குழந்தைகளையும் நடுங்கப் பண்ணுகிறார்கள்; இது இரண்டுபேருக்கும் கெடுதி. குரோதம் அடைவதால் அடையும் பெரியவர்களுடைய தேகத்துவழுங் கெடும்; பெரியவர்களுடைய குரோதத்தைப் பார்த்து நடுங்கும் சிறுவர்களுக்கும் அந்நடுக்கம் கெடுதியை யுண்டாக்கும். குற்றஞ்செய்த சிறுவர்களைச் சித்திப்பது எப்படியெனில், நாம் கொஞ்சங்கூட வெறுத்துக்கொள்ளாமல் காரியசினைச் செய்கிறது. அதாவது:—பெரியவர்கள் கொஞ்சங்கூட வெறுத்துக்கொள்ளாமல், பிழைசெய்த பிள்ளைக்குத் தங்கள் தப்பினால் தங்கள் சுருஜீவனத்திற்குக் கெடுதி உண்டாயிற்று என்று உணரும்படி காரியதண்டனை செய்கிறது. குடிக்கக் கொடுத்தபாலைச் சிந்தினார்களானால் பாலைத் திரும்பவுட்கொடாமல் விட்டுவிடுகிறது; பலபத்தைப் போக்கடித்தால் இன்னுமொரு பலபங்கொடுக்க நியமித்தகாலம்வரையில் மற்றொன்று வாங்கிக் கொடாமல் விட்டுவிடுகிறது; பலபம் போக்கடித்த பிள்ளைக்கு அவ்வாறு போக்கடிக்காத பிள்ளையைக்காட்டிலும் சில உண்டிகளைக் குறைத்துவிடுகிறது. தாய்தந்தைகள் தெரியாமையால் செல்லங் கொடுக்கிறதும், தாலுமாராய்ப் பின்பு கோபித்துக்கொள்ளும்படி வைத்துக்கொள்ளுகிறதும் மிகவும் கெட்டது. பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்கள் இந்தவிஷயத்தில் உறுதியாயிருத்தல்வேண்டும். “குழந்தை இரவில் வயிறுநிறைபுச் சாப்பிடாமல் படுத்துக்கொண்டானே, வேடிக்கையாக அவனை எங்கும் அழைத்துக்கொண்டு போகவில்லையே” என்று பெரியவர்கள் அழுது ஏக்கங்கொள்ளுவது கூடாது.

தேக பயிற்சி.

ஆண்பிள்ளைகளானாலும், அல்லது பெண்பிள்ளைகளானாலும் விளையாட்டுவேளைகளில் தங்கள் இஷ்டப்படி விளையாடவேண்டும்.

ஒடியாடித் திரிவதில் நன்மையுண்டு. தேகம் வளரும். இரத்த வோட்டம் விருத்தியாகும். சுகஜீரணமாகி நல்ல சாப்பாட்டினால் தேகத்தவங்கள் வலிமையடையும். “பெண்பிள்ளைகள் ஒடித் திரிவது கூடாது; அப்படித் திரிந்தால் தேகம் கறுத்து மேனியற்று நல்ல வரன்கிடைப்பதற்குப்பின்பு வருத்தப்பட்டுப்போம்” என்று என்னுவது பிஷழ. பெண்பிள்ளைகள் வீட்டுவேலை செய்யவேண்டியதோடுகூட கார்ப்பம் தரித்து திரடமான குழந்தைகள் உண்டாய்ப் பிரசவகாலத்தில் நோயால் வருத்தாமலிருக்கவேண்டியதாலும், அவர்களும் ஆண்பாலாபாப்போலவே மிகுதியாய் ஒடியாடி விளையாடித் திரியவேண்டியது அவசியம்.

உருக்கென்றும் இரும்பென்றும் அறிவதெப்படி?

உருக்கென்றும், சாதாரண இரும்பென்றும் தெரிந்து கொள்ளுவது எப்படி? உருக்குவேறு; மற்ற இரும்புவேறு. ஒருவாள் வெட்டியுப்பு திராவகத்தை யொன்றின்மேல் விட்டு ஒரு நிமிஷம் பொறுத்து ஜலம்விட்டுக்கழுவ, திராவகம்பட்டவிடம் இரும்பானால் சாம்பல் நிறமாகவும், உருக்கானால் கறுப்பாகவும் மாறியிருக்கும். அன்றியும் தோலுக்கிருப்பதுபோல் சிக்கிரத்தில் சிதைவுறாததன்மையினாலும், அணுக்களின் திடப்பதினாலும் துவைச்ச (துவைத்த) வினால் உண்டாகிற உறுதியினாலும் உருக்கு இதுதானென்று தெரிந்துகொள்ளலாம். உருக்குத்துண்டைப் பழுக்கக்காய்ச்சி உடனே தண்ணீரில் தோய்த்தால் அது மற்ற உலோகங்கள் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் மிகக்கடின முற்றுக் கண்ணாடியைக்கூட அறுக்க வல்லதாயிருக்கும். ஆதலினாலேதான் இவ்வுருக்கினால் மற்ற உலோகங்களை அராவுகிறதற்குவேண்டிய பலவிதமான அரங்குள் செய்யப்படுகின்றன. துவைச்சலான உருக்கு வேறெந்த வுலோகத்தாலும் தேய்வுறாது. ஆனால் அடிபொறுக்கிற குணம் இதற்கில்லை யாதலால் இது கண்ணாடியைப்போல இலேசாய் ஒடியக்கூடியது. அன்றியும் துவைச்சல்செய்த ஒரு உருக்குக்கம்பியை வளைக்க அது வளைந்து மறுபடி உடனே பந்துபோலெழும்பி கீழிந்து முன் போலவேயிருக்கும். இந்தக் குணத்திற்காகத்தான் கடிகாயந்திர வில்லுகளும், ஒலைபோலத்துவளுநிற கத்திமுதலியனவும் உருக்கினால் செய்யப்படுகின்றன. துவைச்சல் செய்யமுன்னே உருக்கு அடிப்ப

தற்கும், வெட்டுவதற்கும், நீட்டுவதற்கும் இரும்பைப்போலவே மெத்தெனவிருக்கும். ஆகலால் நமக்கு வேண்டியவிதமாய் உருக்க சாமான்களைச் செய்துகொண்டு, பின்விட்டு அது இதுகி உறுதியாயிருக்கும்படி துவைச்சல் செய்யவேண்டும். துவைச்சலான உருக்கைப்பழுக்கக்காய்ச்சித் தானாகவே ஆறும்படிசெய்தால் துவைச்சல் கெட்டுக் கடினம் மாறி துவைச்சலுக்கு முன்னிருந்தது போலவே மெத்தென்றாகும்.

துவைச்சல் ஒருவிதமல்ல; பலவிதம். வேலைக்குத்தக்கபடி துவைச்சல் கொடுக்கவேண்டும். பழுக்கக்காய்ந்த உருக்கைத் தண்ணீரில் தோய்த்தெடுக்க அது மிகக்கடினமாகுமென்று முன்பே சொன்னோம்ல்லவா? அதை வெள்ளிபோலத் தேய்த்து மெருகிட்டு ஒரு நிமிஷநேரம் வரையில் நெருப்புத்தணலில்வைத்துச் சூடேற்ற வெண்மைமாதிக் கொஞ்சம் பழுப்புநிறமடையும்; இத்தருணத்தில் முன்னிருந்த கடினம் சற்றுக்குறைந்து நிற்கும்; கூடிவரத்தி முதலியவற்றிற்கு இதுதான் பதம்; இந்தப்பதத்தில் அது தானாகவே ஆறவேண்டியது. இன்னம் இரண்டொருநிமிஷம் அனலிலேயேயிருக்கப் பழுப்புநிறம் அதிகரித்துப் பொன்வாண்மாகும்; பேரூக்கத்தி, வெட்டுக்கத்தி முதலியவற்றிற்கு வேண்டியபதம் இதுதான். இதைவிட இன்னஞ் சற்றுநேரம் அனலிலேயேயிருக்க, பிரகாசமான நீலநிறமடையும்; கடிகாயந்திரவில்லுகள் முதலானது வண்டுநிமிருங்குணம் விசேஷமாய் வேண்டியிருக்கும் சாமான்களை இந்தப் பதத்தில் அனலிலிருந்து எடுத்து ஆறவைக்கவேண்டும். இதற்குமேலும் அனலில்வைத்திருந்தால் முன்னிருந்த நீலநிறம் மாறி, துவண்டு நிமிருங்குணம் அதிகரித்து வண்டிலில்லுகள், மரமறுக்கும்வான்கள் முதலியவற்றிற்குத் தகுதியாயிருக்கும். இன்னமனோகமுறைகளுண்டு; சில வேலைக்காரர்களுக்கு மட்டுந்தான் இது இரகசியமாய்த் தெரியுமென்பன்றி யாவருக்கும் தெரியாது. கைதேர்ந்த வேலைக்காரர் சிலர்க்குத்தான் தகுந்தபடி பதமேற்றத் தெரியும்.

முற்கூறியபடி உஷ்ணம் ஏறலேற அதிகனடியும் பாடிப்படியாய்க் குறைந்துவருமென்றாலும், நமக்குவேண்டிய வஸ்துக்களை மேற்கண்டபடி எடுத்தால் அதுவே அவற்றிற்குப் போதுமானது. விசேஷமாய்ச் சூடேறிப்பழுக்கக்காய்ந்துபோய்த் தானாக ஆறிலுமட்டுந்தான் துவைச்சல் போய் அதன்கடினம் நீங்கிவிடுகிறது;

ஆனால் தண்ணீரில் தோய்த்துக் குளிரவைத்தால் பழையபடி மிகுந்த கடினத்தையடைகிறது. சிலர் உருக்கைப் பழுக்கக் காய்ச்சி, எண்ணெயிலாவது குதிரை மூத்திரத்திலாவது துவைச்சல்கொடுத்தால் அதிக உறுதியுண்டாகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். உருக்குக்கம்பியினால் மிக துண்ணியதாகவும், மிருதுவாகவும் நான்யமாகவுமிருக்கிற சரிகைகளும் செய்துவருகிறார்கள்.

ஷேக்ஸ்பியர் மகாகவிசெய்த 'வணிகரீபுர வந்திகள்' எனும்

நாடகம்.

31 - ம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.

உலோரஞ். நல்லதையா? மத்தியானம்வரையில் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறோம். கிரேசேனர் நான் பேசும்படிக்கு ஒருபோதும் இடந்தருகிறதில்லை. அவர்கூறிய ஊமைஞானிகளில் நானுமொருவனு யிருக்கவேண்டியதுதான்.

கிரேசேன. இரண்டே இரண்டு வருஷம் என்னுடன்கூட விரும். உமது நாக்ஞாப்பது உமக்கே தெரியாமற்போகும்.

அன்டோ. நல்லது போய்வாருங்கள். இந்த வம்புகேட்டு நானும் வாயாடியாவேன்.

பாசேன. உள்ளபடி சந்தோஷிக்கிறேன். மௌனம் உலர்த்திய மாட்டுகாக்குக்குத்தான் அடிக்கும்.

(கிரேசேனன், உலோரஞ்சன் இருவரும்போக)

அன்டோ. இப்போது அவர்பேச்சில் ஏதாவதுண்டா?

பாசேன. கிரேசேனர் பேசும் வெறும்பேச்சுக்களவில்லை. அவருக்கு மிஞ்சி அளவில்லாத வெற்றுவாயாடுபவர் இவ்வணிகரீபுரத்திலேயே யில்லை. அவருடைய ஞாயங்கள் இருகலப்பதரில் மறைந்துகிடைக்கும் இரண்டு கோதுமைமணிபோலக் கண்டறியவென்றால் ஒருநாளெல்லாம் பிடிக்கும். அப்படிக்கண்டறிந்தவைகளோ தேடின பாட்டிற்கிடல்.

அன்டோ. எங்கிது கிற்க இளங்கொடி யொருத்தியால் மறைந்தொரு பயணம் வளமுட னேக னீரதம் பூண்டம் மெல்லியன் தன்னை இன்னு ளென்றே யின்றெனக் கியம்ப வாக்களித் தீர்அவ் வஞ்சியை யுரைப்பீர்.

பாசே. அன்டோ வியநா னடைந்தசெம் பொருளை வாழ்வினுக் குரிய வண்மையிற் புகுந்து வரையது கடந்து பெருமிதம் காட்டி அழித்தது நீர்தான் அறியாதல விப்போ குன்றிய தென்று குறைப்பட விடையான் பெரும்படி குறைந்த கவலையேற் கில்லை பண்டுநான் சந்துப் பதைப்புடன் பணத்தைச் செட்டிலாச் செலவு செய்திடு நாளில் பட்டவெம் பாரக் கடன்களை யிறுத்துத் தப்பிங் கவலையே தனிப்பெருங் கவலை அன்டோ வியன்நீ ரளவிலா தெனக்குப் பணமிக் குதவிப் பரிவது காட்டினீர் அன்னதற் கடிமை யாயினே னந்த உரிமையி னுலே யுறுகடன் போக்க உள்ளம் பூண்ட வுபாயமும் விரகும் அன்பநிற் குணப்பனென் எனச்சுமை நிக்.

அன்டோ. ஐயநற் பாசேயே! அட்டியின் ததனைச் சொல்வாய் துய்யவுன் செயல்கள்நா னுந் துலங்குமா ததுவுந் தாய்தேல் கையுள் தனமுநானுங் காயமு மெல்லா முன்றன் மெய்வசப் பொருள்களன்றோ மேவுறுஞ் சமயத்தெல்லாம்.

பாசே. பள்ளியிற் பயிலும் நாட்சனி வியானெய் அம்பது வீழிட மகப்படா தாயின் அகந்துணை யம்பை அம்முறை விசைகொடு அவ்வழி யானே யதிகமாஞ் சூழ்ச்சிகொண் டிரண்டையு மொருக்கா விழக்கினுந் துணிந்து முன்னதைக் காண முனைப்புடன் தெறித்துப் பலதர மிரண்டையும் பார்த்துநா னெடுப்பென் பாலியத் தறிந்தப ரீட்சையை யும்முன் பிடித்துரை யாடினன் பின்னையான் பகர்வதும் எள்ளள் வேனும் கள்ளமில் லாமையால் உம்முறைப் பட்ட வுறுகடன் மிகவுள தலைகால் தெரியாத் தறிதலைக் காண்போல் ஆங்கதை யழித்தேன் அருளின முளதேல் முன்பெய் வழியே மின்மெற் றொருகளை

விடுப்பி ராவின் முடுகிநான் குறிப்புத்
தவறு வண்ணம் தனிப்பார்த் திருந்து
இரண்டையுங் கொணர்வே னிங்குது பிசகில்
பிந்துனார் ததனைப் பெயர்த்துமக் களித்த
முன்செய் யுதவியை முழுமனத் தோடுநான்
நன்றி மறவா நயத்துட னிருப்பேன்
சங்கையில் லாமல் சாதிப்ப னித்துணை.

அன்டோ. என்மன தறிந்து மிங்ஙனம் வினாய்க்
காலம் போக்கிக் கனிவினை யறியச்
சுற்று வழியில் சோதனை செய்கிறீர்
இயன்ற வளவின் ஈவனோ வென்னும்
ஐய முமக்கிங் காகுமோ நிஜமாய்
இப்புன் னினைவினும் என்பொரு ளெல்லாம்
எடுத்துநீ ரழிப்பினு மெனக்கது பாந்தம்
ஆதலி னெனைநீ ரறிந்தன வாச
இன்னது புரியென் றியல்பறிந் தியம்பின்
வஞ்சனை யிராதினி வாய்விட் டொப்பீர்.

பாசே. பொலிமலை யதனிலோர் பெருந்தனக் கிழத்தி
அழகினில் மிக்காள் அநிசய குணத்தாள்
முன்பொரு காலவன் மொழியிலாத் தூதுகள்
கண்வழி யனுப்பக் கண்டதுண் டைய
பொருசி யந்தப் பாவைதன் னுமம்
கேடோ நத்தினி ப்ருடலின் மனையாள்
பொருசி யென்னும் பண்டையட் கிவனும்
குறைத்த பெருமை கொண்டவ ளல்லள்
ஆங்கவ ளருமை யகனால கறியும்
பலதுறை நின்றும் பன்புட் னவள்மணம்
விழைவுறும் பெரும்புகழ் மேலவர் தம்மை
நாற்றிசை வாடைகள் நயந்திவண் சேர்க்கும்
ஆங்கவ ளொளிதிக முணிமயிர்க் கற்றைகள்
பொன்னா லோம்பப் பொலிவது காட்டிக்
கதுப்பின் மீது கவிவறத் தூங்கும்
இதனாற் பொலிமலை கால்க்கிக் கரையாய்
மங்கையை நாடி வருபவர் ஜேஸராய்

ஆயினு. நாய அன்ப அண்டோவிய!
ஆங்கவர்க் குள்ளே யானுமோ ரெதிரியாய்
போயவ னிற்கும் பொருட்டுணை யுளதேல்
தப்பா ததிர்ஷ்டந் தரும்ஜய மென்றே.
ஒப்புமென் னுளந்தா னுரைபகர் கின்றது.
அன்டோ. நீரறி விரென் நிசியெலாங் கடலுள
கையிற் பொருளிலை கடனது பெயர்க்க
ஈடு மற்றில்லை என்பெயர் சொல்லி
நானயத் தல்லது நட்பினுக் காசக்
கொடுப்பவ ருளரேல் கொண்டேநீர் வினாவில்
பொலிமலை யன்மிப் பொருசி தன்னைக்
காணுவீ ரைய காரிய மிதற்காய்
ஆனவ ரையில் ஆராய்ந் திடுவீர்
நானுமக் கனம் நயந்துடன் செய்வேன்
காலம் விளம்பக் காரண மில்லை.

விந்தையாகப் பைத்தியந்தீர்தல்.

அகிகமான பயம், ஆச்சரியம் இவற்றால் புத்திமாதிப் பைத்
தியம் பிடிப்பதுமுண்டு. ஒருவன் தன்னை இறந்ததாக நினைத்திருந்
தமையால், அவன் எழுத்திருக்கமாட்டாமல் படுத்த படுக்கையோடு
அசையாமற் கிடந்தான். இந்த ரகசியத்தையறிந்த வைத்தியன்,
என்னகாரணத்தினால் அவன் இறந்தானென்று அறிதற்பொருட்டு
அவன் வயிற்றைக்கீறிச் சோதித்துப்பார்க்க வந்திருப்பதாகச்
சொல்லிக்கொண்டு அவனண்டை வந்துநிற்க, இதுசெய்தி அவன்
செவியில் எப்படியோ பட்டுப் பைத்தியந்தெளிந்து துங்கியெழுந்
திருப்பவனைப்போ லெழுந்திருந்தான்.

பொருளில் அதிகமான பற்றுள்ளவொருக்கிக்குப் பெரி
தான நஷ்டமுண்டாயிற்று, தனமே தெய்வமென் றெண்ணியிருந்த
அந்தப்பேதை அவ்வாறு தனக்குப் பொருட்சிதைவுண்டானதைக்
கண்டாற்றப்பொழுது தற்கொலைபுரிய நினைத்தான். அதன்பின்பு
அவளுக்கு ஒன்றொன்றாக அடுத்தடுத்து வேறு பல சங்கடங்களு
ண்டாக அவள்கருத்து அவற்றின்மீது செல்லவே, அதற்குமுன்னே
தான் தற்கொலைபுரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று கொண்டிருந்த
எண்ணத்தை மறந்து குணப்பட்டாள்.

பாம்புக்குட்டி வயிற்றிற்குள்ளே யிருப்பதாகவேண்ணி ஒரு க்கு நெடுங்காலமாகத் துன்புற்றிருந்தாள். அப்படியிராதேன்று யா ரென்னசொல்லியும் அவள் மலைப்பு நீங்கவில்லை. இதைக்கேட்ட வைத்தியரொருவர் இதற்கு மருத்து கொடுப்பதில் பயனில்லையென் னும், தந்திரத்தால்தான் குணப்படுத்தவேண்டுமென்றெண்ணி, அந் நோயை ஒருநொடிப்பொழுதில் தீர்க்கவல்ல மருந்து தம்மிடமிரு ப்பதாகச்சொல்லி அவளுக்கு வாங்கிக்குக் கொடுத்தார். அவள் அத னால் அதிகமாக வருத்தப்பட்டு ஒச்சாஸிக்கையில், அவர் அதற்கெ ன்றே தம்மோடுகூடக் கொண்டுபோய் மறைத்துவைத்திருந்த பாம்புக்குட்டியை அவளறியாமல் மெள்ளவெடுத்து ஒரு பாக்திரத் திலே போட்டு, அது அவள் வாந்திசெய்தபோது அவளுடைய வயிற்றிற்குள்ளே யிருந்து விழுந்துவிட்டதென்று சொன்னார். அவள் அதைக்கண்டு வயிற்றுப்பரம்பு வெளியே வந்துவிட்டதென் றெண்ணினமையால் அன்றுமுதல் அவளைப்பிடித்திருந்த மனோ சியாதி நீங்கிச் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தாள்.

வெகுவிஷயத் தெரிந்தவர்கள் யாவர்?

முற்காலத்தில் நமது தேசத்தில் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் செம்மையாய்த் தெரிந்துகொண்டவர்கள் பலர் உண்டென ஐகித் தறியத்தக்கதாயிருக்கிறது. சரித்திரங்களை யெழுதிவைப்பது நமது முன்னோர்கள் வழக்கபின்மையால் அவர்கள் செய்கிருக்கிற கிரந் தங்களைக்கொண்டுதான் நாம் அறியவேண்டும். முதல்முதல் வேத த்தில் வெகு விஷயங்களைப்பற்றிச் செம்மையாய்ச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன. வேதபாகங்களிலேயே சிற்பம், தனுசு, ஆயுதம், ஸ்வரம், காலநீர்ணயம் முதலான அனேகவிஷயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் வேதம் (அபெளருஷேயம்) ஒரு புருஷனால் செய்யப்பட்டாததென்பது இத்தேசத்தார் கொள்கையாதலால், இவ் வளவு விஷயம் தெரிந்தவர்கள் இன்னொன்று சொல்லக்கூடாமையா யிருக்கிறது. இதற்குப்பின் வேதத்தை ஆதாரமாகவுடையனவாகிய உபவேதங்களில் சரிதத்துவம், சந்திரவித்தை, ஜோதிஷம், தனுர்வித்தை முதலிய அனேகவிஷயங்கள் ஆகியோடந்தமாய் விவ கரிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால் இவற்றைச் செய்தவர்களாகிய மகரிஷி கள் அனேகம்விஷயங்களை நன்றுய்த் தெரிந்துகொண்டவர்களென் றே தீர்மானிக்கலாம். இதற்கு வெகுநாலத்திற்குப் பின்னால் கோ

யிற் பிரதிஷ்டை, பீடங்களின் பிரதிஷ்டை, யோகம், சிற்பம், பா காயப்பிரவேசம் இவைபோன்ற பலவிஷயங்களில் அதிகபுணராயிருந் த சங்கராசாரியர் என்கிற மகான் அவதரித்திருந்தார். சங்கரர் எல் லாமறிந்த சிபுணர். இத்தனைகாலமாக சாஸ்திரக்கியானத்துடன் அப்பியாசம் குன்றியதுமன்றி வரவா சாஸ்திரக்கியானங் கெட்டுவி ட்டது. தற்காலத்தில் அங்கிலேயர் முதலியவர்கள் பலவிஷயங்களில் ஞானத்தை விருத்திசெய்துகொண்டு அப்பியாசமும் குன்றாதபடி செய்து வருகிறார்களென்றாலும், சிறந்த புத்திமானாயிருப்பவனுக் கும் ஒவ்வொருவிஷயத்திலும் சிறிதுதெரிந்துகொள்ள மட்டுந்தான் சாத்தியப்படுமேயல்லாது முழுமையும் செம்மையாய்த் தெரிந்தவ னென்று சொல்வதுகூடாது. இந்நிலைமையில், தற்காலத்தில் எவ் வகுப்பார் கூடியவனாயில் மற்றவர்களைவிட ஒவ்வொரு விஷயத்தி லும் அதிகமாய்த் தெரிந்தவர்களென்பது நாம் யோசிக்கவேண்டிய விஷயம். இங்கிலாந்து தேசத்தில் 250 வருடங்களுக்குமுன் லார்ட்டு பேகன் என்றொரு வித்துவசிரோமணியிருந்தார். அக்காலத்தில் அவர் சிறிதாவது தெரிந்துகொள்ளாதவிஷயம் ஒன்றுமில்லையென்ற தீர்த் திமட்டும் அவருக்கிருந்ததேயொழிய, ஒவ்வொன்றையும் பூர்ணமாக அறிந்துகொண்டவரென்ற பெயர் அவருக்கில்லை. நமது பாடசாலை களில் உபாத்தியாயராயிருக்கிற புருஷர்களும், ஸ்திரீகளும் மற்றவர் களைவிட அதிகமாகத் தெரிந்துகொண்ட பலவிஷயங்களை மறவாமல் ஞாபகத்தில் வைத்திருப்பவர்களென்று சொல்லலாம். ஏனெனில், இவர்கள் அந்தப்பிள்ளைகளுக்குப் பிரதிதினமும் ஒவ்வொருவிஷயத் தையும் செம்மையாய்க் கற்பிக்கவேண்டியிருப்பதாலும், வேலைக்குப் புறம்பாயுள்ளவர்கள் பிரதமக்கியானத்துக்கு உதவியாயிருந்த பாக ங்கள் ஒவ்வொன்றையும் தங்களுக்கு வயது முதிர்முதிர் மறந்து விடுகிறார்கள். நமது சக்கிரவர்த்தினியின் மந்திராலோசனை சபை யில் பிரசித்தி பெற்றவரான கிளாட்டன் என்பவர் பூகோளத் தில் ஒரு ஸ்தானத்தைச்சொல்லி, அது எங்கிருக்கிறது என்று சபி கர்களில் நாலுந்துபேராவது சொல்லுங்கொண்டு சிலவாநடங்களு க்குமுன் கேட்டதாகவும், அவர்களுக்குத் தக்க உத்தரஞ்சொல்லத் தெரியாமற்போனதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலினால் தற்காலத்தில் மனிதருக்குள் எவ்வகுப்பார் வெகுவிஷயங்களைத் தெரிந்தவர்களாகிறார்களென்கிற கேள்வியை எல்லாப்படியாலும் யோசித்துப் பார்க்குமிடத்து, பலவிவகாரங்களைச் செம்மையாய்

சிவசித்னவருகிற சிபாபவாதினாக்குத்தான் எல்லாவற்றிலுஞ்சிறிது தெரிந்திருக்குமென்று சொல்லலாம். பிரதிதினமும் நியாயவிசாரணை ஸ்தலங்களில் விசாரணைக்குவருகிற வெவ்வேறுவகைபான வழக்குகளை அதுவகையில் தங்களுக்கு ஒவ்வொரு விஷயத்தில் ஒன்றும் தெரியாதவர்களாயிருக்கும் தங்கள் எடுத்துப்பேச ஒப்புக்கொண்டபின்பு பரிபூரண ஞானமுடையவர்களைப்போல் துட்பமான கேள்விகளைக்கேட்டுச் சாஷிகள்கொல்லும் உத்தரம் யதார்த்தமோ அவ்வகையிலே நியாயாதிபதி தெரிந்துகொள்ளும்படி செய்வவேண்டியதா யிருப்பதைவிட அவர்களை அநேகவிஷயம் தெரிந்துகொண்டவர்களாகச் சொல்லவேண்டியதாகின்றது. ஒருவேளை சிபாபாபுறையில் நியாயமான ஒருவர் சாஷியாக வருவான்; மற்றொருவேளையில் ரசாயனசாஸ்திரம் மற்றத் தேர்ந்தவனும், பிறகு சட்டவியல்பத்தில் தேர்ந்த சிற்பசாஸ்திரியும், சாஷிகளாக வாவேண்டியிருக்கும். அந்தவிஷயத்தில் அவர்களின் அபிப்பிராயத்தை துட்பமாய்க் கேட்டதினால் சமர்த்திக்க வேண்டியதாய் விவசாயத்தில் சிறந்த அநுபவமுடைய நியாயவாதிகள் தாம் பலவிஷயங்களைக் கூடியவகையில் அதிகமாய்த் தெரிந்துகொண்டவர்களென்று துணிந்துகொள்ளலாம்.

ஒருபிராவசத்தில் ஒருத்தி ஆறுபிள்ளைகளைப்பெற்றது.

நாம் இதுவகையிலுள் கேட்டாராத அப்பதமொன்று அமெரிக்காவிலுள்ள டாஸாஸ்டேக்ஸாஸில் உண்டாயிற்றென்று லண்டன் நகரத்திலே பிரசுரமாகின்ற டிப்பிள்ஸ் பத்திரிகை சொல்லுகின்றது:— அங்குள்ள கீவாரிளோ என்னுமுரினே டாஸாஸ்டேக்ஸாஸில் என்னுமொருத்தி ஒருபிராவசத்தில் ஆறு குழந்தைகளைப் பெற்றாள். அவ்வாறு பிறந்த மக்களுள் ஆண் நான்கு, பெண் இரண்டு. ஆண்குழந்தைகள் நால்வர்க்கும் பிரிடிக், யில்ஸ், கிளீவலாண்ட், டர்மான் என்றும், பெண்பிள்ளைகளிருவர்க்கும் லிட்டோரீயா ஹூபி என்றும் பெயர்க்கரிடப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தக் குழந்தைகளெல்லோரும் ஒருத்தரைப் பார்த்தாற்போல விக்கையாய் ஒரேசாயலுடையவர்களாயிருக்கின்றதனால் அவர்களுக்கெல்லாம் சித்திரபாசத் தெரியும்படியாக ஒவ்வொரு குழந்தையின் சட்டைமேலே அடையாளமாகச் சிட்டெயூசி ஒட்டியிருக்கிறார்கள். இந்தக்குழந்தைகள் ஆறுபேரும் இக்காலமும் காமாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

காலவந்தியை முன்னே அறிவிக்கும்

ஜநாநந்திகள்.

இக்காலத்தில் ஆகாயத்தின் கூறுபாடுகளை அறிவித்தற் பொருட்டு பராயிடர் என்னும் ஆகாசதோலனயந்திரத்தைச் செய்திருக்கிறார்கள். இயற்கையாக ஆகாயத்தின் கூறுபாடுகளை யறிவிப்பதில் சில ஜந்துக்கள் இந்த யந்திரத்திலும் எத்தனையோமடங்கு சிறப்புடையன. ஆதிகாலந்தொட்டு ஜந்துக்களால் காலவித்தியாசங்களைக் கண்டறிந்து கொள்ளுவ தெங்கும் வழக்கம்.

பூர்வகாலத்தில் கிரேக்கதேசத்திலும், ரோமதேசத்திலும், நிலத்தையுமுது பண்படுத்தி விதைத்தவுடன் சிலபறவைகளும், மிருகங்களும் இருக்கு மிருப்பைக்கண்டு அந்தவருஷத்தில் தானியம் நன்றாய் விளையும் விளையாதென்பதை அங்குள்ள குருக்கள் எளிதில் கண்டுகொள்ளுவார்கள். இதனால் பகலிகளுக்கும் மிருகங்களுக்கும் ஆகாயத்தின் தன்மை நன்றாய்ப் புலப்படுவதென்று கான்கிறது. இவ்வாறு அறிவதில் மனிதர்களுக்கும் இயற்கையாய்த் தெரிவதுமுண்டு. வாதரோகங்கொண்டவர்களுக்கு மழைவருவதற்குமுன்னே உடம்பெல்லாம் ஊசுகொண்டு குத்துவதுபோலிருக்கும். கை கால் ஒடிந்துபோனவர்களும், துர்மாம்ஸ் முள்ளவர்களும் மழைவருவதற்குமுன்னே உடம்பில் வளியுண்டானதைப்பற்றி வேண்டியமட்டும் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். மழைவருவதற்குமுன்னே கிழவிகளுக்குக் குளிர் அதிகமாகி உடம்பெல்லாம் நடுக்கமெடுத்துக் குளிர்காயவேண்டியிருக்கும். உடம்பு குளிர்ந்தால் மழை வருமென்றறிந்து வெளியே போகார்கள்; அன்றியும் மழைக்குமுன்னேசோம்பலுண்டாகும்.

மழை வருமுன்னே சில ஜந்துக்கள் அசையாமல் இருந்தவிடத்திலேதானே இருக்கும்; வேறு சில மிருகங்கள் கூச்சவிட்டு உற்சாகங்கொண்டிருக்கும். நாய்கள் மழைக்குமுன்னே சோம்பலாய்த் தூக்கங்கொண்டு குளிர்காயவிரும்பும். பன்றிகள் இருந்தவிடத்திலிராமல் குருகுருத்தவண்ணமாக அக்குயிக்குமாய் அலைந்துகொண்டிருக்கும். நாயாயினும் பூனையாயினும் புல்லுக்கடித்தால் மழை உடனே வருமென் றெதிர்பார்க்கலாம். வாத்துகளும், மயில்களும் இடைவிடாது கத்தினால் உடனே மழைவருமென்றறிந்துகொள்ளலாம். மற்றெல்லாவற்றினும், மழைவருமென்று கா

ட்டுவதில் நத்தை மிகச்சிறந்தது. பனிநத்தை பகலெல்லாம் ஓர் மலையிலேயிருந்துவிட்டு அந்திப்பட்டதும் இரவில் வெளியேவந்து செடிகளிலே பெய்யும் பனிநீர் யுண்ணும். மழை வருமென்று கண்டால் நத்தை வெளியேவந்து சுவர்களிலும், மரங்களிலுமேறி மழை பெய்யும்போது தலையை நீட்டிக்கொண்டு சுகமாயிருக்கும்.

எப்பொழுதும் தனித்தாயினும், அல்லது ஆணும் பெண்ணுமாகவாயினும் வாழ்கின்ற சிலந்திப்பூச்சிகள் புயல் வருவதற்குமுன்னே பலகட்டமாகச் சேர்க்கிருக்கும்; இவை மற்றக்காலங்களிலே ஒரு நிமிஷமாவது தம்மினத்தோடு ஒன்றுசேர்ந்து வாழப் பொருமல் சண்டையிட்டவண்ணமா யிருக்கும்.

மழைவரப்போகிறதென்ற குறிப்பையறிந்து எலும்பு அதற்கு முன்னேதானே நல்ல இடந்தேடிச் செல்லுவதை யாருங்காணலாம். “எலும்பு முட்டைகொண்டு திட்டையேறின் மழை பெய்தது” என்றது நம்மெல்லோர்க்குந் தெரிந்ததே யாம்.

சுக்களும் கொசுகளும் எப்பொழுதும் போல உயரப்பறப்பதைவிட்டு மழை வருமுன்னே கீழேவந்து தறை மட்டமாகப் பறக்கும்; அந்தவேளையில் ஊர்க்குருவிகள் பூமியில் தங்கிப்பறந்து அவற்றை உண்பதைப் பார்க்கலாம். மழையின் வரவைத் தவளை நன்றாகக்காட்டும்; மற்றைப்பொழுதைவிட மழை வருவதற்கு முன்னே தவளை ஓயாமல் நெடுநேரம் கத்த ஆரம்பிக்கும்; அன்றியும் அதற்குமுன்னிருந்த அதன் பச்சைகிறம் வெண் சிவப்பாக மாறும். பகலில் தேரை தன்விட்டத்தைவிட்டு வெளியே வந்தால் மழை வருமென்று அநேகர் எழுதியிருக்கிறார்கள். தேரைகள் சாதாரணமாய் இரவிலேதான் வெளியேவரும். மழை பெய்யும்போது கீழாகப் பறக்கும் பூச்சிகளை யுண்ணுதற்பொருட்டு ஊர்க்குருவிகளும் தேரைகளும் காத்திருக்கின்றதை நாம் பலமுறை காணலாம். ஆப்பிரிக்காவிலுள்ள பக்கானா ஜாடியார் அந்காட்டிலுள்ள ஓர் வகையான பெருந்தவளை கத்துவதைக்கேட்டு, இடியும் பெருமழையும் வருமெனத்துணிந்து, அவற்றிற்குத் தப்பிப் பிழைக்கும்படி தங்களுக்கு வேண்டியனவற்றையெல்லா மெடுத்துக்கொண்டு பத்திரமான இடந்தேடிச் செல்லுவது வழக்கமென்று லிவிங்ஸ்டன் பண்டிதர் சொல்லுகிறார்.

அன்னப்பறவைகள் காற்றுக்கெதிராகப் பறந்தாலும்; புறங்கள் எப்பொழுதும்போலல்லாமல் முந்தித் தங்கள் கூட்டில்வந்ததை

ந்தாலும் புயல் வருமென்பதையறியலாம். உழவர்கள், கோழி மண்ணில் புரளுவதைக்கண்டு மழை வருமென்று சொல்லுவார்கள். ஆப்பிரிக்கா அரேபியா தேசங்களில் பாலைவனங்களிலேசெல்பவர்கள் ஒட்டகங்கள் மலைத்துத் திகைத்துத் தட்டுத் தள்ளாடி நடப்பதைக்கண்டு, பெருங்காற்றுவந்து மணலை வாரித் தூற்றுமென்பதையறிந்து முந்தியே ஐக்கிருதையாயிருப்பார்கள். பூகம்ப முண்டர் வதற்குமுன்பே பறவைகள் தறையைவிட்டுக் கடல்நோக்கிச் செல்லும். ஆகாயத்தின் பாங்கை அவை இயற்கையாகத்தெரிந்து கொண்டு வரப்போகின்ற அபாயத்தினின்றும் தப்பும்படி அவ்வாறு கடல்நோக்கிச் செல்லுகின்றனவென்று காண்கிறது. வடஅமெரிக்காவில் நாகரீகமுண்டாவதற்குமுன்னே அங்கிருந்தவர்கள் தங்கள் குதிகைகள் தாறுமாறாக நடப்பதினாலும், காட்டுமிருகங்கள் அச்சமுற்று ஒடுவதினாலும் காட்டுத்தீ வருவது நிச்சயமென்று அறிந்து கொள்ளுவார்கள்.

எந்நாளுங் கோடையை அதிகமாக விரும்புகின்ற சுவர்க்கோழிக்குச் சுருகருப்பும் துணிவுமுண்டானால் மழைவருவது நிச்சயமென்று நம்பலாம். ஆமைகள் காலையில் உற்சாகங்கொண்டு சூருகாலால் நடந்து வினாவாகத் தங்கள் இரையையுண்டால் பொழுதுபடுமுன்னே மழை தப்பாமல் வருமென்பதற்கு அதுநல்ல அறிகுதியாகும்.

அந்தந்தக்காலத்திற்கேற்றபடி கிரகநிலைகளை யறிந்து, மழை பெய்யுமென்றும், பெய்யாதென்றுஞ் சொல்லுவதும் நெடுங்காலப் பழக்கத்தினாலேயென்று நாம் காணலாம்.

உப்புக் கரைந்து ஜலமானாலும், பூநிலத்தைக் கீறினாலும், ஒணன் மரத்தின் உச்சியினின்று ஆகாயத்தை உற்றுப்பார்த்தாலும், பசுக்கள் அண்ணாந்து சூரியனைப்பார்த்தாலும், ஆடுகளுக்குப் பட்டிமைவிட்டு வெளியேபோக விருப்பமில்லாதிருந்தாலும், நாய்கள் கூடாமேலேறி சின்றுலும், பாம்புகள் புல்வின்மேல் படுத்திருந்தாலும் மழைவருவது நிச்சயமென்று சொல்லலாம்.

ஒவ்வோர் வேளைகளிலே மாத்திரம் மேற்சொல்லிய குறிப்பின்படி மழை வாராதிருப்பதுமுண்டு. விலங்குகளுக்கும் பறவைகளுக்கும் இவ்வாறு வரப்போகிற காலவித்திபாசத்தை நன்றாயறிந்து கொள்ளும்படியான சக்தியிருப்பதினாலேதான் அவை பலவகையான கொடுமைக்குத் தப்புகின்றன. மனிதனுக்கு இவ்வாறான

சக்தி மட்டு. சில மிருகங்களுக்கு ஆகாயத்தின் பரமான ஊத்தியா-
த்தைக் கண்டறியும்படி பூர்ணமான சக்தியிருப்பதனால் ஆகாய-
தோலையந்திரத்திலும் சிறப்புடையனவாகவே கடவுள் அவற்-
றைப் படைத்திருக்கிறார்.

யஜமானனும் அவன் வேலையாளும்.

கேசுவன். முத்தா! நமதுவிட்டில் ஏதேனும் விசேஷமுண்டோ?
முத்தன். ஐயா! அதையேன் கேட்கிறீர்கள்? நமது நாய் இறந்து
போயிற்று.

கேச. ஐயோ! பேதை நாய்க்குட்டி இறந்தாபோயிற்று? அது எப்-
படிச் செத்தது?

முத். ஐயா! அது விலாப்புடைக்க ஊனைத்தின்னுவிட்டது.

கேச. அப்படியா! ஒ பெருவயிறு படைத்த நாயே! உனக்கேன்
இத்தனைகொழுப்பு? முத்தா! அதற்கு அவ்வளவு ஊன்
எங்கேகிடைத்தது?

முத். ஐயா! குதிரையின் இறைச்சியைத் தின்னுமாண்டது.

கேச. குதிரையிரைச்சியா! அதற் கவ்வளவு தின்னும்படி எங்கே
யிருந்து கிடைத்தது?

முத். எல்லாம் உங்கள் தந்தையின் குதிரைகள்தான்.

கேச. ஆ! அவைகளைத்தும் இறந்தனவோ?

முத். ஆமையா; இப்படிமுறிய வேலைசெய்ததினால் மாண்டுபோயின.

கேச. அப்படி யிரக்கமின்றி எலும்புமுறிய வேலை வாங்கியதேன்?

முத். தண்ணீர்கொண்டு வருவதற்காக.

கேச. தண்ணீர்கொண்டு வருவதற்கா? அவ்வளவு தண்ணீர் என்-
னத்திற்காக!

முத். பின்னே நெருப்பை அவிப்பது எப்படி?

கேச. நெருப்பா! நெருப்பெங்கேயடா பிடித்தது?

முத். ஐயா! உங்கள் தந்தையாரின் வீடு எரிந்து சாம்பலாயிற்று.

கேச. ஐயோ, நம்முடைய வீடு எரிந்தாபோயிற்று. அதில் நெரு-
ப்பு எப்படிப்பிடித்தது.

முத். உங்களன்னையார் போனபோது பந்தம்பிடிக்கவில்லையா?

கேச. ஒகோ! கொடிது, கொடிது! தாயுமிறந்தனளோ?

முத். ஆமையா; என்னசெய்திற்று? அன்றுமுதல் அவள் நொந்து
இறந்து சர்க்கரானா.

கேச. என்றுமுதலடா?

முத். உங்கள் தந்தை யிறந்த நாள் முதல்தான்.

கேச. தந்தையும் போனாரோ?

முத். ஆம் போய்விட்டார்; பாவம், அவர் அந்தச்செய்தி கேட்டது
முதல் படுத்தபடுக்கையைவிட்டு எழுந்திருக்கவே யில்லை.

கேச. எந்தச்செய்தியைக் கேட்டபின்பு?

முத். அந்த துக்கசமாசாரம் கேட்டது முதல்தான்.

கேச. இன்னமுமா துக்கசமாசாரம்! இன்னம் என்னென்னசொல்-
லப்போகிறது?

முத். ஏன்? சீனகேசத்திற்குப் போயிருந்த உங்கள் கப்பல் வரும்
வழியில் நடுக்கடலில் முழுதிப்போக, இருந்த சொத்துக்க-
ளையெல்லாம் கடன்சார் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள். இனி
ஒரு காகக்குக்கட வழி யில்லை; இதுசெய்தி தங்களோடு
சொல்ல வேண்டுமென்றுதான் இங்கே இவ்வளவுநேரம்
தங்கள் வரவிற்கு எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

வேண்டி பால் என்பவர்

அன்பைப்பற்றி எழுதியது.

* கவித்துறை.

பிறங்கும் பிறர்குறை பேனா நற்குணம் பேனாவுறும்
அறந்திகழ் நெஞ்சின ரன்றேல் அவர்வின் னாமிர்தினையும்
மறந்திடும் வண்ணம் வடித்துப் படிக்கின்ற வார்த்தையெல்லாம்
வெறுங்கல கல்லென்னும் வெங்கல வோசையின் வேறலவே. (1)

எழுதிக்கூட்டி லாசியவிறந்தம்.

வருபொரு ளுரைக்கும் வல்லபம் பெறிலென்

மண்ணிடை விண்ணிடை மறைந்த

பெருக சிவங்கள் பாவையு முனரும்

பெருமையும் ஞானமும் பெறிலென்

பருவத மெடுத்துப் பத்தென வாடும்

பத்தியுஞ் சித்தியும் பெறிலென்

பாவனு கூல திருஷ்டியென் றுரைக்கும்

பண்புறு மன்பினை யெனிலே. (2)

இல்லவர் யாரும் புகித்துநற் சுகமே

எய்திடல் பொருளொலா மியந்தென்

நல்லமெய் தனையும் சிபியெனத் தன்கோள்

நாட்டிட கல்கியும் என்னை?

* இது கணம்பொருந்திய திவான் இராமய்யங்கார் C. S. I. அவர்கள் விரும்-
பியபடி மகா-நா-ஸ் சந்தர்ப்பினை அவர்கள் பாடியது.

அல்லவர் தமையும் நல்லவ ரொனவே
அனுதின மதித்துகந் திடுமோர்
சொல்லிடம் பிரிய அன்புமற் றிலையேல்
சுகமிலை யென்பது துணிபே.

(3)

பிறர்க்கெலா மின்பம் பெருக்குவ தன்பே
பிறர்செயுந் தீங்கனைத் தீனையும்
பொறுத்துமேன் மேலும் மகிழ்வது மன்பே
போற்றிய பிறர்வயி னுற்ற

சிறப்பது கண்டங் கழுக்கறா னிடுத்துச்
சித்தமுட் களிப்பதும் அன்பே
அறச்சிறி தேனும் அன்புதன் பெருமை
அறிந்திது மாப்படை யாதே

(4)

அன்னியர் குணமாய் அன்பெனும் அணங்கின்
அழகினை மின்னமும் கேண்மோ
தன்னியல் நடக்கை தக்கவா நன்றித்
தவறுறத் தன்மையள் தனது
மன்னிய உரிமைப் பொருடனக் காக
மறந்துமே வழக்கிட அறியாள்
என்னன செயினும் எளிவரு கோபம்.

இல்லள்திங் கொன்றுமே எண்ணுள்.
கலிவிரும்பம்.

(5)

கொடுமை யென்றெவர் கூறினுங் கேட்டுளம்
நடுநடுங்குவள் நாணமுற் றஞ்சுவள்
கெடல லும்புகழ் மெய்மை விளத்தல்கேட்
டுடல மென்கும் புளகித் துவப்பளே,
வந்த வெல்லாம் பொறுத்து மகிழ்வளே
நந்தல் செய்யினும் நம்புதல் வீட்டிடாள்
எந்த வேளைபு மேல்வரு மின்பமே

(6)

சிந்தை செய்குவள் திங்கு கவனியாள்.
அறுசீரடி ஆசிரிய விரும்பம்.

(7)

இப்படி யாவராலும் எய்துதற் கரிதாய் நின்ற
செப்பிய பரானு கூல தெரிசன சித்த மொன்றே
மெய்ப்பட நிற்கும் மேலால் வினைவதோ ருணர்வும் ஓர்கால்
பொய்ப்படும் புலைமை போகும் போய்விடு மறிவுந் தானே.

(8)

பாஷியத் தன்மை யாலே பற்றிய கழற்சி பந்து
போலவும் ஆடி யூடே பொருந்திய பார்வை போலும்
ஏலவும் என்னை யானே நேர்பட அறிதற் கேற்ற
காலையில் துச்ச மாகிக் கழியுமே கண்ட வெல்லாம்.

(9-12)

உற்றஇவ் வனைத்தும் ஏகில் ஒழிவிலா தேதென் றோகில்
முற்றிலும் நம்பு பக்தி, கைவிடான் முதலோன் என்று
பற்றிய உறுதி முன்னம் பகர்ந்திடும் அன்பு மாமே
மற்றவை தம்மில் மேலாய் மன்னுவ தன்பே அம்ம!

(13)

விவசாயம்.

வாழை.—வாழைக்கிழங்குக்கு குதிரை கழுதை இவற்றின்
சாணத்தை எருவாகவைத்து அதன்மேல் சிறு சுள்ளிகளைப்பரப்பி
எரித்தால் ஏற்றகாலத்தில் வாழைமரங்கள் தார்போடும்பொழுது
மரத்தைப் பிளந்துகொண்டு வருவதுபோலப் பருமனான மோத்தை
கிளம்புமென்றும், சீப்புகள் நன்றாகவைத்து யானைத் துதிக்கை
கள்போலப் பருத்துநீண்ட காய்கள் குலைகளில் சிறைய உண்டாகு
மென்றும் ஆரியபட்டர் ஞானில் சிறந்ததாய் பிரஹ்மஸம்ஸிதை
யில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

முள்ளங்கி.—ஒருகுழியை வெட்டியெடுத்த, அதில் எலும்பு
களையும், மாடு பன்றி இவற்றின் சாணத்தையும் பெய்து நெருப்பு
மூட்டி எரியவிட்டு அணைந்தவுடன் அதன் சாம்பலை வாங்கிவிட்டு
முள்ளங்கியை நட்டால் அது குழி அளவாகவே வேர் ஊன்றி வள
ருமென்று மேல்கூறிய கிரந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தண்ணீரும் ஓர் ஓளவுதம்.

பாலப்பருவங்கழிந்து வயதான ஒரு புருஷனுக்காவது, ஸ்திரீக்
காவது ஜன்னியாவது மூர்ச்சையாவது ஸ்மரணக்கேடாவது உண்
டானாலும் வெயிவின்தாபத்தால் தளர்ச்சியடைந்து ஸ்மரணந்தப்பி
னாலும், அவர்களை உடனே தூக்கி உட்காரவைத்து ஒருத்தராக
வாவது அல்லது இருவர்சேர்ந்தாகவாவது சாய்வாக உட்கார
வைத்துப் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டும். நோயாளி தலைப்பாகை
வைத்துக்கொண்டிருந்தால் அதை வாங்கிவிடவேண்டும். உடம்பின்
மேல்பாகத்தில் போர்த்தி இருக்கும் வஸ்திரத்தைக் களைந்துவிட்டு

இரண்டு மூன்று பெரும்பாண்டங்களில் நிறையக் குளிர்ந்த தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து மற்றொருவன் ஒரு நாற்காலியிலாவது அல்லது உயர்மான திண்ணையிலாவது ஏறிக்கொண்டு ஒரு சட்டிஜலத்தை ஏகதாரையாய் தலையிலும், முதுகு கால்வாயிலும் படுப்படியாய் வார்க்கவேண்டும். இப்படிக்குச் சிறிதுநேரம் செய்தபின்பு இரண்டு மூன்று நிமிஷங்களுக்குள்ளாக நல்ல நினைவு வந்து விடும். அறிவுவரு முன்புதானே நோயாளி இரண்டொருதரம் பெருமூச்சு விடுவான். அந்தச் சமயம்பார்த்துத் தண்ணீர் விடுவதை நிறுத்தி அவனைக்காய்ந்த தரைக்குக் கொண்டுபோய் உலர்ந்ததுணியால் அவனைத் துடைத்துவிட்டு, நனைந்துபோன துணியை மாற்றி உலர்ந்ததுணியைக்கொடுத்து உடுத்துக்கொள்ளச் செய்யவேண்டும். நோயாளி உலர்ந்த உடுப்பு உடுத்தியபின் துணிகளை அனலில் காட்டி அவைகளால் அவனுக்கு ஒத்தடம் கொடுக்கலாம். சிறிது நேரத்திற்குள் நினைவுதிரும்பி வராமலிருந்தால் கால்களின் கண்டைச்சதைக்குக் கடுகு பிளாஸ்திரியும் இடலாம். சற்றே அறிவு திரும்பிவந்து அப்பால் மீளவும் ஜன்னியாவது தளர்ச்சியாவது வருமாயின் முன்போலவே குளிர்ந்த தண்ணீரைத் தலையிலும் முதுகின் பின்னேயுள்ள வாய்க்காலிலும் வார்த்து மேற்கண்டபடி சிகிச்சையை நடத்தலாம். தண்ணீர்வார்க்கும் பொழுதெல்லாம் அவசரமாய் ஒரே தடவையில் விடாமல் மெதுவாகவும், ஒரே தாளையாகவும் விடவேண்டும். விடும் தண்ணீரின் வேகம் தலையினிடப் பின் முதுகில் அதிகமாய்த் தாக்கும்படியாக விடவேண்டும்.

பெண்பிள்ளைகளுக்கு அடிக்கடி இப்படிக்காணுவது வழக்கமாயிருந்தாலும், அதிலும் முக்கியமாய்ச் சிறிப்பு அழுதையுதலையன கலந்துகொண்டிருந்தாலும் மேற்கண்டபடி உயர்மான இடத்திலிருந்து தண்ணீர் விடுவதைக்காட்டிலும் ஒருவன் கைநிறையக் குளிர்ந்த தண்ணீரைவாங்கி அவளது முகத்திலும் மார்பின் முன்புறத்திலும் ஒங்கிப் பலத்தோடு நாலைந்துமுறை அடிப்பதே நன்று. மேற்கண்ட சிகிச்சையை முதிர்ந்தவர்களுக்கும், பலஹினமானவர்களுக்கும் மாதவீடையாயிருக்கிற பெண்பிள்ளைகளுக்கும் ஒருபொழுதும் செய்யலாகாது.

சுசுகங்களுக்கு மேல்கண்ட நோய்கள் கானுமாயின் வைத்தியர்களைக்கொண்டு பார்க்கவேண்டும்.

JANANANDINI.

ஜநாநந்திநி.

புஸ்த. 1.] ஏப்பிரல் 1891. [இல. 4.

கட்டடங்களுக்கான மரங்களின் இயல்பும்

அவற்றை

உபயோகிக்கும் முறையும்.

சாதாரணமாய் நமது நாட்டில் கட்டடங்களுக்காக உபயோகித்துவரும் மரங்கள் பலவகையானவை. அவற்றில் தேக்கு, செம்மரம், தேக்குத்தி, பாலை, கடம்பை, பூவரசு, மா, பலா, அத்தி, வேம்புமுதலிய மரங்கள் முக்கியமானவை. இவைவெல்லாவற்றிலும் தேக்குமரமே சிறந்தது, மற்றமரங்களைவிட அதிக இலேசானதும், சுலபமாய் வேலைசெய்யத் தக்கதும், செம்மரம், பாலை இவற்றைப் போல் அழுத்தமாயிராமற் போனாலும் மிகுந்த பலமுள்ளதும், நீடித்த காலம் நிற்பதும், இவை முதலான சிறந்தகுணங்கள் தேக்குமரத்திற்குண்டு. இதை சித்திரத்தில் ஆற்றிப்பதப் படுத்தலாம். நாளடைவில் அதிக சுருக்கக்கொடாது. இதில் கைலப்பச்சையுண்டு, அதனால் இதனோடு சேரப்பெற்ற இரும்பு துருப்பிடித்துக்கொடாது. இதில் விசேஷமாய்க் கனையான் பிடிக்கிறதில்லை. இந்த குணங்களைப்பற்றித் தேக்குமரம் விசேஷமாய் விதி கட்டுவதற்கும், கப்பல்கள் படகுகள் முதலியனவற்றிற்கும், இன்னும் பலவிதமான நெடுநாள் நீடித்திருக்கவேண்டிய வேலைகளுக்கும் மிகவும் உபயோகப்படுகிறது.

தேக்குமரம் விசேஷமாய் மலையாளசேத்திலும், பர்மாஜிலும், இலங்கையினும் முதலியவிடங்களிலும் விஸ்வராமான காடுகளாகப் பரிராகின்றது. இவைகளில் மலையாள தேசத்துத் தேக்கு மற்றவைகளைக்காட்டிலும் கெட்டியும் மேன்மையும் உள்ளது. ஆனால் பற்றி பம்பாயில் அதையே விசேஷமாய்க் சப்பல் சட்டுதற்கு உப

யோகிக்கிறார்கள். பர்மாவில் விளையும் தேக்கு அவ்வளவு அழுத்த மில்லை. ஆனால் கோத்தியான சிற்றுளி வேலைகளுக்கு இதுதான் நன்றாயமைந்தது. இதில் நல்ல மெருகு ஏறும். வடக்கே கோதாவரி நிரத்திலுள்ள சில வீடங்களிலும் தேக்குமரம் உண்டாகிறது. அதைப்போலத் தேக்கில் அழுத்தமான ஜாதி வேறெங்குங் கிடையாது. இது மற்றவைகளைவிட கன முள்ளதும், கொஞ்சம் சிவந்த நிறமுடையதாயும், அணுக்கள் மிகவுந் திட்பமுடையதாயும், நேரத்தியான சாரல்களை யுடையதாயும் இருக்கும். பெட்டி, கட்டில், நாற்காலி, மேஜைமுதலிய சாமான்கள் செய்ய இது ஏற்றது. செம்மரம் திருப்பதியைச்சார்ந்த மலைகளில் அதிகமாயுண்டு. தோதகத்தி, பாலை, கடம்பை முதலியன விசேஷமாய் மலைகளிலும் காண்கிறீனும் விடைக்கும். தென்னேசங்கனில் பூவரசு, மா, பலா, முதலிய மரங்கள் விடு கட்டுவதற்கு விசேஷமாய் உபயோகப்படுகின்றன.

மரத்தைத் தகுந்தகாலத்தில் வெட்டி அறுத்து, உலர்த்தி, ஆறவைத்துப் பதமாக்கும் வகை அநேகருக்குத்தெரியாது. தேக்குமரம் போன்ற விலையுயர்ந்தமரங்களைத் தகுந்தபடி யதன் ஈரத்தை யுலர்த்தி ஆறவைத்துப் பதவிட்டு உபயோகிக்காவிட்டால் கொஞ்சக்காலத்தில் வெடித்தும், இறுப்போயும் மரம் நாசமாகும்.

ஒரு முழுமரத்தைக் குறுக்கே அறுத்துப்பார்த்தால் அறுப்பு முகத்தில் ஒன்றைச் சுற்றி யொன்றாக சாரல்கள்தோன்றும். இவை சிலமரங்களில் லபஷ்டமாய்த்தெரியும்; சிலவற்றில் அவ்வளவு நன்றாய்த்தெரியாது. இந்தச் சாரல்களின் ஒவ்வொருசுற்றும் சுமார் ஒவ்வொருவருஷத்திற்கு உண்டாகின்றது. ஆகையால் அறுப்பு முகத்திலுள்ள இச்சாரல்களைக்கொண்டு இந்தனைவருஷத்திய மரமென்று சொல்லலாம். மரத்தின் வளர்த்திற்குத் தக்கபடி இந்தச் சாரல்கள் ஒவ்வொன்றும் அகன்றும் குறுகியிருக்கும்.

ஒவ்வொரு மரத்திற்கும் பட்டையுண்டல்லவா? பட்டைக் கடுத்த மரத்தின்பாகத்தை பால்மரம் என்று சொல்லுவார்கள். அதன்வழியாகத்தான் பால் மரத்திற்கு ஏறுகிறது. இலை, பூ, காய் முதலியன வுண்டாவதற்கு இந்தப்பால்தான் ஆதாரம். இந்தப்பாலினால் இலை, பூ முதலியன வுண்டாகி விட்டபிறகு மரத்தில் பால் அதிகமாக யிராது. ஒவ்வொருவருஷமும் மரத்தின் இலை உதிர்ந்தும, திரும்பத் துளிர் விடுகிறது உண்டன்றோ? அதனால் ஒவ்வொருவருஷமும் மரம் பெருத்து வருகையில் முன்னிருந்த பால்

மரம் முற்றி, வர வர இறுகிக் கெட்டியாகிறது. இவ்வாறு மரத்தின் உட்புரம் வருஷா வருஷம் கெட்டியாகி வரும்போது நிறமும் ஏறிவரும். ஆகையால் நன்றாய் முதிர்ந்த மரத்தின் உட்பாகம் மிகவும் உறுதியாயும், கருநிறமுடையதுமாயிருக்கும். இதற்குத்தான் வைரமென்று பெயர். அதில் ஈரம் அதிகமிராது. பாலிருக்கும்படியான மரத்தின் வெளிப்பாகந்தான் ஈரமாயிருக்கும். இந்தப்பாகம் சீக்கிரத்தில் இறுப்போகக் கூடியதும், கறையான், குளவி முதலியவற்றை லழியக் கூடியதுமாயிருக்கும்.

மனிதர்க்கிருப்பதுபோலவே மரத்திற்கும் பாலியம், முதிர்பருவம், வார்த்திகம் என்பனவுண்டு. பாலியத்தில் மரத்திற்கு வளர்ச்சியுதிக்கம்; நாளுக்குநாள் விருத்தியாகப்பெருகும். அக்காலத்தில் தான் அதை நாம் தகுந்தபடி பரிபாலித்து வரவேண்டியது. முதிர்பருவத்தில் வளர்ச்சியுதிக்கமாயிராமல் மரம் ஒரே ஸ்திதியாயிருக்கும். இக்காலத்தில் நாம் அதைப்பற்றிக் கவலை யெடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. வார்த்திகம் பட்டுப்போகுகாலம். இப்பருவங்கள் மரத்திற்குத் தக்கபடி தேசத்திற்குத் தக்கபடி இருக்கும்.

நன்றாய் வளர்ந்து முதிர்ந்திருக்கிறகாலத்தில்தான் மரத்தை வெட்டவேண்டியது. இளமரம் உறுதிபோதாதது. பால் செறிந்திருப்பதால் நாட்டா டிடித்து நிற்காது. மரத்தின் வார்த்திக பருவமாகிய பட்டுப்போகுகாலத்தில் வெட்டப்படும் மரம் மிருதுத்தன்மைகுன்றி, ஸத்துவமற்று, நிறம்மாறிப்போய், சுலபமாய் முறிபடக்கூடியதாயிருக்கும்; உறுதியிராது; ஆதலால் வேலைக்குத் தகுந்ததல்ல. ஆகையால் மரங்களை அவை நன்றாய்ச் செழித்து வளர்ந்தபிறகு அவற்றின் முதிர் பருவத்தில் வெட்டவேண்டியது. நடுக்கோடைதான் மரம்வெட்டுவதற்கு ஏற்றகாலம். அக்காலத்தில் முன் கூறியபடி மரத்திலிருந்தபாலெல்லாம் புதுத்தளிர் விடுவதற்கு உபயோகப்பட்டுப்போய்ப் பட்டைக்கடுத்த மரத்தின்மேற் பாகமும் உறுதிப்படுகிறது. இக்காலத்தில் வெட்டினமரம் கறையான் முதலியவற்றைக் கெடுகிறதில்லை.

மரத்தை வெட்டினதும், அதைப்பச்சையாகஉடனே உபயோகிக்கக்கூடாது. மரத்தை வெட்டினவுடன் காட்டிலிருந்து அப்புரப்படுத்தி ஈரந்தட்டாத உலர்ந்த இடத்தில் கொண்டுபோய் சுற்றிக் காற்றுலாவும்படியாக வைத்திருக்கவேண்டியது. காற்றும் வெடியும் அடிக்கும்படி திறப்பாகவிட்டிருக்கலாகாது. மரம் பச்சையாக

அம்போது, செதுக்காமல் உருண்டை வடிவமுள்ள மரம் வெடித்துப் போவதுபோலப் பக்கம் செதுக்கிச்சதுரித்தமரம் அவ்வளவு வெடித்துப் போகிறதில்லை. பெருந்துண்கள் முதலியவற்றிற்கென்று முழுமரத்தை அப்பயோகிக்க வேண்டியிருக்கும் பட்சத்தில் மரத்தை அடிமுதல் துளிவரையில் குழாய்போலத் துளைத்து விடுகிறது நல்லது. இப்படிச் செய்வதால் மரம் உள்ளும் புறமும் ஏககாலத்தில் ஆறி வெடிப்புக் கொடுக்காமலிருக்கும். இதனால் கனங்குறைந்தும், பலங் குறையாமலிருக்கும். உள்ளும் புறமும் ஏககாலத்தில் ஆறிவராமற் போகிறதினால்தான் மரம் வெடிப்புக் கொடுக்கிறது. பச்சைமரம் ஆறும்போது தரைக்கு ஒருமுழ வயரத்தில் மரத்தை நிறுத்திவைத்திருப்பது நலம். மரம் நன்றாய் சுரம் ஆறி யுலர்ந்ததற்குப் பிறகுதான் வேலைக்குதலும். கட்டடவேலைகளுக்கு வேண்டிய மரத்தை இரண்டுவருஷ காலத்திற்குக்குறையான இவ்வாறு தானாய் ஆறவைக்கவேண்டும். பெட்டிகள் முதலாகிய பலகையினாலாகும் இணைப்பு வேலைகளுக்கு நாலு வருஷத்திற்குக் குறையாதபடியாற வேண்டும்.

இவ்விதமாக மரம் தானாய் ஆறுதல்தான் சிறவேண்டும். ஆனால் நெடுங்காலம் காத்திருக்கவேண்டியதா யிருக்கிறது. இதற்காகப் பச்சைமரங்களை வேறு சில விதங்களாலும் ஆற்றுவதுண்டு. மரத்தைத் தண்ணீரிலும், நீராடியிலும், புகையிலும், ஆற்றுகிறார்கள். இவற்றில் தண்ணீரில் ஆற்றுவதுதான் உத்தமம். மரத்தையறுத்தவுடன் இரண்டுவரம் வரையில் ஒடுகிற தண்ணீரில் நன்றாய் அமிழ்த்திருக்கும்படி வைத்திருக்கவேண்டியது. பிறகு அதை யெடுத்து சுரமில்லாத இடத்தில்வைத்து உளரும்படிசெய்யவேண்டியது. குற்றிட்டுவைத்து வெயிலிலும் காற்றிலும் தினைத்தோறும் திருப்பிக்கொடுத்து சுரம் உளரும்படி செய்வது நலம். இப்படி நன்றாய் ஆயினபின்னு வேலைக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு ஆயின பலகைகள் சில சமயங்களில் இரண்டு முன்று வருஷம் தள்ளாய் ஆயினவற்றைக்காட்டிலும் மேலானவைபா யிருக்கின்றன. இம்முறை பலகைகளுக்குப் பின்னும் நலம். இம்முறையால் ஆற்றப்பட்ட மரத்திற் கவையான் பிடிக்கிறதில்லை. சுருங்குகிறதாவது, வெடித்துப்போகிறதாவது இல்லை. கப்பல் வேலைக்கானால் உப்புநீராகிய சமுத்திர ஜலத்தைக்கொண்டு ஆற்றலாம்; மற்றக்கட்டடவேலைகளுக்கென்றால் நல்ல தண்ணீரைத்தான் உபயோகிக்கவே

ண்டும். இரண்டாவது:— மரத்தை நீராடியிலாவது கொதிக்கிற நீரிலாவது நாலுமணி சாவகாசத்திற்கு மேற்படாமல் வேகும்படி செய்யவேண்டியது; பிறகு அதை யெடுத்து நன்றாயுலர்த்தவேண்டியது. தாமதமா யுலர்வது நலம். மரத்தை யில்வாறு ஆற்றுவதினால் மரத்தினுடைய மெதுத்தன்மை கொஞ்சம்குறையும். ஆனால் சுருங்காமலும் வெடிக்காமலும் மிருக்கிற குணம் இம்முறையாலாற்றப்பட்ட மரத்திற்கு அதிகமாயிருக்கும். இந்த விஷயத்தில் தானாக ஆறுவதைக்காட்டிலும் இம்முறை மேலானதென்று சொல்லலாம். முன்றாவது:—காட்டிலிருந்து வெட்டிக்கொண்டு வரப்பட்ட மரத்தை சுற்றிலும் சுருகு, வைக்கோற்கூளம் முதலியவற்றைப் போட்டு கொளுத்தி அதிலுண்டாகும் புகையில் ஆறும்படிசெய்வதுமுண்டு. பெரிய கைத்தொழிற் சாலைகளிலுள்ள நீண்டு உயர்ந்த புகைபோக்கிகளிலும் மரத்தைவைத்துப் புகைபூட்டி ஆற்றலாம். இவ்வாறு செய்வதினால் மரம் உறுதிப்பட்டு நெடிது நிற்குமென்று அனுபவத்தில்தெரிகிறது. இது பழையநாளைமுறை. இவ்வாறு பச்சைமரத்தையாற்றும் முறைகளெல்லாவற்றிலும் மரம் முன் வெட்டினவுடனிருந்த கனத்தில் நன்றாய் ஆயியிருந்தால் முன்றிலொருபாகம் குறைந்திருக்க வேண்டியது.

முற்கூறிய முறைகளுள் எதுகுலாயினும் நன்றாய் ஆற்றிப்பதப்படுத்தப்பட்ட மரம் உறுதியுடையதும், சீக்கிரத்தில் முறிக்கப்படாததுமாய் நெடித்து நிற்கும் தன்மையுடையதுமாயிருக்குமெனினும் மழை, காற்று, வெயில் முதலியவைகளால் நாளாவர்த்தியிற் செட்டுப்போகும். அவ்வாறு கெடாதபடிக்கு அதன்மேல் தார், சில, வர்ணம், மெருகெண்ணெய், வார்னிஷ் முதலியவற்றைப் பூசவேண்டியது முக்கியம். இப்படி அப்போதைக்கப்போது பூசிக்கொண்டு மரத்தைப் பாதுகாத்துவந்தால் மரம் 100 அல்லது 500 வருஷங்கெடாமலிருக்கும். ஆனால் நன்றாய் ஆறாமல் சுரம் இன்னமிருக்கிற மரத்தில் இவற்றைப் பூசினால், உள்ளே யிருக்கிற சுரம் ஆறுவதற்கு இடமில்லாமல் சீக்கிரத்தில் மரம் இற்றுப்போய் நாசமாகும். மரம் இற்றுப்போவதற்கெல்லாங் காரணம் மரத்தின் சுரம் காயாமலிருக்கையிலேயே உபயோகப்படுதான். நன்றாய்க்காய்ந்து ஆயின மரமானாலும் எப்போதும் சுரத்திலேயே யிருக்கும்படி விட்டால் மரம் கெட்டுத்தான்போகும். அன்னபேதியை ஜலத்தில் விட்டுக் கரைத்து அந்தநீரில் மரத்தை இரண்டு அல்லது முன்று

மணி ரோம்வனாயில் வேகவிட்டுப் பிறகு காயவைத்தமரம் ஈரம் பிடிக்கிறதேயில்லை. ஈரம் பிடியாம விருப்பதற்குஇன்னம் அநேக முறைகளுண்டு. ஆனால் நமதுதேசத்தில் அவ்வளவு விஸ்தாரமான மாவேலைகள் செய்கிறதில்லை; ஆதலா விவ்விதத்தில் ஒருமுறையுங் கையாடுகிறதில்லை. தேக்குமரம் முதலிய நானாயமான மரங்களைக் காலத்தில்வெட்டி, நன்றாய் ஆற்றிப் பதப்படுத்தி, வேலைக் குப யோகப்படுத்திய பின்பும் ஜாக்கிரதையாய்ப் பாதுகாத்து வருவோமானால் மரம் நெடுங்காலம் நல்ல ஸ்திதியி லிருக்குமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. சாதாரணமாய் ஒருமரம் நாட்பட இருக்கும், இரா தென்பதை அறிதற்கு அதன் ஒரு துண்டுக்கட்டையை யெரித்துச் சுட்டுப்பார்த்தால் அதின் குணந்தெரியும்; சுடப்பட்டகரி கனமாயும் உறுதியாயும் யிருக்குமானால் மரம் நல்ல உறுதியுள்ளதும் நெடுநா லிருக்கக் கூடியதுமாயிருக்குமென்று எளிதில் அறிந்துகொள்ள லாம்:—

எந்தமரமானாலும் சரி, கறையானுக்கு உதவாத மரம் இல்லை என்றாலும் அது தார்பூசினமரத்தை அணுகுகிறதில்லை. ஆனால் தார்பூசுவதினால் மரம் விகாரமான கறுப்பு வர்ணமாய் விடுகிறதெ ன்று ஆட்சேபிக்கப்படுகிற பட்சத்தில், கடைகளில் கிடைக்கும் சவ்வீரத்தை உபயோகிக்கலாம். சவ்வீரத்தை நீரில்கரைத்து அதி ல் வேண்டிய மரத்தை மூறவைத்துப் பிறகு அதையெடுத்து உப யோகித்தால் கறையான் கிட்ட அணுகாது.

கனவு.

கனவு இன்னதென்று யாருக்குத்தான் தெரியாது? மனிதனு கப் பிறந்த யாவருக்கும் கனவுகாணுதல் இயற்கை. ஒருபோதும் கனவுகாணாத வொருவனாவது உலகிலுண்டென்று நினைக்க இட மில்லை. ஆனால், கனவு இன்னஇன்ன காரணங்களால் உண்டாகிற தென்றும், கண்ணாரப்பார்க்கும் காட்சிக்கும் கனவிற்காணுந் தோற் றத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசமின்னதென்றும், கனவில்காணுந் தோற்றம் இத்தன்மைத்தென்றும், இவைமுதலான கனவின் தத்து வங்கள் இன்னவையென்று சிலர்தான் அறையப்பற்றி ஆழ்ந்து யோ சித்துப் பார்ப்பார்கள். கீழ்ப்புலன்களும் ஓய்ந்துபோய், தத்தம் செயல்களைநீத்துப் பிரஞ்ஞையற் உறங்கும்போது, மனதுமட்டும்

சுற்றும் சலிக்காமல் ஏதோ ஒரு தோற்றத்தை யுண்பெண்ணிக்கொ ண்டிருப்பது வியப்பே! அவ்வாறு உண்டாகும் தோற்றத்தில் இதுசரி, இதுசரியல்ல, இவ்வாறிருக்கக்கூடும், இதுகூடாதென்று நாம் அறிந்துகொள்ளுவதற்கு வேண்டிய புத்தியொன்றுமட்டும் நீங் கலாக, மற்றவிஷயங்கள் யாவும் உணர்ச்சியுடனேயே யிருக்கின் றன. தூங்கும்போது கண், காது, வாய்முதலிய உறுப்புகள் உணர்வணற்றுக் கிடந்தபோதிலும் கனவில் ஏதோ தோற்றங்களு ண்டாய் நாம் பிரத்தியட்சமாய்ப் பார்ப்பதுபோலவும், கேட்பது போலவும், பேசுவதுபோலவு மிருக்கும். நாம் எந்தக்கண்ணால் கனவிலுண்டாகுந் தோற்றத்தைக் காண்கிறோம்? எந்தச்செவியால் கனவில் கேட்கிறோம்?

இதுவொரு ஆச்சரியமல்ல. கனவில் விபரீதங்களெல்லாம் விபரீதமாகத் தோற்றுவதேயில்லை. இறந்தவர்களைக் கனவில் பார் க்கும்போது ‘இவர்கள் இறந்தவர்களாயிற்றே! மறுபடி திரும்பி வருவது எப்படிமுடியும், முடியாதே’ என்னும் ஞானம் கொஞ்ச மாவது உண்டாகாது. இதுமட்டுமா? அப்படி யிறந்தவர்களைப் பார்த்து “நீ இறந்துபோய்விட்டாயாமே, உனக்குத் தெரியுமா?” என்றுகூடக் கனவில் கேட்கும்படியாயிருக்கும். தலைகீழாக ஓடும் புனைவண்டியும், தலைகீழாக முனைக்கும் மரங்களும் கனவிற்குச் சம் மதந்தான். செக்கச்செவ்வென்றிருக்கும் நெருப்புத்தலைக் கனி போல வாயிற்போட்டுக்கொள்ளுவதும், குளிர்ந்திருக்கிறதென்றெ ன்ணுவதும் கனவில் பொருத்தமாயும் யதார்த்தமாயும் இருக்குமே யன்றி விபரீதமென்று சற்றேனும் மனதிற்குப்படாது. இத்தனை புத்திக்கேடு எங்கிருந்துண்டாயிற்று? உறங்குவதற்கு முன்னும் உறங்கியதற்குப் பின்னும் உள்ளபுத்தி கனக்காணும் போதுமட் டும் எங்கேபோயொளித்துவிட்டது? ஒருவன், தண்ணீர் பள்ளத்தி லிருந்து மேட்டிலேறுமென்று சொன்னால் அவனைப் பார்த்துப் பைத்தியக்காரனென்று யார்தான் நகைபார்கள்? அப்படி நகைத்த வனுக்கே கனவில் பள்ளத்திலிருந்து ஜலம் மேட்டிற்பாய்வது ஸகஜ மாகவேயிருக்கும்.

இன்னம்பார்ப்போம். பிறவிக்குருடனொருவன் கனவுகாண் பதுண்டா? உண்டென்றால், ஒளி, வர்ணம், ரூபம், முதலியனவற் றைக் கண்ணாற் கண்டறியாதவனாகையால் அவை இன்னவிதமே ன்றுகூட அவற்றின் தன்மை அவனுக்குத் தெரிந்திராதே; அப்

படியிருக்க அவன் கனவில்காணும் காட்சி எத்தன்மைத்து? கனவிலில் ஒருமாததைக்கண்டதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். மாயின் வசென்றே பார்த்திராத அக்குருடனுக்கு மரம் எந்தருபத்தோடு தோன்றுமா? அவன் பார்க்கும் கனவரத்தில் வர்ணம் முதலியன தோன்றுமா? இவ்வகனொன்றும் தோன்றாதென்றால் என்னவென்று அவன் கனவுகாண்பான்? இதுபோகட்டும்; பிறுங்குகள் முதலிய வனவற்றிற்குக் கனவுகாண்பது இயல்புதானா? இவற்றையெல்லாம் பற்றி விசாரிக்கப்போனால் ஆச்சரியம் மேல்கொடுகிறது. கனவுகளில் ருசியும், வாசனையும்பட்டும் புலப்படுவதாகத் தோன்றவில்லை. மெய், வாய், கண், முக்கு, செவி ஆகிய இம் புலன்களில், வாய், முக்கு இவ்விருண்டிற்குமுரிய சுவை, நாற்றம் நீங்கலாக மற்றமூன்று பொருள்களுக்குமுரிய விஷயங்களாகிய ஊறு, ஒளி, ஓசை என்னுமிவைகள் கனவில் அனுபவிக்கக்கூடியவைகளே. கனவில் வாயிற்குரிய ருசிபோலவும், பாடுகிறதபோலவும் கனவிலுண்டு.

இதுவனாமியும் கனவிற்குரிய இலட்சணங்களையும், அதன் விபரிதானுபவங்களையும் பற்றிச் சொன்னோம். இனி விபரிதமாக இராமல் ஸகலமாயிருக்கக்கூடிய கனவுகளைப்பற்றிச் சற்று விசாரிப்போம்:—இவ்விஷயங்களைப்பற்றி யாராய்ச்சியையும் தத்துவ சாஸ்திரிகளில்கேகா பெரும்பாலும் கனவுகளெல்லாம் மனோவிகாரத்தினாலுண்டாகுந் தோற்றங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். ஏதேனும் ஒருவிஷயத்தில் அதிக கவலைவைத்திருந்து அந்தக் கவலையுடனே படுத்தி நித்தினாசெய்யும்போது அது இயல்பாய்க் கனவில் வந்து தோன்றுமர். பொழுதுவிடிந்தால் பரிட்சைக்குப் போக வேண்டிய வோர் இன்னொரு இராத்திரியெல்லாம் பரிட்சை நடப்பதுபோலவும், சிலகேள்விகளுக்குப் பதிலெழுதத் தெரியாதது போலவும், ஏதோ இவ்விதமாகவெல்லாம் இராமுழுதுங்கனாக் காண்பது வழக்கந்தான். இதற்குக்காரணம் மறுநாள் நடக்கப் போகிற பரிட்சையின் கவலையேயென்று சொல்லலாம்.

ஆனால் மனதை விட்டுநீங்காது ஊன்றித்திற்கும் கவலையேயன்றி, முக்கியமில்லாதனவாய் உறந்துபோயிருக்கிற அற்பசங்கதிகள்கூட நாம் அவற்றைப்பற்றி நினைவாதிருக்கையிலேயே நித்தினாயில் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து பொருத்தப்பட்டுத் தொடர்ச்சியான ஒரு கனவாய்வந்து தோன்றுகின்றன; உதாரணமாக ஒரு கனவை

யிங்கெடுத்து உதாகரிப்போம். ஒருவன் எப்பொழுதோ தேசசரித் திரம்படித்தபோது யுத்தங்களில் பிரங்கிகளை யுபயோகிப்பது அவனுக்குத் தெரிந்தவிஷயமாயிருக்கும். அப்படிப்படித்த வெகுநாளைக்குப்பிறகு ஒருநாள் அவன் கனவில் இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் யுத்தம்நேர்ந்ததாகக் கனக்கண்டு, அது விருதிறத்துச்சேனைகளும் புதைவண்டிமார்க்கமாயும், புகைக்கப்பல்மார்க்கமாயும் செல்லுவதாகவும், தானே ஒரு வானரவீரனாகவும், யுத்தத்தில் பிரங்கிகளை யுபயோகிப்பதாகவுமெண்ணி, அந்தப் பிரங்கிகளின் சப்தத்தைக்கேட்டுத் திடுக்கிட்டி அவ்விழித்துக்கொள்ளுகிறான். விழித்துப்பார்க்கையில் தான் கனவில் கேட்டசப்தம் ஊரில் அன்று நடக்கும் உற்சவத்திற்காகப் போட்ட அதிர்வெடியின் சத்தமாய்முடி கிறது. இக்கனவில், எப்போது எப்போதோ அறிந்திருக்கும் சிறுவிஷயங்கள் ஒன்றுசேர்ந்து தோன்றின. இதனால், நாம் கவலைகொள்ளாத அற்பசங்கதிகள்கூட கனவிற்குத் தோன்றுவது மிபற்கையென்றெண்ணவேண்டியதாயிருக்கிறது.

முற்கூறிய கனவில் இன்னொருவிசேஷம் வியக்கத்தக்கது; என்னவெனில்;—கனவில்கேட்ட பிரங்கியின் சப்தமும் வெளியிற் போட்ட அதிர்வெடியும் ஒன்றுயிற்று! அது எப்படி? அதிர்வெடி போடுவார்களென்று ஒரு யாமத்திற்குமுந்தியே தெரிந்தா இவன் கனவுகாண ஆரம்பித்து பிரங்கி வெடிசப்தத்திற் கொண்டு வந்து முடித்தான்? இல்லாவிட்டால் அதிர்வெடியின் சப்தத்தைக் கேட்டபின் அந்த சப்தத்தைப் பிரங்கியின் சப்தமாகவெண்ணினான் என்று சொல்ல ஞாயமில்லையே. கனவுகாண ஆரம்பித்தபோதே இவன்கண்ட ஸ்வப்னயுத்தத்தில் பிரங்கிகளை யுபயோகிக்கிறார்களென்னும் எண்ணமுதித்தது; பிறகு கனவிலெழுந்த பிரங்கிசப்தத்தோடு அதிர்வெடியின் சப்தம்பொருந்தியது. இப்பொருத்தம் எப்படிநேர்ந்தது? இவன் எழுந்திருத்தது கனவில்தோன்றின சப்தத்தினாலா, அன்றி வெளியிற் போட்ட அதிர்வெடியின் சப்தத்தினாலா? இதை யோசித்துப் பார்க்கப்பார்க்க மிகவும் வீந்தையாயிருக்கும். இவ்வாறு கனவிலெழும் ஓசைக்கும் வெளியோசைக்கும் பொருந்தக் கனவுகாண்பதை அநேகர் அனுபவத்திலேயே பார்த்திருக்கலாம்.

சற்றுமுன், வெகுநாளாய் நாம் மறந்துபோயிருந்த அற்பவிஷயங்களும் கனவிற்கு சாதகமாகுமென்று கூறினோமல்லவா? வே

றொரு விந்நையான உபாயத்தினுற்கூட கனவுகாண்பதுண்டு. ஒரு வன் நன்றாய் அயர்ந்து நித்தினாசெய்துகொண்டிருந்தபோதிலும், அவன்காதிற் ஏதாவது சங்கதிகளை மெள்ளச்சொன்னால் அவற்றையே அவன் கனவுகாண்பான் அதுவும் வேற்றொலியாயிராமல் பழகினவர்களுடைய குரலாயிருந்தால் பின்னும் நல்லது. இவ்விதத்தால் நமக்கு வேண்டுவனவான கனவை ஒருவன் நித்தினாயில் புகட்டலாம்.

கனவைப்பற்றியுள்ள விசேஷமான அகிசயங்கள் இன்னம் சில உள—சிலசமயங்களில் விழித்திருக்கும்போது என்ன மன்றாடியோசித்தும் தெரியாத சந்தேகங்கள் கனவில்வந்து தெளிந்து போகின்றன. முக்கியமாய் வித்திபார்த்திகளில் சிலர் தங்களுக்குத் தெரியாத சில கணக்குகளையும் அர்த்தமாகாத பாடல்களையும் நித்தினாயில் சந்தேகமறத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்களென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தம் எங்கும் அகப்படும்.

சித்தினாயிற் கண்டகனவு பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பலிப்பது இதை விட ஆச்சரியம். ஒரு சங்கதியைக்குறித்து விசாரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் கனவில் அதன்முடிவு இன்னதென்று தோன்ற அக்கனவிற்கண்டபடியே பலித்ததை அநேகவிடங்களிற்கண்டும் கேட்டுமிருக்கிறோம். கம்பர் தமது இராமாயணத்தைப்பற்றிச் சிதம்பரத்தில் திட்சதர்காரின் கையொப்பமவேண்டிப் பன்னிரண்டு வருடம் காத்திருக்கையில் ஒருநாளில் ஸ்வப்னத்தில் திட்சதர்காரி லொருவர்குழந்தை யிறந்துபோகுமென்றும், அப்போது தன் காரியம் நிறைவேறுமென்றும் கண்டு பொழுதுவிடிந்ததும் அவ்வாறே முடிந்ததாகச் சொல்லுவாண்டு; இவ்வாறே தற்காலத்திலும் பிரத்தியட்சமாக அனுபவசித்தமாயிருக்கிற திருஷ்டாந்தங்கள் நூற்றுக்கணக்காய் எங்குங்காலாலாம். இவ்வாற்றகுப்பது நமக்குள்மட்டுமன்று; இவ்வுலகில் எங்குமுண்டு.

நாம் மனத்திற் கவலைகொண்டிருக்கும் விஷயங்களின்முடிவு கனவில்தோன்றுவதேயன்றி; நாமொன்றும் எண்ணாதிருக்கையில் லேயே இனி வரப்போகிற சில நன்மைநினைகளும் கனவில் முன்னுசனையாய்த் தெரிவின்றன. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் இராமாயணத்திலும், தசகுமாரசரித்திரத்திலும், சிவகசிந்தாமனியிலும் இன்னம் பலதால்களிலும் காணலாம். தற்காலத்தில் இவ்வாறு காணும் பிரத்தியட்ச திருஷ்டாந்தங்களுக்குக் கனக்கேடில்லை.

அன்றியும், மிக்க அந்நியோந்நியமாயிருக்கும் இருவர் ஏககாலத்தில் ஒரேவிதமாகக் கனவுகாண்பதுண்டு. முன் இந்த சஞ்சிகையில் 19-ம் பக்கத்தில் இரட்டைப்பிள்ளைகள்ஷெய்மாய் காந்தத்திற்கும் இதும்பிற்கும் உள்ள கவர்ச்சி சம்பந்தத்தைப்போல, மனிதர்க்குள்ளுமிருக்கலாமென்று சொல்லியிருக்கிறோமே; அவ்வாறான சம்பந்தத்தினாலேயே இருவருடைய கனவுகூட ஒத்திருக்குமென்றெண்ண இடமுண்டு.

இவ்வாறான கனவுகளை தெய்வசங்கற்பத்தாலுண்டாகின்றனவையென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். அது எவ்வாறாயினும் முற்கூறியபடி கனவுகள் உண்டாகின்றனவென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவற்றில் நம்பிக்கையில்லாதவர்கள் அநேகர் - அவர்க ளிவற்றையெல்லாம் பித்தவிசாரத்தாலுண்டாகும் மனத்தோற்றங்களென்றும், அவற்றைக்கண்டு பிரமிக்கலாகாதென்றும் சொல்லி, அவற்றை நம்புகிறவர்களைக் கண்டுகொள்கவும் கைகப்பார்கள். இவர்க ளிலநேகர் வாயினுல்லமட்டும் இவற்றையெல்லாம் பொய்யென்பார்களேயன்றி, மனதில்மட்டும் இவர்களுக்கு யியற் தீர்தபாடில்லை. இவர்கள் பொய்யென்றுசொல்லும் இவர்கள் பேச்சைப் பொய்யாக்கி நாம் கூறுவது மெய்யென்றுகாட்டப் பலபலதேசங்களிலிருந்தும், சமயங்களிலிருந்தும் நூற்றுக்கணக்கான திருஷ்டாந்தங்களைடுத்துக் கூறலாம். இதைக்குறித்து அடுத்த சஞ்சிகையில் விவரிப்போம்.

ஷேக்ஸ்பியர் மகாகவிசெய்த 'வணிகரீபுர வந்திகன்' எனும்

நாடகம்.

முதலாம் அங்கம்

இரண்டாங்களி.

பௌருசி வீட்டில் ஓர் அறை.

பௌருசி, நேரிசை இவர்கள் வருகிறார்கள்.

பௌருசி. அடி நேரிசை! நிஜமாய்ச் சொல்லுகிறேன்; இப்பெரும்பு வியில் என் சிறுடலைவைத்திருக்க எனக்காசையிலலை.

நேரிசை. தேன்மொழியே! ஏதெத்தனை யலுப்பு! இன்பத் திரண்டிருப்பதுபோலத் துன்பம்வந்துற்றாலன்றோ நீர்ப்படிக் கோரவேண்டும்? ஆனாலொன்று; அவருக்கு மிஞ்சினால் அமுதமும் நஞ்சும்; சோற்றுக்கமுவாறும் சுசுத்தில்

மிதப்பாணம் சமமாகவே மனவேதனைப் படுகிறார்கள். ஆதலால் மத்தியநிலையிலிருப்பவர் சுசம் மத்திய மசுக மல்ல; வனாகடந்த சுசம் விரைவில் நராமயிருண்டாக் கும்; மிதபோகியே தீர்க்காயுசுள்ளவன்.

பௌரு. நல்ல கற்பனைகள்! நன்றாய்ச் சொன்னாய்!

நேரி. அவைகளின்படி நன்றாய் நடந்தால் அவை பின்னும் நல மாம்.

பௌரு. “சொல்லுதல் யார்க்குமெளிதாம், அரியவாம் சொல் லியவண்ணஞ் சேயல்.” இன்னது செய்தால் நலமென் றறிவதுபோலச் செய்வது அத்தனை யெளிதானால், குறுக்கோமி லெல்லாம் பெருமா லயமாம் ஏழைக் குடியெலாம் வாழரை மனையாம் பிறர்க்குரை நிலையில் தாரிருப் பவனைக் குணக்குரு வென்று கூறவுந் தருமே. இன்னவை செய்தல் இனியவை யென்று இருபதின் மர்க்கே யெளிதி னுரைப்பேன், அன்ன வண்ணம் அனுசரிப் பதுதான் அருமை யருமை! ஆய்ந்தறி மதியால் மனிதர் நடக்க மாணெறி பகரலாம்; ஆயினு மென்ன அக்குளிர் நெறியை காயும் மனது கடந்துதான் செல்லும்; இளமை வெறிபா மிருமுயல் தானும் பங்குவாய் நிற்கும் பகர்மதி விரித்த வலையினைத் தாண்டி மற்றது பாயும். போகட்டும்; இம்முறைவாதம் நான் கணவனைத் தெரி ந்து வரிக்கும் வழிக்கு உதவாது. ஐயோ! தெரிந்து வரிக்கவா! அதேது? என்மனதுக்கேற்றவரை வரிக்க வும், ஏலாதவரைத் தள்ளவும் எனக்குரிமையேது? இற ந்த தகப்பனின் மனோசாஸனம், இருக்கும் மகளின் மனோசைசையை இப்படி வாய்ப்பூட்டுப் பூட்டியிருக்கி றது. எனக்கொருத்தரை வரிக்கவும் வலையில்லை; யாரை யுந் தள்ளவுங்கூடாது; நேரிசாய்! இது கடுமையல்லவா? உங்கள் தந்தையார் வெகு ஸாது; புண்ணியபுருஷர். புண்ணிய புருஷர்களுக்குச் சாமாவஸ்தனையில் ஈசவரா

நேரி.

வேசமுண்டு. ஆதலால்தான் பொன், வெள்ளி, ஈயம் என்னும் உலோகங்களால் பெட்டிகள் செய்து அவர் திருவுளச்சீட்டு இட்டுவைத்திருக்கும் குழ்ச்சி. அவர் நினைவின்படி வரிப்பவனெனினே அவனே உம்மையும் வரிப்பான். உம்மைச் சரியாய் விழையாதவன் சரியாய் எவ்வளவும் வரிக்கறியான்; இதற்கு ஐயமில்லை. இது போகட்டும்; இதுவரையில் உம்மிது ஆசைப்பட்டேவந்த வேந்தர் மக்களில் யார் யார்மிது எவ்வளவு உருக்கம் வைத்திருக்கிறீர்களோ சொல்லுங்கள் பார்ப்போம்.

பௌரு. நீ யவர்களை வரிசையாய்ப் பெயர்சொல்லிவா, அம்மு றையே நானும் அவர்களை வர்ணித்துவருகிறேன்; அவ் வர்ணனை யளவால் என் உள்ளக்கருத்தை யனந்துகொள்.

நேரி. முதலாவது, நெப்போலிய ராஜகுமாரர் இருக்கிறார்.

பௌரு. ஆமாம்; அவரைக் குதினைக்குட்டியென்றே சொல்லவே ன்டும். அவர் தம் குதினையைப்பற்றிப் பேசுவதொழியவே ருன்றுஞ் செய்வதில்லை. அக்குதினைக்கு லாடம் தானே கட்டுவாராம்; இதையே அவர்கற்ற கலாநானங்களால் வந்த பெரும்பெருகப் பெருமை பேசிக்கொள்ளுகிறார்.

நேரி. போகட்டும்; பலாட்டின் நாட்டதிபதியோ?

பௌரு. அவர் எப்போதும் கடுகடுத்த வண்ணமாகவே யிருக்கி றார்; அவரைப்பார்க்கும்போதே “உனக்கு நான் வேண் டாலிட்டால் வேறு தேடிக்கொள்” என்று சொல்லுகி றதுபோலிருக்கிறது. மகிழ்ச்சிதருங் கதைகளைக் கேட் பார்; நகைப்பதுமட்டுமில்லை. பாலியத்திலே இத்தனை யடுக்காகக் கவலை நிறைந்தவர் இனி வயதேறவேற துரு வாஸமுனி யாவாரென்றஞ்சுகிறேன். இவர்களிருவரில் ஒருவரை மணம்புரிவதைவிட எலும்பை வாயிற் கவ்விக்கொண்டிருக்கும் பிணத்தின் தலையை மணம்புரியலாம். இவ்விருவர் வசத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்ளாதபடி பக வான் காக்கவேண்டும்.

நேரி. பிரான்ஸு நாட்டுப் பிரபு லிபான் என்பவரைப்பற்றி என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

பௌரு. கடவுள் அவரைப் படைத்துவிட்டார்; ஆதலால் அவர் மானவகோடியிற் சேர்ந்தவொன்று தான் சொல்லவேண்

மும். பகடிசெய்தல் வாஸ்தவத்தில் பாவமென்று நான்
 ன்றவேன். ஆனால் நான் என்னசெய்வேன், சும்மாவிருக்
 கக் கூடவில்லையே! சொல்லுகிறேன் கேள் :—அவர்
 குதிரை நெப்போலிய ராஜகுமாரர் குதிரையிலுஞ் சிறந்
 தது; அவரது தூர்வாடிக்கையோ பலாட்டின் பிரபு
 ளின் கடுகெடுப்பிலும் கடுமையுள்ளது. அவர் எல்லாபாப்
 போலு மிருப்பார்; அவரைப்போல ஒருவனும் இரான்;
 அவர் பறவைபாடக் கிறுகிறென்று தாண்டவமாடுவார்;
 தமது நிழலுடனேயே சிலம்பம் பழகுவார்; போதும்;
 அவரைக் கவியானஞ் செய்துகொண்டால் இருபது
 பேரைக் கட்டிக்கொண்டாற் போலாகும். அவருக்கு
 என்மீது ஒருவேளை மோகத்தினால் வெறிபிடித்தால்
 அதற்குப்பதில் நானென்னசெய்யப் போகிறேன்; அவ
 ருக்குப் பிடித்ததுபோல எனக்கும் வெறி பிடித்தாலன்
 றே தகுந்த பதில்செய்வதாகும்! ஆகையால் ஒருவேளை
 அவர் என்னைப் பழித்தாலும் போகட்டுமென்று மன்
 னிக்கத்தான் வேண்டும்.

நேரி. இருக்கட்டும்; இங்கிலாண்டின் பாலியபிரபு பால்கர்
 பிரச்சைப்பற்றி யென்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

பேளரு. அவருடன் நான் ஒருவார்த்தையும் சொல்லுகிறதில்லை
 யென்று நினைவாயே. என்கருத்தை யவரையார்; அவர்
 கருத்தை நானறியேன். அவருக்கு லாத்தின், பிராஞ்சு
 இத்தாலியன் பாஷைகளில் ஒன்றுத்தெரியாது; எனக்
 கோ இங்கிலீஷிலுள்ள ஞானம் ஒருதுட்டிப் பொரு
 தென்று நினைவாயசபையேறிப் பிரமாணம்பண்ணுவாய்.
 மனிதனுக் கிருக்கவேண்டிய வடிவம் அவருக்கு அமைத்
 துதானிருக்கிறது; ஆனாலென்ன செய்கிறது. ஊமைச்
 சாடை காட்டுவதுடன் யார் பேசக்கூடும்? அவர் வே
 ஷமோ பின்னும் விசித்திரம்; அவர் உள்ளாடையை
 இத்தலியிலும், ஒட்டு ஜல்லடத்தை பிரான்ஸிலும் தொப்
 பியை ஜர்மனியிலும், அவர் அங்க சேஷ்டைகையோ
 வெளியில் எல்லாவிடங்களிலும் விசைக்குவாங்கி யிருக்கிற
 ரென்று நினைக்கிறேன்.

ஒரு எரிநகரத்திரம் தன்வாலாற்றைத் தானே
 சொல்லிக்கொள்ளுதல்.

எரிநகரத்திரத்திற்கு வாயிருந்து அது பேசக்கூடாமாயின் தன்
 வாலாற்றை அடியிற் கண்டவாறு சொல்லும் :—

நான் சிறியதோர் சடப்பொருளாயிருந்தேன். பூமியிலுள்ள
 பொருள்களைப்போலத் தான் என்னிடத்திலுள்ள பொருள்களும்
 அமைந்திருக்கும். என்னிடத்திலுள்ள பொருள்களுள் இரும்பு
 அதிகமாகவும், இலவணமும் கரியும் மிதமாகவுமிருக்கும். முதலில்
 எனது தூக்கம் இரண்டொரு பலந்தாலுக்கையால் அப்பொழுது
 நீங்கள் என்னை வேடிக்கையாக உங்களுக்கையில் வைத்துக்கொள்ளு
 வது வருத்தமன்று. அப்பொழுதெல்லாம் ஒரு சிறுக்கலைப்போ
 லிருந்தேனெனினும், நீங்கள் காண்கின்ற கற்களுக்கும் எனக்கும்
 எத்தனையோ பேதமுண்டு; எனக்குள்ள வேகத்திற்கு அளவில்லை;
 நான் ஒருபக்கத்தில் நின்று வாடிக்கைப்பட்டதே ஈடையாது;
 எந்நேரமும் சுற்றியவண்ணமா யிருந்தேன்; பெரிதான ஆகாயத்
 தில் நான் மனோவேகமாய்ப் பிரயாணஞ் செய்தேனென்றால் அதை
 நீங்கள் நம்பமாட்டீர்கள். பூமியில் அதிகவேகமாகச் செல்லும் எப்
 படிப்பட்ட புகைரத்தின் வேகமும் என்வேகத்திற் கொப்பா
 காது; அதிகவேகமாகச் செல்லுகின்ற துப்பாக்கிக் குண்டின் வேகத்
 திலும் எனதுவேகம் தூறுமடங்கு அதிகம்; சிலவேளைகளில் வேகம்
 மட்டமாகவும், சிலவேளைகளில் அதிகமாகவுமிருக்கும். நான் தின
 மொன்றுக்குச் செய்யும் யாத்திரையின் தூரம் பதினாயிரம் பத்து
 லக்கம் மைல் கணக்காயுள்ளது. இப்படி நான்செய்த பிரயாணம்
 கேவலம் மணிக்கணக்காயாவது நாட்கணக்காயாவது இராமல்
 வருஷக்கணக்காகவும், தூற்றாண்டின் கணக்காகவும், யுகக்கண
 க்காகவு மிருக்கும். நான் அழிந்துபோனதைப்பற்றிச் கேட்க
 ஆரம்பித்தால் இன்னும் அதிக விந்தையாக விருக்கும். இவ்வளவுக்
 கெல்லாமிருந்தும் இருந்தாற்போலிருந்து ஒரு நொடிப்பொழு
 தில் சிதைவுற்று அழிந்து எரிந்துபோனேன். நான் ஆகாயத்
 தில் ஸஞ்சரித்தபோது பெரிதான நகரத்திரங்கள் பலவற்றின்
 அருகே சென்றதுண்டு; நீங்கள் வாழுகின்ற இந்தப் பூமியிலிருந்தவர்
 கள்என்னைக் காணாம்படி. தூரத்திலே காணப்பட்டிருந்தாலு மிருந்
 துமேன், அப்பொழுது நீங்கள் என்னைப் பார்த்திருக்க மாட்டீர்கள்;

இக்காலத்திலே செய்யப்பட்டிருக்கின்றபடி அந்தக்காலத்தில் பெரிதும் வலிமையுமுடையதுமான நச்சுக்குழாய்களில்லை. இப்படிக்கேல்லாமிருந்தும் ஒருகாலத்தில் இந்தப் பூமியண்டைவந்து இக்கோலமானேன். பூமியில் நீங்கலிருக்குமிடத்திலிருந்து உங்களுக்கு மேலே ஆகாயத்தில் வெகுதூரமானவும் வாயு என்கிற சமூகத்திலிருக்கிறது. இவ்வாறான ஆகாயசமுத்திரம் பூமிக்குமேல் 200 மைல் அளவிற்குள்ளது; இந்த வாயுசமுத்திரத்தில் மேலே செல்லச் செல்ல வாயு அதிகமாகப்பெறுகின்றது. இந்தப் பூமியை நீங்கள் ஆகாயத்தில் தூரத்திலின்று பார்க்கக்கூடாமாயின் இந்தவாயுசமுத்திரத்திற்கு வெகுதூரத்துக்கப்பால் ஆகாயத்தில் ஒன்றுமிராது அந்தவிடத்திலேதான் நான் அற்புதமான வேகத்தோடே யாத் திசைசெய்தேன்; இந்தபூமி உருண்டைவடிவமாயிருப்பதையும் இதைச்சுற்றிலும் பலவகையான வாயுக்கள் படிப்படியாய் உருவாகிவருவதற்கு காரணிகள். வினாவாகச் செல்லுமவைகளைச் செல்லவொட்டாதபடி தடுப்பது இந்த வாயுவேயாம்; இப்படிக்கு வாயுவினால் தடுக்கப்படாதிருந்தால் அவை சென்று கொண்டேயிருக்கும். புகைவண்டித் தொடரின் கறி மட்டுப்படுவதும், அதிலேகமாகச் செல்லுமின்ற பிரங்கிக்குண்டுகள் செல்ல மாட்டாமல் தங்குவதும் இந்த வாயுவினால் தடுக்கப்படுவதனாலே தான். என்னைப் போன்றவர்களுக்கு உங்கன்பூமியின் வாயுவில் செல்லுவது அசாத்தியம். இந்தவாயுவின்றான் நான் சிதைவுற்றேன். நீங்கள் என்னைப்பிரித்து அழிக்கும்படி விரித்திருக்கின்ற இந்த வாயுவுலையை நான் கிட்டாமலிருந்தவனாயில் எனக்கு ஒரு குற்றையுமில்லை; ஒருகாலத்தில் நான் இந்த வாயுசமுத்திரத்திலே யகப்பட்டு அழிந்துபோவதற்கு மயிரிடை தப்பினேன்; எனக்குள்ள அசிகவேகத்தினாலே அந்த ஆபத்துக்குத் தப்பினேன். நானுண்டாகி இப்பொழுது எத்தனையோ யுகங்களாய்விட்டன; இதற்குமுன்னே எத்தனையோமுறை மற்ற அண்டங்களோடுமோதி அழிந்துபோகும்படி நேர்ந்ததுண்டு. கடையியில் நான் பூமியண்டை அடிக்கடி கிட்டுவந்தேன். ஆகலினால் அப்பொழுது நான் உங்கள் பூமியண்டைவந்து வாயுமண்டலத்தின் மேற்பங்கைத் தொட்டு உங்களுக்கு எனது அழகிய க்ளிரோலியைக் காட்டும்படியாக நேர்ந்தது; அந்தப் பயங்கரமான ஆபத்தை இப்போ நினைத்தாலும் எனக்கு நடுக்கமுண்டாகிறது; அவ்வாறு எனக்குண்டான ஆபத்

தினால் உங்களுக்குத் தீக்கொண்டமில்லை; நான் அழியும்போது அது பூமியிலுள்ளவர்களுக்கு நல்ல வேடிக்கையாயிருக்கும்; அப்பொழுதுதான் நீங்கள் என்னைக்கண்டு எரிநகரத்திரமென்றும், விண்வீழ்கொள்ளியென்றும் சொல்லுவீர்கள். பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று பலமாக மோதிக்கொண்டு உடைந்து தவிடுபொடியாகும். தளையில் புகைவண்டித் தொடர்களும், கடலில் நீராவி மரக்கலங்களும் செல்லுகையில் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்ப்பட்டு மோதிக்கொள்வதனால் உடைந்து தகர்ந்து போகின்றனவென்று நாம் பலமுறை கேட்கிறோம். அவ்வாறு நான் பலமானவற்றோடு மோதி எனக்கழி வுண்டாகவில்லை; உங்கள் பூமியின் மேல் அதை மூடிக்கொண்டிருக்கிற ஆவியின்மேலோடு ஒட்டிநாற்போலப்பட்டேன்; அந்தவாயு மிகவும் துட்பமானதாயிருந்தும் அது என்னை அழித்துவிடுவதற்குப் போதுமான வலிமையுடையது.

அத்தனைவேகமாக விழுதையில் என்மேல் வாயுக்கள் பட்டு என் உடம்பெல்லாம் நெருப்பாய்ச்சட்டது. இரண்டு சிறுகட்டைகளையெடுத்து ஒன்றோடொன்று பிடிப்படி அழுத்தித் தேய்த்தால் அவற்றினின்றும் நெருப்புண்டாவதைப்போலத்தான் நான் வரும் போது என்மேல் வாயுப்பட்டு எனக்குச் சூடுண்டாயிற்று. துப்பாக்கி வெடி தீரப்பட்டவுடன் அதினின்றும் குண்டுபோய்ப் பாயுங் குறியுள்ளவிடத்திற்குச் சென்று அந்தக்குண்டின் ஒரு துண்டையெடுத்துப் பார்ப்பீர்களானால் அது சூடாயிருப்பதைக் காலாம்; வாயுவினமேலே படுவதனால் அத்தனைசூடு உண்டாகிறதென்பது உங்களுக்கு ஆச்சரியமாகத் தோற்றும்; அந்தக்குண்டு விழுந்தவுடன் அதன்சுருகை பொறுக்கக்கூடாதபடி அதிகசூடுள்ளதாயிருக்கும்; இத்தனைசூடு அதற்கு எங்கிருந்து உண்டாயிற்று? துப்பாக்கியின் பிடியை முடுக்குவதற்குமுன்னே அதற்குள்ளிருந்த குண்டு குளிர்த்திருக்குமென்பது நிச்சயம்; துப்பாக்கிக்குள்ளிருந்த வெடி மருந்தினாலும் ஒருவாறு சூடு உண்டாவதுமெய்யே; ஆயினும் அந்த மருந்தினாலே மட்டும்தான் அத்தனை சூடுண்டாயிற்றென்று சொல்லுவது கூடாது; மருந்துடன் சேர்த்துக் கெட்டிக்கப்பட்டிருக்கிற காயித முகவியவற்றோடு பட்டு அவ்வளவு உஷ்ணமுண்டாகிறது; அன்றியும், குண்டு துப்பாக்கியின் குழாயில் உறைவதனாலும், குழாயினின்றும் வெளியே வந்தபின்பு வாயுக்களோடுபட்டு உறைவதனாலும், சூடுண்டாகிறது. உங்கள் பூமியின் வாயுவினால் நான்கூட

உஷ்ணமாவது எப்படியென்று நீங்கள் ஆச்சரியப்படவுங் கூடும் ; எனது வேகம் துப்பாக்கிக் குண்டின் வேகத்திலும் நூறுமடங்கு அதிகமாகையால் அவ்வளவுக்கவ்வளவு குடும் அதிகமாகின்றது. ஆனதினால் எனக்குண்டாகும் உஷ்ணத்துக்கு அளவில்லை. முதலில் அதிக குண்டுண்டாகும் ; பின்பு செக்கச்செவேரென்று பழுக்கக் காய்ந்த குண்டுபோலாவேன் ; பின்பு இமைப்பொழுதிற்குள்ளேல் லாம் இன்னுஞ் குடேறி மத்தாப்பு வெளிச்சம்போல வெள்ளவெ ளோரென்றாழிப் பாலாயுருகிப் பெருகிச் சிதறித் தூளாகச் சிந்திக் கிடப்பேன். என்விடத்துள்ள பூதங்களிற் பெரும்பான்மையானவை ஆவியாகமாறி ஆகாயத்தோடு ஆகாயமாகக் கலந்து போகின்றன. நீங்கள் பூமியின்மேல் நின்று என்னைப் பார்ப்பீர்களா உங்கள் கண் ணுக்கு நான் புலப்படேன் ஆனதினாலேதான் நீங்கள் எனக்கு இயல்பாகவுள்ள வஸ்துவைக் காணக்கூடாமல் மத்தாப்பொளி யைப்போலக் கீழேவிழுகின்ற என்னைக்கண்டு, வானத்தினின்று நகரத்திரம் எரிந்துவிழுந்தென்று சுட்டிக்காட்டி ஆச்சரியப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இவ்வுலகில் எத்தப்பொருளும் அடியோடு அழிந்தேபோய் விடுகிறதென்பதில்லை ; காணப்படுவன வெல்லாம் அழிந்துபோயினும், அவையனைத்தும் வேறு ரூபமடை யின்றன. நான் இப்படிக்கெல்லாம் உருக்குலைகிறேனெனினும் கடைசியில் துட்பமான ஆவிகளாகமாறி உங்கள் தலைக்குநேரே ஆகாயத்தில் வெகு தூரத்துக்குமேலே ஆறிச் சுருங்கியிருக்கிறேன். அப்படி ஆறிக்குளிர்ந்தபின் மீண்டும் ஒன்றாகச் சேருகிறதில்லை. நான் விண்ணின் விழும்போது சிந்திப்பாகம் கரிப்பொடிகளைப் போலப் பூமியில்வந்து விழுவதுமுண்டு ; இந்தப்பொடிகள் வாயு வின் சம்பந்தத்தினால் பூமிக்குள்ளே கலந்துவிடும். எரி நகரத்திரங் களின் சிறுதுணுக்கைகள் ஆல்பஸ்மலையில் மனிதசஞ்சாரமில்லாத விடங்களில் இறைந்துகிடக்கும். பூமியில் விழுவதுபோலவே கடலி லும் பொடிகள் எப்பொழுதும் விழுந்துகொண்டேயிருக்கும் ; ஆகா யத்திலே நீழிகாலம் வசித்தது கடலின் அடித்தலத்துக்குச் செ ன்று ஜலத்தில் முழுகிக்கிடப்பது என்ன ஆச்சரியம்.

வீடுகளுக்குள்ளே சூரியகிரணத்தில் அலைகின்ற பரமானுக்க ளுள் அதிகமானவை இந்தப் பூமியைச் சேர்ந்தவைகளே. இந் தத் தூசிகள் வீடுகளிலுள்ள பண்டங்களிலெல்லாம் படிவதை நாம் எப்பொழுதுங் காணலாம். ஆகாயத்தில் நெடுங்காலம் இடை

விடாது ஒடிக்கொண்டிருந்த கோளங்கள் பூமியினருகே வந்து அதன் வாயுவின் சம்பந்தத்தால் சுட்டெரிக்கப்பட்டு இவ்வாறு பொடியாக நமது வீடுகளிலுள்ள மூலைமுடுக்குகளில் தங்கி அசை யாமல் இளைப்பாறுவது எத்தனை வியப்புடையது ?

பெண்கல்வி.

மனிதர்களில் ஆண்களும் பெண்களும் உலகவாழ்க்கைக்குப் பெருந்துணை. ஸ்திரீகளில்லாவிடில் மனிதன் பலவிதத்திலும் உலக காரியங்களை நிறைவேற்றுவதில் இடர்ப்படுவான். பெண்களும் விவேகமுள்ளவர்களாய்த் தாயார், கூடப்பிறந்தவர்கள், தகப்பனார், அயல்வீட்டார், புருஷன், பாட்டனார், பாட்டியார் மற்றுமுள்ள நெருங்கிய பந்துக்கள், தோழன்-தோழிமார்கள், மாமியார், மாம னார் முதலிய பலரிடத்திலும் நாகரீகமாக நடந்துகொள்ள வேண்டு மானால் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக வீடுகளில் தாயார் தமக்கைகள் அயல்வீட்டுத் தோழிமார்கள் முதலிய பலபெயர்களும் எப்படி நடந்துகொண்டுவிருகிறார்களென்பதையும் அவர்கள் சந்தோஷமா யிருக்கிற காலங்களிலும் கஷ்டப்படுங் காலத்திலும் நோய்கொண்ட காலத்திலும் வீட்டு ஜனங்களிடத்திலும் வெளிஜனங்களிடத்திலும் எவ்விதமாக நடந்துகொண்டு எவ்வித உதவிகளைப் பெறுகிறார்களென்பதையும்; அநிதிகள், ஏழைகள், பெரியோர்கள் முதலானோர் வீட்டிற்கு வருங்காலத்தில் அவர்களுக்கு எவ்விதமான உபகாரங் களை எப்படிச் செய்கிறார்களென்பதையும் ஊற்றமாய்ப் பார்த்து வந்து நாளா சூறையில் பழகுவந்தாலல்லாமல் இவ்வாழ்க்கை சுகப் படாது. குழந்தைகளாய்த் தொட்டில்களில் படுத்துக்கொண்டு அங்குமிங்கும் மலரவிழித்துக்கொண்டும், சத்தங்களையும் வார்த்தை களையும் கேட்டுக்கொண்டும் சிறுகுழந்தைகளா யிருக்குங்காலந் தொடங்கிப் பெண்கள் உலககாரியங்களில் பழகவேண்டியதா யிருக்கின்றதல்லவா ? பலர், பெண்கள் இவ்வாழ்க்கையில் சீராய் நடந்து வர வேண்டுமானால் புருஷர்களைப்போல அவ்வளவு சிரமப்பட்டுக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய காரியங்களும் இவ்வாழ்க்கைக்கு வேண் டிய செலவுகள், ஆடை ஆபரணங்கள், வீடு தோட்டம் முதலிய பலகாரியங்களைச் செய்யவும் பல பண்டங்களைச் சேகரிக்கவும் முக்

கிய சாதனமாயிருக்கிற பணத்தைச் சம்பாதிப்பதிலுள்ள வருத்தமுமில்லையென்று எண்ணுகிறார்கள். இது பெருங்குற்றமேயாம்.

ஒருத்தி தன்புருஷனுக்கும் தாயார் தகப்பனார் முதலிய பந்துக்களுக்கும் மனக்கோணமலும், மாமனார், மாமியார், நாத்தியார் முதலியவர்கள் செப்துவரும் காரியங்களை மவுனமாய்ப் பார்த்து வந்து அவர்கள் தன்னைத்தூறாமலும், அவர்களுடன்வரம்புகடந்து சண்டை சச்சரவுகளில் தலையிட்டுக்கொள்ளாமலு மிருந்துகொண்டு தன்மனதில் கவலைநிறையாமலும், தன்னை உள்ளிலும் வெளியிலும் பாதுகாத்துக்கொண்டு உதரநிமித்தம் பலவிடங்களிலும் ஓடியலைந்து வாடி வதங்கிவரும் புருஷன் வீட்டில் நுழைந்தவுடனே அவைகளைல்லாவற்றையும் மறந்து அவன் மனக்களிப்புடன் மறுநாள் வீட்டைவிட்டு வெளியில் போகும்வனாயிலும் பிறவித்துன்பத்தை யும், மனைவாழ்க்கையில் சுகஜமாய்க் குடும்பங்களில் நேரிடும் கஷ்டங்களையும் மறந்து இன்புற்றிருக்கும்படிச் செய்யும் சாமர்த்தியமும் இங்கிதமும் புத்திசாஸித்தனமும் அமைதியும் எளிதில் கற்றுக்கொள்ளக் கூடியதன்று. இது பலநாளிலும், பலசமயங்களிலும், வெகு ஊற்றம்வைத்துச் சம்பாதித்தால்மட்டும் கிடைக்கும்.

பல தேசங்களுக்குப்போய்ப் பல பாஷைகளிலும் தேர்ந்து பலவிதக் கல்விகளிலும் வித்தைகளிலும் பழகி பண்டிதர் என்றும், தத்துவசாஸ்திரி என்றும், நீதிபதி, மந்திரி, பிரதானியென்றும், பாடகனென்றும், ஞானியென்றும், பிரசங்கியென்றும், பற்பல விதமாக மனிதர்கள் கொண்டாடும்படி சீர்த்திபெற்றவர்களும் பெண்கள் கற்றுக்கொண்ட இல்வாழ்க்கைக் கல்வியின் பிரயோஜனத்தை வீட்டில் சுகமாய் அனுபவித்து வருவார்களானால் நமது தமிழ்நாட்டுப் பெண்களின் அவ்விதமான கல்வியின் மேன்மையைச் சுலபமென்று நினைப்பவர்கள் உலக அனுபவத்தில் தேறாமல் வெளிப்போக்காய்மட்டும் சங்கதிகளைக் கருதக்கூடிய சாமானிய மனிதர்களாவார். நாமெல்லோரும் ஆண்பிள்ளைகளாக விஞ்ஞானகொண்டு பெண்களைப்பற்றி நிதானிக்கின்றோமல்லவா! படைப்புக் கிராமத்தில் பெண்களின் சரீரநிலையையும் மனோநிலையையும் புருஷர்களைப்போலத் தாராளமாய்ப் பலசங்கதிகளிலும் பழக வகையிலல்லாமல் தேசவழக்கப்படி பலவிதத்தடைகளுக்குட்பட்டுக் கர்ப்பவாதைகளுக்கும் பெண்களுக்குரிய வேறு துன்பங்களுக்கு முள்ளாக குழந்தைகளை மார்பிலும் தோளிலும் மடியிலும் இரவிலும் பகலிலும் காத்துக்கொண்டு தூங்கும் போது தூங்கியும் விழிக்கும்போது விழித்தும் கண்ணிமைகள் கண்களைக்காப்பதுபோல் காத்துவருவதிலுள்ள கவலையையும் மந்துமுள்ள வருத்தங்களையும் நாம் பார்த்து நிதானித்தால் மட்டும் நாம் ஆண்பிள்ளைகளென்று சொல்ல வாயுண்டாம். 'தலைவலியும் சுரமும் தனக்குவந்தால் தெரியும்' என்கின்றபடியே பெண்கள் தாமாகவே அனுபவத்தில் உணரும் சுகதுக்கங்களைப்பற்றி நாம் விவரிப்பதெல்லாம் சங்கீதத்தில் பழக்கமில்லாத சபாராயகன், பலர்கூடியிருக்கிற சபையில் பிரம்மானந்த பரதேசியின் பாட்டைக் கேட்டுத் தனக்கின்பம் உள்ளளவு மனுபவத்தினில்லாமலிருக்க அங்கே வந்தவர்களின் திருப்தியின்பொருட்டுப் பசுக்களும் சிசுக்களும் தலையையாட்டுவதுபோலத் தலையையசைப்பதுக்குச் சரியாம். உலகத்தில் முக்கியமாகக் கொண்டாடப்படுகின்ற திரிபுரத்திகளும் அவர்கள் பத்னிகளாகிய பெண்களுக்கிரங்கிப்பலாகியமான சங்கதிகளை வெளியிட்டிருக்கிறாரென்றால் நாம் நமது பெண்களுக்கிரங்கி அவர்கள் வீரத்திக்குவேண்டிய சாதகங்களைக் கற்பிக்கவேண்டியதும் நமது கடமையாகாதோ? நமது பெண்கள் இல்வாழ்க்கைச் சுகத்தை யவர்களுடைய புருஷர்மார் அனுபவிக்கும்படி உள்ளன்போடு செய்யும் நடையுடைபாவனை மதுரவாக்குமுதலிய விசேஷமான இங்கிதங்கள் எந்ததேசத்திலும் எங்கும் கிடையா. நமது தேசத்துப் பெண்களுக்கு வேறு நாடுகளிலுள்ள பெண்களைக் காட்டிலும் புருஷர்களிடத்தில் உள்ளன்பு மிகுதியாயிருக்கிறதென்பது யாருக்குத் தெரிந்ததேயாம். இப்போதைய இராஜாங்கத்தார்களும் பெண்கள் விஷயத்தில் கொடுந்தண்டனை விதித்தல் கூடாதென்பது முதலிய பல விதங்களை யேற்படுத்திப் பெண்களிடத்தில் ஜீவகாருண்னியத்தை விசேஷமாய்ப் பாராட்டிக்கொண்டு வருவதினாலேயே அவர்கள் கல்வியிலும் செல்வத்திலும் நீதிபரிபாலனத்திலும் சிறந்து விளங்குகிறார்களென்பது நமது கருத்து.

நமது பெண்களுக்கு இல்வாழ்க்கையைச் சுகமுள்ளதாக் கப்பழகுவதில் நெடுங்காலம் சென்று விடுகின்றதாயால் வீட்டுக் கணக்குகளைவைத்துவந்து செட்டாய்க் குடித்தனம் பண்ணவும், ஒவ்வொரு காலங்களில் தாமாகவே பந்துக்களுக்கு நேரில் கடிதமெழுதவும், அவர்களிடமிருந்துவருங் கடிதங்களை நேரிற்படித்துக் கொள்ளவும் சிறந்த புத்தகங்களைப்படிக்கவும் தெரிந்திருந்தாற்போ

லும் மடியிலும் இரவிலும் பகலிலும் காத்துக்கொண்டு தூங்கும் போது தூங்கியும் விழிக்கும்போது விழித்தும் கண்ணிமைகள் கண்களைக்காப்பதுபோல் காத்துவருவதிலுள்ள கவலையையும் மந்துமுள்ள வருத்தங்களையும் நாம் பார்த்து நிதானித்தால் மட்டும் நாம் ஆண்பிள்ளைகளென்று சொல்ல வாயுண்டாம். 'தலைவலியும் சுரமும் தனக்குவந்தால் தெரியும்' என்கின்றபடியே பெண்கள் தாமாகவே அனுபவத்தில் உணரும் சுகதுக்கங்களைப்பற்றி நாம் விவரிப்பதெல்லாம் சங்கீதத்தில் பழக்கமில்லாத சபாராயகன், பலர்கூடியிருக்கிற சபையில் பிரம்மானந்த பரதேசியின் பாட்டைக் கேட்டுத் தனக்கின்பம் உள்ளளவு மனுபவத்தினில்லாமலிருக்க அங்கே வந்தவர்களின் திருப்தியின்பொருட்டுப் பசுக்களும் சிசுக்களும் தலையையாட்டுவதுபோலத் தலையையசைப்பதுக்குச் சரியாம். உலகத்தில் முக்கியமாகக் கொண்டாடப்படுகின்ற திரிபுரத்திகளும் அவர்கள் பத்னிகளாகிய பெண்களுக்கிரங்கிப்பலாகியமான சங்கதிகளை வெளியிட்டிருக்கிறாரென்றால் நாம் நமது பெண்களுக்கிரங்கி அவர்கள் வீரத்திக்குவேண்டிய சாதகங்களைக் கற்பிக்கவேண்டியதும் நமது கடமையாகாதோ? நமது பெண்கள் இல்வாழ்க்கைச் சுகத்தை யவர்களுடைய புருஷர்மார் அனுபவிக்கும்படி உள்ளன்போடு செய்யும் நடையுடைபாவனை மதுரவாக்குமுதலிய விசேஷமான இங்கிதங்கள் எந்ததேசத்திலும் எங்கும் கிடையா. நமது தேசத்துப் பெண்களுக்கு வேறு நாடுகளிலுள்ள பெண்களைக் காட்டிலும் புருஷர்களிடத்தில் உள்ளன்பு மிகுதியாயிருக்கிறதென்பது யாருக்குத் தெரிந்ததேயாம். இப்போதைய இராஜாங்கத்தார்களும் பெண்கள் விஷயத்தில் கொடுந்தண்டனை விதித்தல் கூடாதென்பது முதலிய பல விதங்களை யேற்படுத்திப் பெண்களிடத்தில் ஜீவகாருண்னியத்தை விசேஷமாய்ப் பாராட்டிக்கொண்டு வருவதினாலேயே அவர்கள் கல்வியிலும் செல்வத்திலும் நீதிபரிபாலனத்திலும் சிறந்து விளங்குகிறார்களென்பது நமது கருத்து.

நமது பெண்களுக்கு இல்வாழ்க்கையைச் சுகமுள்ளதாக் கப்பழகுவதில் நெடுங்காலம் சென்று விடுகின்றதாயால் வீட்டுக் கணக்குகளைவைத்துவந்து செட்டாய்க் குடித்தனம் பண்ணவும், ஒவ்வொரு காலங்களில் தாமாகவே பந்துக்களுக்கு நேரில் கடிதமெழுதவும், அவர்களிடமிருந்துவருங் கடிதங்களை நேரிற்படித்துக் கொள்ளவும் சிறந்த புத்தகங்களைப்படிக்கவும் தெரிந்திருந்தாற்போ

தும். இப்படிப்பட்ட கல்விக்குக் காலபேதத்தை அதுசரித்துத் தமிழில் எளிதான நடையில் சில புஸ்தகங்கள் எழுதப்படுவது நலம். பணப்பேய் பெரும்பாலும் போகாதவழிகளில் போக்கிக் கவலையையுந் துன்பத்தையும் பெருக்கித் தூக்கத்தையும் கெடுத்து விடுகின்றது. விவேகிகளான தனவான்களுக்கு எப்போதும் மனச் சந்தோஷமும் கவலைக்குறையும் இவைகளினாலுண்டாகும்; உலகவிய் பமும் நடந்துகொண்டேயிருக்கும். புருஷன் பலவிதமாய் உழைத்துத் தேடிக்கொண்டு வருவதை வீணே வீழலுக்கிறைக்காமல் காலம் இடம் பெரியோர் கட்டளை இவைகளை யதுசரித்துச் செட்டாய்க் குடித்தனம்பண்ணத்தெரிந்த பெண்ணில்லாவிடீ அரசனில்லாத அரண்மனைபோலாகும். பணத்தைச் சம்பாதிப்பதிலும் காப்பாற்றுவதுதான் அதிக கஷ்டம். காப்பாற்றுவதிலும் வீட்டிலுள்ள பெண் பணம் செலவழியும் லறியைக் கவனித்துச் சீராய் நடந்துவருவதே பெருங்காப்பாகும்.

“ஆகா தளவிட்டி தாயினும் கேடில்லை
போகா தகலாக் கடை.”

என்கிறபடியே பணமுதலிய வரும்வழி பலவாயும் செலவழிகிற வழி சிலவாயு மிருந்தால்மட்டுமே இவ்வாழ்க்கை சுகப்படும். இப்படி நடத்தப் பெண்களிடமிருக்கும் கல்வி ஒன்று நீக்கலாகப் புருஷன் எவ்வளவு கல்விகேள்வி செல்வமுடையவனானாலும் அவனுக்கு வீட்டில் சுகமென்பது மருந்திற்கும் கிடைக்கமாட்டாது.

தையல்வேலை, கோலமிடல், வீவாகாதி சபகாலங்களில் சொல்லத்தக்க பாட்டுகளைச் செய்க்கினிதாகப் பாடப்பழகுதல், மரப்பாவை முச்சில்முதலியவைகளை வைத்துக்கொண்டு கூட்டாண்சோறு பொங்குதல், அம்மானை பந்து கழற்சிக்காய் ஆடும்போதும், கோலாட்டம் போடும்போதும் நல்லபாட்டுகளைப் பாடப்பழகுதல், சித்திரம் எழுதல் முதலிய பலகாரியங்களுடன் குழந்தைகளை தொட்டிலிலிட்டுத் தாலாட்டுதல், விளையாட்டுக் காட்டுதல் முதலிய பலகாரியங்களிலும் பெண்கள் பழகவேண்டியிருப்பதால் புருஷரைப் போல அதிகமாகக் கல்வியில் பழக இடமில்லை. இதுமட்டோ? வீட்டில் தாயார்முதலானோர்கள் சமைக்கையிலும், வேறு வீட்டுவேலைகள் செய்கையிலும் கையாளாக விருந்துகொண்டு வேண்டிய பண்டங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுப்பதிலும், அருகில்நின்றுகொண்டு கைபாகம் செய்பாக்கங்களைக் கவனிப்பதிலும் நமது பெண்கள்காலம்

சென்று விடுகின்றதல்லவா? நமது பெண்கள், புருஷர்களுக்குச் சமமாய் உலக வியாபாரங்களில் தலையிட்டுக் கொள்வார்களானால் இவ்வாழ்க்கை யின்பமாயிருப்பது எப்படி? நமது நாட்டிலுள்ள பெண்களுக்கு இவ்வாழ்க்கை யினிதுபெறச்செய்ய வேண்டுமளவு கல்வியிருந்தால் அவ்வளவே போதுமானது.

நிலத்தின் நிறத்தால்வீளையுங் குணபேதம்.

சூரியனுடைய காந்தியும், உஷ்ணமும் பயிர்களுக்கு வேண்டுமென்பது யார்க்குந் தெரிந்ததேயாம். இவையிரண்டும் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு பயிர் நன்றாகவளரும். இவையிரண்டு மில்லாவிடில் பயிர் நன்றாய்ப் பனியாது. மனிதரைப்போலல்லாமல் பயிர் வெயிலிலிருக்க விரும்பும். நிலம் வெண்ணிறமர்கவாயினும், நீலக்களியாகவாயினும், மந்தாரை நிறமாகவாயினும் செக்கச் செவேலொன்றாகவாயினு மிருந்தால் வெயில் உஷ்ணமும், ஒளியும் அவற்றில் உறைக்கிறதில்லை; ஆதலினாலே தான் இவ்வாறான பூமியில் பயிர் ஒங்கி வளருகிறதில்லை. பூமி கருநிறமுள்ளதானால் அதற்குச் சூட்டையும், ஒளியையும் தன்னிடத்தே பற்றி யிழுத்துக்கொள்ளும் வலிமையுண்டு. வெளுப்பு, சிவப்புமுதலிய நிறங்கள் சூட்டையும் ஒளியையும் பிரதிரும்பிக்கும். கறுப்புநிறம் தன்னுள் அவற்றை அடக்கிக்கொள்ளும். ஆதலினால் வெண்ணிறம், அல்லது சிவப்புநிறமுள்ள பூமியில் பயிர் நன்றாக வளராவிடில் அதன்மேலோடு கருமண்ணைக் கொஞ்சம் பரவலாகப் போட்டால் அதனால் அதன்வழியாகப் பயிருக்குவேண்டிய சூடும் ஒளியும் வேண்டியவனாக்குச் சென்று பயிர் நன்றாக வளரும். ஸாகுபடி செய்யப்படுகிற நிலங்களின் வெவ்வேறான நிறங்களைப் பார்த்தறிவதனால் இந்த உண்மையையாரும் எளிதிலறிந்துகொள்ளலாம். “கைபட்டால் கண்ணாடி” என்று சொல்லும் வண்ணம் நிலத்தை உட்படுத்திக்கொண்டேவந்தால் மேல்நிலம் நாளடைவிலே கறுத்து நன்றாக விளைகின்ற சிறப்புடைய நிலமாகும். இவ்வாறு செய்வதனால் செழிப்பில்லாத நிலங்களும் நல்ல செழிப்புள்ளவாகும்.

எருவை எப்படிக் குவித்துவைப்பது?

வேளாண்மை செய்பவர்களுக்கு எரு முக்கியமானது. செத் தை குப்பைகளைப் பெருக்கிக் கூட்டி ஒரிடத்தில் குவித்துவைத்தி ருந்தால் அவைமக்கி நல்ல எருவாகுமென்பதைப் பெரும்பான்மை யோர் தெரிந்துகொள்ளுகிறதில்லை. அப்படிக்கின்றி ஒருவாறு தெரிந்தவர்களும் இப்படிச் செய்கிறதில்லை. நமது நாட்டில் சாதாரணமாக ஒருவேளை அப்படிச் செத்தை குப்பைகளைச் சேர்த்து வைத்தாலும் அவற்றைக் குழியிலிட்டு வைப்பது வழக்கம். இப்படிச் செய்வதில் எருவுக்கு இரண்டுவிதமான பாதகமுண்டாகி றது: குழியின் கீழ்மண் எருவிலுள்ள ஸாரத்தை வாகுகிவிடும்; வெயில் காய்வதனால் காற்றின் வழியாகக் காற்றிலும் ஸாரம்போய் விடும். ஆகவே தோட்டத்தின் ஒரு முலையில் ஆழமில்லாத படி பெரிதான சதுரக்குழி யொன்றை வெட்டி அதன் அடிப் புறத்தில் கற்களால் சுண்ணாம்புகொண்டு தளவரிசை செய்யவேண் டியதுமன்றி வெயிலாலும் மழையினாலும் கெட்டுப்போகாதபடி மேலே கூடாபோடவேண்டும்; காற்றோட்டம் தாராளமாக இரு க்கும்படி நாலுபக்கமுந் திறந்திருக்கும்படி செய்யவேண்டும். இவ் வாறு நிர்மிக்கப்பட்ட குழியில் நாள்தோறும் செடி, பூண்டு எத்தனைவிதமான எருக்கள் குவியுமோ அத்தனைக் கத்தளை நன்று. அத்தக்குழியில் குவியும் எரு காய்ந்து போகாதபடி ஆடு மாடுகளின் மூத்திரத்தையும், வீட்டிலிருந்து வெளியில் செல்லும் கழுநீர் முதலான நீரையும் அதிலே பாயவிட்டு அப்போதைக்கப் போது கிளரிக் கொடுத்துக்கொண்டு வரவேண்டும். இவ்வாறு செய்துகொண்டுவந்தால் நாளாறுதையில் அந்தச் செத்தை குப்பை கள் நன்றாக மக்கிச் சிறந்த எருவாகும். இந்த எருவில் பயிர்களுக்கு முக்கியமாகவேண்டிய உப்புவாயு உண்டாவதனால் இதைப்பயி ருக்கு எருவிட்டால் பயிர் நன்றாகச் செழித்து வளர்ந்து கைகண்ட பலனைக் கொடுக்கும்.

தார்கலந்த தண்ணீர்.

தோட்டப் பயிர்களை அழிக்கும் சிறு பூச்சிகளைக் கொல்ல ஐரோப்பா கண்டத்தில் தண்ணீரில் தாணாக்கலக்கி பூச்சிபிடித்த செடிகளுக்கு வார்க்கிறார்களாம்.

JANANANDINI.

ஐ ந ஈ ந த் தி நி.

புஸ்த. 1.]

மேய் 1891.

[இல. 5.

பள்ளியெழுச்சி

என்றும்

பிராதக்காலவந்தனம்.

பரிநிமி. நெருசிறு கதிர்வரும் வெளியே
பலவனுத் திரளின மிலகுறு முறையே
கருதரு நினதருட் கதிர்வர வெளிபேம்
கரணமும் புலனமும் புரணம் தூவெ
உருவா விழுங்கிய வறக்கம்விட் டெழுந்தோம்
உனதருள் பரகீட வுலந்திவ னிருத்தோம்
இருகயத் தினிச்சக மிவர்த்திடு முனமே
எம்பெருமா எனெழு னெழுந்தரு ளாயே. (1)

மனகளைந் துனைத்தொட வாக்குவைத் திண்ட
வருந்தியும் வலிபெறு திழிந்திவன் மிண்ட *
எனவுனி முனிவர ரனைவரும் கூறி
இளைத்தன ரெவிசிதை யெக்கன மீறித்
கனவினு நினதிசை கருதுவஞ் சிநியேம்
கனுழுவதே தொழிலலாற் புழுவகை யறியேம்
இவியுன தருளல் தெதனையு மதிபேம்
எம்பெருமா எனெழு னெழுந்தரு ளாயே. (2)

ஒன்றிய மாதாட வுபர்குணம் போக
உண்பது முடிப்பது மேகதி யாக

“यतोवाचोनिवर्तन्ते अप्राप्यमनसासह” इत्यादि ॥

நின்றுழ லாவகை நெஞ்சினு ணின்னு
நிஷ்கள சித்தமே சற்கதி யென்று
நன்றொடு தீதுணர் நடுகிலைப் பேறே
நல்கிய நின்னருட் கென்னைகைம் மாறே
இன்றுமத் தொல்லரு ளெமையுலந் தாள
எம்பெருமா நெம்மு ளெழுந்தரு ளாயே.

(3)

நன்றெனத் தீதென நீநடு நின்னு
நல்லொளி காட்டியுஞ் செல்லலற் றின்று
நின்றன நடுதறி யொன்றிடக் கட்டி
நிறுத்திய கயிற்றினை யவிற்த்தும்பின் றட்டித்
கன்றினைத் தாயிடய் சுடத்திடு மாறே
காட்டிய நல்வழி கூட்டிவை பேறே
என்றுநின் றிருவரு ளன்றியொன் றெய்தேம்
எம்பெருமா நெம்மு ளெழுந்தரு ளாயே.

(4)

சித்தநற் சுத்தியே முத்தியின் வித்தாக்
தெற்றநீ தந்தும்பின் சித்தின்பம் பற்றாத்
தத்துறு வேமையிக் சழங்கிற்கை நாக்கிச்
சுடத்துவம் போக்கிநின் றன்வய மாக்கி
நித்தமெந் திரிவித கரணநன் னெறிக்கே
நின்றிட வமைத்தரு ளின்றிநிற் குறுக்கே
எத்தனை வரினுங்கே டத்தனை யுங்காத்
தெம்பெருமா நெம்மு ளெழுந்தரு ளாயே.

(5)

தப்பரும் பிரவீர்த்தி சலநிநு நடுவே
சுடலமென் சிறுதோணி விடவொருப் படுவே
முப்பெருங் குற்றமா மூன்றுள வோட்டை
மொழிமுதற் புலத்துணைக் கொழிகில சேட்டை
இப்புறஞ் சுழலரா கப்பகைக் கேடே
எங்குனர் துழாவியா மெய்துவம் விடே
எய்ப்பிடை நின்னரு ளிளவளி யந்தே
எம்பெருமா நெம்மு ளெழுந்தரு ளாயே.

(6)

சித்தினை செயுகை நெருப்புறப் படையும
நெருங்கவிட் டேருவார் நெஞ்சச்சக் கிடையும

உத்திகொண் டோடுநாய்க் கொருமுழங் கூட்டி
ஒச்சிடுங் கல்லும்போ லுக்கம்பா ராட்டிச்
சித்தத்துஞ் செறியாது தீவினை வெருவிச்
சேட்டித் தாமாதி யோட்டிமுற் றெருவி
இத்தகை தொழின்முற்று நற்றவ மாக
எம்பெருமா நெம்மு ளெழுந்தரு ளாயே.

(7)

நல்லது கண்மிமுற் றல்லது பற்றும்
நாணிலந் துரிதமா நலிபடை சுற்றும்
எல்லையி லாவெளி மானதக் கோட்டை
இச்சையா முட்பகை யிதிற்செயுங் கேட்டைச்
சொல்லவோ வாயிலை குழிநுண் மூலம்
சுதந்தர மறுமுளஞ் சோந்திடுங் காலம்
இல்லையுன் னருளொளி லெங்குன முயலேம்
எம்பெருமா நெம்மு ளெழுந்தரு ளாயே.

(8)

வெங்கதீர்ச் செல்வனுந் திங்கனும் வீண்புறம்
வீசுமா நுகந்தவல் விரிபுனன் மண்ணும்
தங்குநின் னுணையிற் தந்தொழிற் பரணம்
சந்ததம் புரிவபோ லெந்தறு காரணம்
துங்கநல் லறவழி தங்கிரின் றெழுநக
சுதந்தர மடியேங்க ளகங்கர நழுவு
இங்குநின் றெல்லரு ளீந்திட நாளும்
எம்பெருமா நெம்மு ளெழுந்தரு ளாயே.

(9)

குணக்கெழு கதிரவன் குடக்கடை முனமே
குறுபபுசெய் துறும்பவக் கொடுத்தொழி லினமே
கணக்கிட வெளிதல் துணுக்குறத் தாவும்
கவலையுஞ் சவலையுங் கணங்குண மேலும்
பிணக்குறு முளத்தினி யழுக்கிவை போகப்
பேரருட் காந்தத்தி னேரிரும் பாச
இணக்கின் பதந்தர விதநல தருணம்
எம்பெருமா நெம்மு ளெழுந்தரு ளாயே.

(10)

கனவு.

நித்திரைபிற் கண்டகனவு பார்ப்பதன் டென்பதற்கு வேண்டியமட்டும் திருஷ்டாந்தங்கள் எடுத்துக்காட்டலாமென்று முன் சஞ்சிகையில் சொன்னோமல்லவா. அக்கித திருஷ்டாந்தங்களை நமது நாட்டிலிருந்து தேடி யெடுத்துச் சொன்னால் ஒருவேளை யுந் கருக்கு நம்பிக்கை கொள்ளாமற்போனாலும் போகும். நம்மவர்க ளெல்லாரும் பாமரஜனங்கள், மூடபக்தியுள்ளவர்கள் என்றல்லவோ இயல்பிலேயே நான்குக்கும் இங்கிலிஷ் கற்றுக்கொண்ட நம்மவர்களுக் குங்கூட எண்ணம். இவ்வாறு நம்மை இகழ்ச்சியாய் எண்ணுகிற பின்புறம், மூடகருவர்களை இவை முதலானவை இல்லாதவர்க ளென்று பேர்போயிருக்கும் அங்கிலேயர்க்குள்ளிருந்தே பல திருஷ்ட டாந்தங்களைச் சருக்கமாய் எடுத்துக் கூறுகிறோம். அவ்றியும் பின் வருபவைகளெல்லாம் பேர்போன பெரியமானவர்கள் சொல்லி யிருப்பதால், அவர்கள் அற்புதவையாகப் பொய்சொல்லி யிருப் பார்களென்று நினைக்க இடமில்லை.

* 1. ஊர்பிங் என்னும் ஊரில் ஒரு வேலைக்காரர் சிறுவன் பித்திரா யில் தான் தனது ஐயமானன்கொடுத்த பணத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வே ரொரு ஊருக்குப் போனதாகவும், போகையில் தன்னை கூடவந்த வழிப்போ க்கனொருவன் கொன்றுவிட்டதாகவும் கனவுகண்டு திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டு தான் கண்டகனவைத் தன் ஐயமானிடம் சொன்னான். அவன் இதைக்கேட்டுச் சிரித்து இதெல்லாம் பொய் நம்பவேண்டாமென்று அச்சுறு வனுக்கு தைரியம்சொல்லி சமாதானப்படுத்தினான். இரண்டு மூன்று நாளுக்கு கெல்லாம் ஏதோ ஒரு ஊருக்குப் பணமனுப்பவேண்டிய அவசரம் நேர ஐ யமானன் அதை இந்தச் சிறுவனிடங்கொடுத்த அதை எடுத்துக்கொண்டு போய்க் கொடுத்துவிட்டுவரும்படி சொன்னான். சிறுவன் தான்கண்ட கன வை நினைத்துக்கொண்டு கட்டையிட்ட பிரகாரம் செய்யத் துணியவில்லை யென்றாலும், ஐயமானன் “இவற்றினுள்ளெல்லாம் நன்மை தீமை யென் பது ஒன்றும் வராது; இவற்றை நம்பி மயங்குதது பிசகென்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகவாவது நீயே போவதில்லை” என்று பிடிவாதமாய்ச்சொல்ல, சிறுவன் என்னசெய்வான்! பணத்தை எடுத்துக்கொண்டுபோனான். வழியில் ஒரு துணைசேர அவனோடு யதார்த்தமாய் தான் கண்ட கனவையும் தன் பயத் தையும், தன்னிடத்தில் இவ்வளவு பணமிருக்கிறதென்றும் சொல்லி அவனைத் தனக்குத் துணையா யிருக்கவேண்டுமென்று கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டே வழிபடத்த போனான். மறுநாட்களையில் ஓர்ஞாந்தில் அச்சிறுவனைக் கழுத் தறுத்துப்போட்டிருந்து பிரேதம் போலீசார்வசம் அகப்பட்டது. கொலை செய்தவன் தப்பிப்போகவில்லை. முதல்காள் சாயங்காலம் இச்சிறுவனோடு

ஐ நா த நி தி.

கூட வழித்துணையாய்ச் சேர்த்தவனே சிறுவனிடம் பணமிருக்கிறதென்று அவன் வாய்ப்பிறப்பாலேயே அறிந்துகொண்டவனாகையால் அவனைக்கொலை செய்தவன் அவன் தானென்று ஏற்பட்டது.

இதில் சிறுவன் தான் கண்ட கனவினால் யுய்த்து அதையும், தன்னிடம் பணமிருக்கிறதென்பதையும் முன்பின்னொன்றிற் ஒரு வனுக்கு யோசனையில்லாமல் வெளியிட்ட காரணத்தினால் இவ்வாறு சம்பவித்ததென்று சிலர் எண்ணுவீர்கள். போகட்டும்; அடுத்ததைப் பார்ப்போம்.

* 2. ஸீ காலஸ்லீ என்பவருக்கு ஒரே பெண். அப்பெண்ணைப் பிரஸதித்தவடன் அவன் தாயார் இறந்துபோய்விட்டாளாகையால் அந்தப் பெண் தாயாரை யறியாதவன். ஒருநாள் அவன் பித்திரை செய்யும்போது கனவில் முதிர்ந்தவயதுடைய ஒரு ஸ்திரீயைக்கண்டு நீயாரென்றுகேட்க அந்தஸ்திரி “நான் தான் உன் தாயார்; இன்னொரு உலகத்தில் இன்புற்றிருந்து கொண்டிருக்கிறேன். காலை சாயங்காலம் நீயும் நானிருக்குமிடத்துக்கு வந்து சேருவாய்” என்று சொல்லி மறைந்துபோனாள். உடனே மேரீ என்னும் இச்சப்பெண் விழித்துக்கொண்டு தான் கண்டகனவில் நம்பிக்கை வைத்தவ ளாய்த் தன் பிதாவினிடம் சென்று மறுகாளிரவுக்குள் தானிறந்தபோவது நிச்சயமென்றுசொல்ல, அவர் தமதுமகன் ஏதோ பித்தலிகாரத்தினால் பிதற்று கிருள், பைத்தியம்பிடித்தது என்றெண்ணி வைத்தியர்களை வரவழைத்து ஒளஷதம் கொடுக்கச்சொன்னார். வைத்தியர்கள் அப்பெண்ணிற்கு ஒன்று ஒளஷதம் கொடுக்கச்சொன்னார். வைத்தியர்கள் அப்பெண்ணிற்கு ஒன்று மில்லையென்று சொல்லியும் சமாதானப்படாமையால் ஏதோ சில இலேசான ஒளஷதங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு பகல்முழுதும் இருந்தார்கள். 21 வய துள்ள அப்பெண் அன்றுபகலெல்லாம் நடந்து உலாவச் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டேயிருந்து கனவின்கண்டபடி. மாலை 4 மணிக்கு ‘மாரடைக்கிறதே’ யென்று உட்கார ஒருமுச்சிறி பிராணன்போய்விட்டது.

இதில் ஒருவேளை தான்கண்ட கனவினால் திகிலடைந்து அத னுலாவது, அன்னதையத்தினாம் அவளுக்கு ஒன்றுமில்லாதிருக்கை யில் வைத்தியர்களால் கொடுக்கப்பட்ட ஒளஷதங்களினாலாவது மரணம் நேர்த்திருக்கக்கூடும் என்று எண்ணுவதற்கு இடமிருக்கிற தென்று சொல்லுவீர்களோ? இதோ இன்னொரு திருஷ்டாந்தத் தைக் கவனியுங்கள்.

* 3. ஸ்காட்லாண்டில் லீத் என்னும் நகரத்தில் கண்பர்கள் சிலர் கூடி மறுகாள் மாலைப்பொழுதில் எல்லாருமாகப் படகில் ஏறி வேடிக்கையாகக் கொஞ்சதூரம்சென்று வரவேண்டுமென்று தீர்மானித்து அத்தற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுசெய்தார்கள். அவ்வாறு நிச்சயம்பண்ணியிருந்த அக்கண்பர்கூட்டத் தில் ஒருநாளை டியோரீ என்பவர் தமது விட்டிற் குவந்து தமதுமனைவியுடன் தாரும் தமது கண்பருங்கூடி யோசித்திருந்த படகுயாத்தினாயைக் குறித்துச்

R. K. M. M.

May 2

சொல்லி அவனையும் வரும்படி சொன்னார். அன்றிராத்திரி அவர்மனைவி ஒரு படகு பெருங்காற்றடித்து முழுசிப்போனதாகக் கனவுகண்டு, அவ்வாறே மறுநாள் சம்பவிக்குமென்று பயத்தவளாய்க் கணவனிடத்திற் சொன்னபோது அவர் சற்றேனும் செலிக்கொன்னவில்லை. கடைசியில் எத்தனையோ பிரயாசப்பட்டு விட்டைவிட்டுப்போகாதபடி தன்கணவனைத் தடுத்தான். டியேயுத் தமது மனைவிக்காக கண்பர்களுக்கு ஏதோ சாக்குச்சொல்லி நின்றுவிட்டார். அவனாத்தவிர மற்றவர்களுள்ளாரும் முதல்காள் யோசித்தபடியே படகிலேறிச் செல்ல, அக்காலம் காற்றடிக்குங் காலமன்றெனினும், திடீரென்று ஒரு பெருங்காற்றுக்கினம்பியடிக்க நகிந்திக்குப்போனபடகு நிலைகொன்னாமல் தத்தளித்துக் கவிழ்க்குபோய் பிறகு முழுசிப்போயிற்று. இரண்டொருவர் மட்டும் நீங்கிவந்த கணசேர்த்தார்கள். மற்றவர்களுள்ளாம் அநியாயமாய் முழுசிப்போனார்கள்.

இதற்கெல்லா சமாதானம் சொல்லலாம்? கனவு கண்டபடியே பளித்தது. “ஆற்றிலே போகும் படகுக்கு ஆயிரம் அபாயம் உள்ளதுதான்; அதுமாகுரியாக தற்செயலாய் முழுசிப்போகக் கூடியதுதானே; அன்றியும், படகைக்குறித்துக் கானுங்கனவு எப்படியிருக்கும்; முழுசிப்போவதுபோலக் காணக்கூடியது இயற்கையன்றோ? ‘காக்கையேறப் பனம்பழம் விழ’ என்பதுபோல இவ்விடத்தில் இரண்டும் ஒத்தது” என்று சிலர் எண்ணினும் எண்ணலாம். அடுத்ததைக் கவனியுங்கள்:—

* 4. டாட்டி மாக்விஷ் என்னும் தத்துவசாஸ்திரி கனவு முதலியவற்றையெல்லாம் சுத்தமாய் நம்பாதவர். அப்படியிருந்தும் அவர் கிட்டிகையின் தத்துவத்தைப்பற்றி இயற்றியிருக்கும் பேர்போன கிரந்தத்தில் பின்வருங்கனவைத் தாமே கண்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். கேதன்ஸ் என்னும் நகரத்தில் தாமிருக்கும்போது ஒருநாள் முப்பதுகூட தாரத்திற்கு அப்பாலுள்ள ஓர் ஊரிலிருந்த தமது தமையனார் திடீரென்று இறந்துபோய்விட்டதாகக் கனவுகண்டு திடுக்கிட்டு விழித்துக்கொண்டார். அக்கனவினால் அவருக்கு உண்டான வருத்தம் இவ்வளவு அவ்வளவு அல்ல. அவர் இதுவிஷயங்களை நம்புகிறதேயில்லை. ஆனால் இத்தக்கனவை அவர் நம்பாமலிருக்கவும் மனங்கொள்ளவில்லை. இவ்விதமாய் அவர் விசாரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் இரண்டு தினத்திற்கெல்லாம் அவர் கனவுகண்ட அன்றிரவே இருந்தாற்போலிருந்த ஒரு வலிப்புண்டாகி இவரது தமையனார் இறந்துபோய்விட்டதாக சமாசாரம் வந்தது.

இறக்கும்வரையிலும் நல்ல செளக்கியத்தி லிருந்தாரொன்பது இவருக்குத் தெரியும்; அவர் இறந்துவிடுவாரென்று சற்றேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆகையால் கண்டகனவு விசாரத்தாலுண்டாயிற்றென்று சொல்ல இடமேயில்லை. இதற் சிறிதும் நம்பா

தவர் தம் நம்பிக்கைக்கு விரோதமாகவே சாட்சி சொல்லுகிறார். இதைக்குறித்து என்ன சந்தேகமிருக்கக்கூடும்? இவ்வாறான ஸ்வப்னங்கள் நமக்குள் எவ்வளவு இருக்கின்றன? சிறுத்தொண்டரின் மகன் சீராளன் தன்னைத் தனது தாய் தந்தையரிருவரும் சுத்தியால் அரியக் கனவுகாணவும் அவ்வாறே பின்னிட்டு நடக்கவும் நேர்ந்ததாகப் புராணங்களிலிருப்பது யாவருக்குத் தெரியுமல்லவா? இதைப்படிக்கும் ஒவ்வொருத்தருக்கும் இதைப்போன்ற கனவுகள் எத்தனையோ தெரிந்திருக்கலாம். தெரிந்தும், நம்புபவதாக மேலுக்குக் காட்டிக்கொள்ளுகிறது மட்டுமில்லை.

* 5. இங்கிலாண்டில் டீரோட் என்னும் நகிக்கையிலிருக்கும் நியூவா ரிந்து என்னும் நகரத்தில் வருஷா வருஷம் மார்ச்சுமாதம் 11-ம் தேதியில் அங்குள்ள ஏழைச்சனங்களுக்கெல்லாம் சோறிந்திருந்த வெகுநாவைய வழக்கம். அது இப்போதும் நடந்துவருகிறது. அது ஏற்பட்டவிதம் பின் வருமாறு:— 200 வருஷங்களுக்கு முன்னே அவ்வுரிலிருந்த கிராமாதிகாரி ஒருநாள் தன் வீடு நெருப்புபிடித்ததாகக் கனவுகண்டு எழுந்திருந்த உடனே வேறுவிட்டிற்கு குடிப்போனான். அப்படிச் குடிப்போன இரண்டேழுன்று தினத்திற்கெல்லாம் அவன் கண்டகனவு மெய்யாகப்பலித்து விடுபற்றி யெரிந்தபோய்விட்டது. தானுத் தன்குடும்பமும் அவ்வபாயத்தினின்றும் தெய்வீகமாகத் தப்பின தற்காக தனது அத்தியகாலத்தில் தன் ஆஸ்தியில் ஒருபாகத்தை ஏழைகளுக்கு தருமத்திற்காக ஏற்படுத்திவைத்தான். அத்ததருமம் தப்பாமல் இன்னமும் நடந்துவருகிறது.

நமது நாட்டில் தருமப்பிரபுவாகிய பச்சையப்பமுதலியாருக்கு அடிநாளில் தமக்குக் கனவில் யாரோ ஒரு பெரியவந்தோன்றி விசேஷ தனம் தமக்குக் கொடுப்பதாகவும் அதை தர்மத்தில் செலவிடவேனுமென்றும் சொன்னதாக ஸ்வப்னங் கண்டதாகவும் அவ்வாறே அவருடைய பெரும்பொருளையெல்லாம் தருமத்திலேயே செலவுசெய்தார் என்றும் பலர் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் இது மெய்யாயிருக்குமோ, அல்லது கட்டுவார்த்தைதானோ நாம் நிச்சயமாயறியோம்.

* 6. டூயிட் என்னும் கிரேக்க கப்பலில் தலைமை மாலுமியாயிருந்த நாரிலே என்பவர் ஆப்பிரிக்கா கண்டத்திற்கு மேல்புறமாய் தமது கப்பலை ஒட்டிக்கொண்டு போகும்காலத்தில் ஒருநாள் இங்கிலாண்டிலிருந்த தமது சகோதரர் குதினாமேலேறிக்கொண்டு போனதாகவும், போகையில் இரண்டு பேர்வந்து ஒருவன் குதினாயைப் பிடித்துக்கொள்ள மற்றவன் துப்பாக்கியால் இரண்டோரம் இலட்சியம்வைத்துச் சுட்டும் இரண்டுதாரமும் தப்பிப் போகக் கடைசியில் கையிலிருந்த துப்பாக்கி அடிக்கட்டையால் தலையில்

மோகிக் குதியையிலிருந்து கீழேதள்ளிக் கொன்றதாகவும் கனவுகண்டார். கண்ட கனவின்படியே அவர் சகோதரர் கொலையுண்டார். கொலையெய்த வர்களில் ஒருவனான ஸ்டீட்டி என்பவன் அகப்பட்டுக்கொண்டு நியாய சபையில விசாரணைசெய்தபோது எழுதிவைத்த வாக்குமூலமும் நீர்வோ தனாகப் பவிலிருந்துகொண்டு எழுதிவைத்த கனவின் விவரமும், ஒருவர்க்கொருவர் ஒத்துப் பேசிக்கொண்டு எழுதியதுபோல ஒருவித்தியாசமுமில்லாமல் இரண்டும் ஒன்றாகவே யிருந்தன.

* 7. ரோஸ்டி என்னும் பட்டணத்தில் மேரிகாப் என்னும் ஒரு ஸ்திரீ சிலநாளாகப் பிணியுற்றிருந்து பிராணன் போவதற்கு முதல்நாள் இன்னொரு ஊரில் தன் தங்கைவிட்டிலிருந்த தனது குழந்தைகளை உடனே பார்க்கவேண்டுமென்று சொன்னாள். அவளிருந்த ஸ்தலத்தில் பிரயாணம் செய்வது கூடாதென்று வைத்தியர்களெல்லாம் சொல்ல “எப்படியாவது நான் பார்க்கத்தான் வேண்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டே யிருக்கையில் பிரஞ்சு குயற்றுப் பேச்சுமுத்க இல்லாமல் போயிற்று. கண் திறத்தபடியே யிருந்தது. இன்னம் பிராணன்மட்டும் போகவில்லை. நாலுமணி சாவகாச மில்லாது இருந்தது. கடைமையில் கொஞ்சம் பிரஞ்சுவந்து, “நல்லவேளை; குழந்தைகளைப் பார்த்தேன்; இனி எனக்கு விசாரம் ஒன்றுமில்லை” என்று சொல்ல, அருகிலிருந்தவர்கள் “குழந்தையையாவது பார்க்கவாவது, இந்நேரம் படுக்கையிலேயே யிருக்காயே” என “இல்லை; இப்போதுதான் என் குழந்தைகளிருக்கும் இடத்திற்குப் போய்வந்தேன்” என்று சொல்லிப் பிறகு இரண்டு மூன்றுமணி சாவகாசத்திற்குள்ளெல்லாம் இறந்துபோனாள். இது இப்படியிருக்க அதேசமயத்தில் இவள் குழந்தைகளிருவரும் நித்தினையில் தங்கள் தாயாளைப் பார்த்ததாகவும், அவள் அவர்கள் பக்கத்தில் சிறிதுநேரம் படுத்திருந்ததாகவும் கனவுகண்டு பிறகு பார்க்கையில் பக்கத்தில் படுத்திருந்ததாகத் தோன்றின அவனைக்காணாமல் தேடினார்கள். மறுநாள் அவள் ரோசுண்டர்களில் இறந்துபோய்விட்டதாக சமசாரம் எட்டியது.

இதைக் குறைத்தபட்சம் கனவென்றாவது அங்கீகரிக்கவேண்டாம். அப்படியானால் தாயா கனவுகண்ட அதேவிதத்தில் பிள்ளைகளிருவரும் தாயானாக் குறித்துக் கனவுகண்டதாக ஏற்படுகிறது. இவ்வொற்றுமை வியக்கத் தக்கது.

* 8. சென்றவருஷத்தில் பம்பாய்க்கு அருகில் ஓர் இராமத்தில் ஒருவன் தனக்கு வரவேண்டியபாக்கிகளை வசூல்செய்வதற்காகப் புறப்பட்டுப்போனான். அப்படிப்போன ஒருவாரத்திற்குப் பிறகு அவனதுதாயார் நித்தினையில் அவனுடல்முழுதும் வெட்டுக்காயம்பட்டு இரத்தமயமாயிருப்பதாகக் கனவுகண்டு அருண்டு எழுந்து போலீசார் உதவியைக்கொண்டு மறுநாள் தேடினபோது அவன் பணத்திற்காக அவனைக் கொலையெய்த பிரேதத்தை ஓர் மரத்தடியிற் புதைத்திருக்கக் கண்டார்கள். தாய் கனவுகண்ட இரவிலேயே மகன் கொலையுண்டானென்று தெளிவாய் ஏற்பட்டது.

சுமார் இரண்டாயிரம் வருஷங்களுக்குமுன்னே உரோமராஜ்ஜியத்திற்குப் பதியாயிருந்த ஜூலியஸ் ஸீஸர் என்பவர் அவரது பத்தினியாகிய கால்பீரியா தான் முதல்நாளிரவில் தனது கனவின் அனேகம்பேர் ஒன்றுடனிடத் தங்கள் கூரியவாட்களால் குத்தக் கனவுகண்ட அச்சத்தால் அவரை அன்றையதினம் இராஜ்ஜியஸபைக்குப் போகவேண்டாமென்று பல்வாறாக வருந்தியும் அதைச் சற்றேனும் செவியற்கொள்ளாமல் ஸபைக்குச் சென்றதில் அங்கு தமது மனைவி கனவுகண்டபடியே புரூஸ், காஷியஸ் முதலான கலகக் காரர்களால் கொலையுண்டது அனேகருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம்.

இன்னம் திருஷ்டாந்தங்கூறப்போனால் பெருகும். இதுவரையிற்கூறினது கனவுகள் சிலசமயங்களில் படுக்கிற துண்டென்பதைக் காட்டுவதற்கே. எல்லாக் கனவுகளும் இவ்வாறே பளிப்பதுண்டென்று நாம் சொல்ல வரவில்லை. வீண்பக்தி புகட்டவேண்டுமென்பது நமது கருத்தல்ல. ஆனால் கனவில் நிஜமில்லை, அதை நம்பக்கூடாதென்று ஒரோ அடியாய்த் தள்ளிவிடுகிறதைவிட திருஷ்டாந்தங்களை அப்போதப்போது சேகரித்து நிதானத்துடன் ஊன்றி யோசித்து விசாரித்துப்பார்த்து அதன் தத்துவத்தையறிய முயல் வேண்டுமென்பதும், முக்கியமாய் பிரபஞ்சத்தாவும் பெளதிகத்தாவும் முதலானவற்றைப்பற்றி விசாரணைசெய்யும் தத்துவசாஸ்திரிகள் இதைக்குறித்து ஆலோசிக்கவேண்டுமென்பது நமது கோரிக்கை. ஆனாலொன்று; நமதுநாட்டிற்குப் பொய்கலப்பில்லாமல் திருஷ்டாந்தங்கள் உள்ளது உள்ளபடியே கிடைப்பது அரிது. மேலும் வெளியிற்சொன்னால் இவன் வீண்புத்தியும் மூடக்கொள்கையு முடையவனென்று படித்தவர்கள் நகைப்பார்களேயென்னும் பயத்தால் அநேகர் வெளியிடுகிறதில்லை. அநேகர் இவற்றையெல்லாம் அலட்சியமாக நினைப்பார்கள். இவற்றில் எல்லாம் உண்மையே யில்லையென்று சிந்திதும் நம்பாமற் போனாலும் போகட்டும்; அவற்றைக்குறித்து நிதானித்து விசாரித்தாவது பார்க்கலாமல்லவா. அதுவும்வேண்டாம், இவர்கள் மற்றவர்களைக் குறித்து நகைத்து இகழாமலிருந்தால் அதுவே போதுமானது.

இக்காலத்தில் எதன் தத்துவத்தை யார்தான் பூர்த்தியாய்க் கண்டிபிடித்துவிட்டார்கள். புகைக்கூட்டில் மனிதரேறி ஆகாயத்திற்கெல்லக் கண்ணாரப்பார்த்தோமே- இனி புஷ்பகவிமானத்தை ஏன் நம்பக்கூடாது? சிறிதுகாலத்திற்குமுன் எதிரிலிருந்து பேசிக் கொள்வதைப்போல 400 மைல்தூரத்திலிருந்து ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ளலாமென்று சொன்னால் நம்பினார்கள்? இப்போது

மின்ஸாரத்தின் சக்தியாலே பேசுத்தந்தி உண்டாயிற்றன்றோ? ஒரு வர்செய்யும் பிரஸங்கத்தைக்கூடப் பெட்டியில் அடைத்துவைத்து வேண்டியதேசத்திற்கனுப்பி வேண்டியபோது பெட்டியைத் திறந்து விட முதலில் பிரஸங்கம் செய்வதைப்போலவே பெட்டி பிரஸங்கஞ்செய்வது பின்னும் அதிகமாம். இதற்கும் மின்ஸாரம்தான் முக்கிய கருவி. இன்னம் மின்ஸாரத்தின் விசித்திரம் என்னென்ன உண்டாகுமோ! மின்ஸாரத்தைப்போன்ற சக்திகள் பிரபஞ்சத்தில் இன்னம் எத்தனையிருக்கின்றனவோ! பூமிக்கு ஆகாசத்தைவிடும் கிறதென்று நியூடன் கண்டுபிடித்த பிறகுதானே ஐரோப்பியருக்குத் தெரிந்தது! வாட்ஸ் கண்டுபிடித்த பிறகுதானே நிராவெளிய வல்லமை நன்கு விளங்கியது! கோலம்பஸ் கண்டுபிடிக்குமுன் அமெரிக்காகண்டம் உண்டென்று யார் நம்பினார்கள். பூமி உருண்டையாயிருக்கிறது சூரியனைச்சுற்றி யோடுகிறது என்று சொன்ன காலிலியோவைப் பிடித்துச் சிறைமேலடைத்துவிட வில்லையா? பூமி உருண்டைவடிவமா இருக்கிறதென்பதை இன்னமும் நம்பாதவர்கள் நம்மவரில் இருக்கிறார்களன்றோ? விலையுயர்ந்த தூரநிருஷ்டிக் குழாயினால் சந்திரமண்டலம் சூரியமண்டலம் முதலியன தெரியுமென்று நாம் ஒருவருக்குச் சொன்னபோது அவர் வியப்புடன் வினாந்து “அப்படியா, ஆனால் சூரியனுடைய எழு ரூபினாகளில் ஒன்றேனும் காணப்படுமா? வென்று நம்மை நேரிலேகேட்டிருக்கிறார். இவ்வாறெல்லாம் இருக்க, ஈசுவர இருந்தபடியிலுள்ள தத்துவங்கள் இன்னிவ்வவைபென்று நிர்ணயமாய்த் தெரியாதிருக்கையில் ஒருவர் சொல்லவைப்பார்த்து நகைப்பது பெரியோர்செயலாகாது. எனதையும் அலட்சியம் செய்யாது தீர விசாரிக்கவேண்டியது நமது கடமை.

ஷெக்ஸ்பியர் மகாகவிசெய்த ‘வனிகரிடா வரித்தகன்’ எனும் நாடகம்.

முதலாம் அங்கம்.

இரண்டாங்குளரி.

நேரி. போகட்டும்; அவருக்கயல் நாட்டாராயினு ஸ்காட்லாண்டு தேசப் பிரபுவைப்பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயமென்ன?

பௌரு. அண்டை அயாலாருக் கிருக்கவேண்டிய உபகாரகுணம் அவருக்குண்டு; பெற்றுக்கொண்டதைத் திரும்பப்

கொடுக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணம்மட்டும் அவருக்கு எப்போதும் இருக்கிறதென்று சொல்லுவேன். எப்படியெனில் அவர் இங்கிலிஷ்காரரிடத்தில் தவடையில் ஒரு குத்து வாங்கிக்கொண்டு தமக்குச் சக்திவரும்போது அதை மீட்டும் செலுத்திவிடுவதாய் பிரதிக்கினை பண்ணினார். பிரான்ஸ் பிரபுவும் பிணைப்பட்டு அக்காலத்தில் தாமும் துணைநின்று மற்றொரு கும்மாவுக்கு உதவுகிறதாகச் சொல்லிக் கொழாப்பயிட்டாரம்.

நேரி. ஸாக்ஸனி தேசாதிபதியின் சிறப்ப்பன் மகனான ஜர்மனிய பாலியனா நீக்கொப்படி நீனைக்கிறீர்கள்?

பௌரு. காலையில்குடித்து மயங்காமலிருக்கையிலேயே அவரைப் பார்க்க வழங்காது; மாலையில் குடித்திருக்கும்போதோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. அவருக்குள்ள நல்ல சுபாவத்தில் அவர் இருக்கும்போது அவரை மனிதரென்று கொள்ளுவது சற்றுக்கஷ்டம். அவர் தம்மியசுபாவத்திலிருக்கும்போதோ யிருக்கத்திற்கும் அவருக்கும் அற்பவாசினாரிருக்கும்: எனக்கு வாரா அவதி வந்தாலும் அவரை விட்டுத் தப்பித்துக்கொள்ள வழிபார்ப்பேன்.

நேரி. அவர் வரிக்கவந்து சரியான பெட்டியிற் கைவைத்தால் என்ன செய்வீர்கள்? அவரை வரிக்க ஒப்பாவிடில் தந்தையார் மனதுக்கு விரோதமாகுமே?

பௌரு. அப்படிக்கொன்றும் வாராதபடிக்குத் தானடி உன்னை யொன்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். நீதப்பான பெட்டியின்மேல் ஒரு புட்டிசிறைய ரெனில் சாராயத்தை வைத்துவிடு. மேலே அவர் ஆசைப்படத்தக்க சாராயமிருக்கும்போது உள்ளே பிசாசுமிருந்தாகூட அவர் அப்பெட்டியின் மேலேயே கைவைப்பாரென்று எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியும். அடி நேரிசை! அந்தசாராயத்தோண்டியை மணம்புரிவதை யொழித்து வேறெது செய்யச்சொல்லினும் செய்வேன்.

நேரி. அம்மணி! பம்பவேண்டாம்: இந்தப்பிரபுக்களில் எவரையும் நீங்கள் அடையும்படி நேரிடாது. அவர்கள் துணிவை எவ்வுக்கு அறிவித்திருக்கிறார்கள். பெட்டிகளின் ஏற்பாட்டால் உங்கள் ஐயர் இட்டிருக்கும் திர்ப்பந்தவழி

யைத் தவிர வேறுவிதமாய் உங்களைப்பெறுவது கூடா தாயின் ஆசைப்பட்டு இனி உங்களைத் வருத்தாமல் தங் கள் தங்கள் ஊர்போய்ச் சேருவதாகச் சொன்னார்கள். இது நிஜம்.

பேளரு. எங்கள் ஐயர் விதித்தபடி யென்னை யொருவரும் அடை யாவிடில் நான் சிபிலாவைப்போல நெடுங்காலம் ஜீவித் தாலும் டையாளுவைப்போல கன்னிகழியாதவாள யிரு ந்தே என காலத்தையொழிப்பேன். நல்லவேளை! இந் தக் காமுகர் கும்பலுக்கு இத்தனையறிவிருக்கிறதே; என க்குச் சந்தோஷந்தான். அவர்களில் ஒவ்வொருவனும் ஒழிந்துபோனதே எனக்குப் போராந்தம். அவர்கள் போக்கு நற்போக்கா யிருக்கும்படி கடவுள் கிருபை பண்ணாட்டும்.

நேரி. அம்மணி! உங்கள் தகப்பனாரிருக்கும்போது மான்பிரா ட்டுப் பிடிபுடன்கூட நல்ல கல்விவானும் இரானுவ வீரனான ஒரு வணிகர்புரத்தார் இங்குவந்திருந்தாரோ ஞாபகமிருக்கிறதா?

பேளரு. ஆமாம் அவர்தான் பாசேனர்: — அவர்பேர் பாசேனர் தான்போலிருக்கிறது.

நேரி. நிஜந்தான்மணி; இந்த மடக்கண்களால் நான் பார்த்த மணிதர் எல்லாருள்ளும் அவரோ நல்ல வந்தரிக்குத் தக்க புருஷர்.

பேளரு. அவரைப்பற்றி எனக்கு நன்றாய் நினைவிருக்கிறது; உன் புகழ்ச்சிக்கேற்றவொன்றே நினைக்கிறேன்.

(இந்தருணத்திலோர் ஊழியக்காரன் வர.)

எனப்பா? என்னசங்கதி?

ஊழி. தாயே! அயலுரார் நால்வரும் தங்கனிடத்திற் செலவு பெற்றுப்போகத் தங்களைத் தேடுகிறார்கள். தவிர மௌ ரகதேசத்தரசராகிய ஐத்தாவதவரிடத்திலிருந்து ஒரு தூதன் முந்திவந்து இன்றிரவு தன் எஜமானர் இங்கு வருவதாகச் செய்தி கொணர்ந்திருக்கிறான்.

பேளரு. மற்ற நால்வருக்கும் மனப்பூர்வமாய் விடையளிப்பது போல இவரையும் வரவழைக்கும்படியா யிருந்தாலன்

ஹே இவர் வந்ததைப்பற்றி நான் சந்தோஷிக்கவேண் டும். இவருக்கு மஹானின்குணமும் வன்கழுதின் சாயலு மிருந்தால் இவர் என்னை மணஞ்செய்வதைவிட்டு என க்கு மணஞ்செய் விக்கத்தக்க நல்ல புரோகிதராயிருக்க வுரியவர். வா நேரிசாய். அடா போமுன்னே. விழை வுற்றுவந்த ஒருவனைத்தள்ளிக் கதவை மூடுமுன் மற் றொருவன்வந்து கதவைத் தட்டுகிறான்.

யுக்தி வைத்தியம்.

வைத்தியர்களென்றால் எல்லாரும் வைத்தியர்களா? வியாதி களின் குணமும், அவற்றிற்குத் தக்க ஓஷதமுறைகளும், அவற் றைப் பக்குவமாக வேரோடுகளை வேண்டும் விதங்களும் வைத்திய சாஸ்திர நிபுணர்களுள்ளோரும் அறிவார்களென்பது மெய்தான். ஆனால் சமயோசிதமான யுக்தியும் உபாயமும் சிலர்க்குமாத்திரந் தான் தோன்றும்.

நாம் கொட்டாளிவிடும்போது வாயை விஸ்தாரமாகத்திறப்பது பிசகு. அதனால் சிலசமயங்களில் கபாலத்தோடு பொருத்தப்பட் டிருக்கிற தாடைகளின் தில்கள் நிலைமாறி திரும்ப வாயைமூடுவது மிகுந்த பிரயாஸமாய்ப்போகும். இதற்காகவும் மற்றும் சில கார ணங்களுக்காகவுந் தான் வாயை விஸ்தாரமாய்த் திறக்கவொட் டாமல் கையால் வாயை மூடிக்கொண்டு நாம் கொட்டாளி விட வேண்டுமென்னும் வழக்கம் அடிநாளாயில் ஏற்பட்டது. ஒருநில் வயதுசென்ற ஒருவன் தான் கொட்டாளி விடும்போது வாயை வரை கடந்து திறக்க தாடைகளின் பூட்டுவிடவி வாய் திறந்தபடி இருந்து விட்டது. அவன் எவ்வளவு பிரயாசப்பட்டு வாயை மூடிக்கொள் ளப் பார்த்தும், மிகுந்த வலியுண்டாயிற்றேயன்றி வாய்மூடவில்லை. இந்தஸ்திதியில் ஓர் வைத்தியரிடத்திற்போய்க் காட்ட அவரும் எவ்வளவோ பக்குவமாக அவன்வாயை மூடும்படிசெய்யப் பாத் தும் முடியாமற்போயிற்று. இனியெவ்வித உபாயத்தினாலாவது வாயை தானாகவே மூடிக்கொள்ளச் செய்யவேண்டுமென்றி வே றெவ்விதத்தாலும் தாடைகளின்கீழ் முறிந்துபோமென்று தெரிந்து தெருவிவிருந்த சாணியிற் கொஞ்சம் எடுத்துக் கையில் வைத்துக் கொண்டு பராக்காகச் சிறிதுநேரம் அவனுடன் வார்த்தையாடி

கொண்டிருந்து அவன் கொஞ்சம் ஏமாந்திருந்த சமயத்தில் கை யில்லவத்திருந்த சாணியை அவன் வாயில்போட அவன் உடனே சடுதியில் வாயிலிருந்த சாணியை உமிழ்ந்துவிட யத்தனிக்கையில் விலகியிருந்த பூட்டு தன்னிச்சையாய் யதாஸ்தியில்மின்று வாய்மு டிக்கொண்டது. வாயைமுடிக்கொள்ள யத்தனப்பட்டால் வலி யுண்டாகுமென்று அவன் யோசிக்க சாவகாசமில்லை.

இதேமாதிரியாக பதினாறுவதுள்ள ஒரு சிறுபெண் இருகை கையுங் கோத்துக்கொண்டு உயரத்தூக்கி மிதந்தப்பி யுடம்பை முறுக்கிச் சோம்பல் முறித்தபோது தோட்பட்டைகளோடு பொரு த்தப்பட்டிருக்கிற புஜங்களின் பூட்டுகள் கழன்றுபோய் உயர்த்திய கைகளைக் கீழே தொங்கவிடக்கூடாமல் தூக்கியகைகள் தூக்கிய படி நின்றுபோயின. உடனே ஒருவைத்தியரை யழைத்துவந்து காட்ட அவர் தம கையிலிருந்த பிரம்பினால் அந்தப் பெண்பிள்ளை கட்டியிருந்த ஆடையைத் தூக்கிவிட அவன் கைகளையிறக்குவதால் வலியுண்டாகுமென்னும் அச்சத்தையும் மீறியநாணத்தால் வலியை மிளையாதவளாய்ச் சடுதியில் கைகளையிறக்கிவிட்டாள். இவ்வாறான அஸந்தர்ப்பங்களில் உபாயத்தாலன்றி வேறெவ்விதத்தாலும் உபத் திரவம் அதிகமாகுமென்று வேலில்லை.

இங்ஙிலாண்டில் ஒருவருக்கு கண்டமாலையென்று சொல்லப் பட்ட பெரிய கட்டியொன்று கொண்டையின் உட்பிரதேசத்தில் புறப்பட்டு அதனால் மிகுந்த வாதைப்படுகையில் பேர்போன வைத் தியரொருவருக்குச் சொல்லியனுப்ப, அவர் வந்துபார்த்தார். புறச் சிகிச்சைசெய்வதற்கும், உள்ளுக்கு ஒளவுதங்கொடுப்பதற்கும் வழி யில்லாமலிருந்தது. ஆனால் உள்ளே புறப்பட்ட கட்டி நன்றாய்ப் பழுத்துப்போயிற்றென்று கண்டுகொண்டு, அகசியம்செய்வதிற் கைநேர்ந்த ஓர் விதாஷகனாவருவித்து அவனைப் பிணியாளிக்கெறி ரில் மிகவும் நகைப்புக்கேதுவான அஹஸியம்செய்யும்படி ஏவினார். அப்போது பிணியாளி தான் கண்டமாலையால்படும் வருத்தத்தை யும் மறந்து பொறுக்கக்கூடாமற் சிரித்த அகிரச்சியினால் தொண் டைக்கட்டி யுடைந்துவிட்டது. பிறகு வைத்தியர் உள்ளுக்கு மருந்துகொடுத்துக் குணப்படுத்திவிட்டார்.

இவ்வாறாகவே யுக்தியினால் ஒருவைத்தியர் ஒருவனுக்குப் பை த்தியும்தெனியும்படி செய்திருக்கிறார் :— பைத்தியக்காரர்கள் ஆஸ்பத்திரிகளில், பைத்தியம் பிடித்துப்போனவர்களை பைத்தியத்தெ

ளிலித்துக்குணப்படுத்துவதற்காக நிபுணவைத்தியசாஸ்திரிகளையே நியமிப்பதுவழக்கம். இம்மாதிரியான ஒரு ஆஸ்பத்திரியில் பைத் தியம்பிடித்துப்போன ஓர் தையற்காரன் இருந்தான். அவனுக்கு தினம் ஒரு உடுப்பு புதிதுபுதிதாகச் கொடுத்தபோதிலும் ஒவ்வொ ள்றையும் சுக்கு தூறுகக்கிழித்துவைப்பதே யவன் வழக்கமாயிருந் தது. இதற்காக எவ்வளவு சிட்டுத்தாலும், என்ன புத்திமதிசொ ள்ளாலும் பைத்தியக்காரன் கேட்பானா! இப்படியிருக்க அந்த ஆஸ்பத்திரிவைத்தியருக்கு ஒரு யுக்திதோன்றியது; மிகுந்த ஒளி பொருந்தியதும் அழகியதுமான உண்டொன்று வைத்துக்கொடுத் தால் என்னசெய்வானோ பார்த்தலாமென்று எண்ணி அப்படியே விடையுயர்ந்த மஹம்மலில் உடுப்பு ஒன்றுவைப்பித்து அவனுக்குக் கொடுத்தார். அவனதை யதாப்பிரகாரம் கீழிக்க யத்தனிக்கையில் அந்த மஹம்மலின் ஒளியையும் மிகுந்த மிருதுவையும் நாணயத் தையும்பார்த்து வியக்கத்தொடங்கினான். அதைக் கீழிக்கக்கருதி யெடுப்பான்; உடனே அதிரம்மியமான அதன் மிருதுத்தன்மையைக் கண்டு கீழிக்க மனம்வராமல் அதைக் கையால் தடவிக்கொடுப்பான்; தடவிக்கொடுத்து ஆநந்திப்பான்; ஒளிபொருந்திய அதன் நிறத் தைக்கண்டு மகிழ்வான்; வெயிலிலோடிப்போய் அதைப்பிடித்து அழகுபார்ப்பான்; வெகு ஜாக்கிரதையுடன் அதை மடித்துவைப் பான்; கீழேவைக்கக் கூசுவான்; அழுக்குப்பட்டுப் போயிற்றே வென்று உடனே பிரித்துப்பார்ப்பான்; எங்காவது அதில் மாசு பட்டிருந்தால் கண்டு துக்கிப்பான்; அழுக்கைத்துடைத்துவிட்டுச் சிரித்துக்கொள்வான்; இவ்விதமாக அவன் அதன்மேல் அன்புசெலு த்தினுனையன்றி அவனுக்கு அதைக்கீழிக்க மனம் வரவில்லை. இதைக் கவனித்திருந்த முற்கூறிய வைத்தியர் அவ்வுடுப்பைக்கொ ண்டும், அதனிலுமழகிய உடைகளைக்கொண்டும் அவனுக்குப் படிப் படியாய் பைத்தியந்தெனியும்படி செய்துவிட்டார்.

இவ்விதமாக யுக்தியாலும் உபாயத்தாலும் சாதிக்கத்தக்கவை கள் அநேகம். அனுபவசித்தமாய் யாவரும் பார்த்தறியத்தக்க உபாயவைத்தியம் ஒன்றுண்டு. கண்ணில் ஏதாவது தூசுமுதலியது வீழ்ந்தால், எந்தக்கண்ணில் வீழ்ந்ததோ அதை விட்டுவிட்டு மற்ற றைக்கண்ணை இரண்டுமுன்று நிமிஷநேரம்வரையில் சுசுக்கிக்கொ ண்டிருந்தால் அமித்தகண்ணில் வீழ்ந்ததூசு ஓரத்தில் ஒதுக்கிப் போகும்; பிறகு சுலபமாய் எடுத்துப்போடலாம். இதையறியாது

தூசுவிழுந்த சுண்ணையே கசக்குவதினால் கண்ணிவந்து எரிவுண்டாகி விழுந்த தூசியை யெடுக்கவாய்க்காமல் மிகுந்த வாதைப்படவேண்டியதாகும். இதை யாவரும் பிரத்தியக்ஷத்தில் கண்டறிந்துகொள்ளலாம்.

உபயோகமான சிறுமுறைகள்.

(a) அறைகளுக்கு நல்வாசனை யூட்ட : — காரிக்கொட்டைப் பொடியைக் கொஞ்சம் எடுத்து நன்றாய் நெருப்பில் காய்ந்த ஒரு இருப்புபாணுவின்மேல் தாவ அகிலேழும்புமுனை அறைபிலுள்ள தூர்க்கந்தத்தையும் கெட்ட வாயுவையும் போக்கி ரம்மியமான நல்ல வாசனையைப் பண்டாக்கும்.

(b) கண்ணாடிபுட்டி முதலியவைகளை நன்றாய்ச் சுத்திச் செய்ய : வேண்டுமானால் கரிப்பொடியினால் வெந்நீரில் சுத்திச் செய்து நடைசியில் குளிர்ந்த ஜலம்விட்டுக்கழுவவேண்டும்.

(c) மூட்டுப்பூச்சி கிட்ட அணுகாதிருக்கச்செய்ய : படிக்காரத்தைப் பொடியாக்கி ஜலத்திற்குநாத்து அதில் நனைத்துப்பிழிந்து உலர்த்தின துணி, சொக்காய் முதலியவைகளைத் தரித்துக்கொள்ள மூட்டுப்பூச்சி கிட்டவருகிறதில்லை. ரயில்மார்க்கமாய் பிரயாணஞ் செய்கிறவர்களுக்கு இதனால் மிகுந்த நன்மைபுண்டு. அன்றியும், படிக்காரஜலத்தில் பிழிந்துலர்த்திய துணிகளில் நெருப்புப்பிடிக்கிறதில்லை. ஆகையால் சிறுகுழந்தைகளுக்கு உடுத்தும் வஸ்திரங்களை இவ்வாறுசெய்வதினால் தீயினால் சிறுகுழந்தைகளுக்கு நேரும் அபாயங்கள் அரிதாகும். ஆனால் இவ்வளவு சிரத்தையோடு செய்வதன்று.

(d) இரும்புக்கதவு, கிராதிமுதலியவற்றிற்கு நல்லமேல்பூச்சு : இரும்பினுற்செய்த கிராதிகள், வாசற்கதவுகள், பலகணிக்கிராதிகள், லாந்தர்கள்வைக்கும் ஸ்தம்பங்கள், இவைமுதலானவை துருப்பிடித்துப்போகாமலும் பார்வைக்கு நன்றாயிருப்பதற்கும் கிஸ்பூசுவது வழக்கமல்லவா ! இதைவிட மஞ்சட்காவிக்கல்லைப் பொடிசெய்து தார்காயும்போது கலந்து காய்ச்சிப்பூசினால் பார்வைக்கு நன்றாயிருப்பதுதவிர நீடித்தும் நிற்கும்.

குழந்தைகளுக்கு ஆபரணங்களை அணிவதனால் உண்டாகும் தீமை.

“மக்கட்பெற்றிற் பெரும்பெய்ல்லை” என்பது யார்க்கும் பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டதேயாம். இவ்வுலகில் சிறிது நாளாவும் ஒருத்தரும் குழந்தைகளைப் பெறாமல் மலடராயிருப்பாராயின் மாரிடகுலம் அதிசீக்கிரத்தில் நாசமுற ஆரம்பிக்கும். ஆகவே இலேதான் பிள்ளையில்லாக் குறை பெருங்குறையென்று எல்லோராலும் அங்கீகரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இது மனிதர்க்கேயல்லி உயிர்வாழ்வன வெல்லாவற்றிற்கும் பொருத்தம். இப்புவிதில் சக்கிரவர்த்தியாக விருப்பினும், உண்ணச் சொற்கப்படாத நித்திய தரித்திரனாக விருப்பினும் பிள்ளையில்லையென்கிற அக்கம் இருவர்க்கு மொன்றுதான். வம்சவீருத்தி யில்லாமையால் அழிந்துபோன ஜத்துக்கள் எத்தனையென்று சொல்லுவதற்கு. இப்பொழுது கீனாமடைந்துவருகின்ற சிங்கம், புலிமுதலிய ஜத்துக்கள் இன்னுஞ் சிறிதுகாலஞ் சென்றால் அழிந்துபோய் விடுமென்று காண்கிறது. இத்தனை அருமையான குழந்தைகளுக்கு நோயுண்டாகாதபடி நல்ல உணவைக் காலந்தப்பாதுட்டி, சுத்தமான வஸ்திரங்களை யுடுத்தி நன்றாகப் போற்றிவளர்ப்பது நமது நீக்கலிலாக் கடனாகும். இப்படிச் செய்வதைவிட்டு விடப்பெற்ற பொன்னுபரணங்களையும், சத்துபரணங்களையும் வினாத்தெரியாத சிறு குழந்தைகளுக்கு அணிவதனாலுண்டாகும் தீமைகளை எடுத்துச்சொல்லப் புகிற்பெருகும். நாம் அழகுக்கென்று இதில் ஆபரணங்களால் குழந்தை உயிருக்கு அபாயம் வருகிறதென்றால் வேறென்னவேண்டும்? பொன்காய்த்த மரம்போல தலைமுதல் கால்மட்டும் வெள்ளெண்ண ஆபரணங்களைச் செய்து குழந்தைகளுக்கு அணிவதனால் வருங்கேட்டையெல்லாம் நேரோ கண்டிருந்தும் நெடுங்கால வாடிக்கை பலத்தினால் இன்னும் இதை விட்டபாடினலை. அறையிலே குழந்தையா யிருக்கும்போதே காலிலும் கையிலும் காப்புகளையும், கிரஸ்களில் மோதிரங்களையும் இட ஆரம்பிக்கிறார்கள். அற்றைக் கூலிவெலைசெய்து பிழைப் பவர்களும் தங்கள் அருமைக் குழந்தைகளுக்கென்று நகைகளைச் செய்கிறார்களென்றால் மற்றவர்களுக்குக் கேட்பானேன்? ஆபரணங்கள் எவ்வளவுதான் விலைபெற்றனவா யிருப்பினும் விலையும்கூட உடைபாயும்போல தேகத்துக்கு நன்மைமையப் பயப்பவைல்லவே!

பெரியவர்களே தாம் பூண்டநகைகளை மறதியினால் இழந்து விடுகிறார்களென்றால் மாற்றியாப் பாலகர்கள் இழப்பதற்குக் கேட்பானேன்? வஞ்சகர் சிறுவர்களை யோமாற்றி மோதிரங்களைக் குழற்றிமண்ணில் முளைக்கலவகச் சொல்லி அவர்கள் சற்றே அப்புறஞ்சென்றதும் களவாடுவார்கள். தாய் தந்தையர் குழந்தைகளுக்கு ஆபரணங்களைப் பூட்டி வெளியே கொண்டுவந்து அழகுபார்த்து ஆனந்தப் படும்போது திருடர்கள் அவற்றை எப்படிக்களவு செய்பலாமென்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். “கோயிற்பூனை தெய்வத்தைக் கஞ்சாது” என்ற வண்ணமாகப் பெரும்பான்மையாக விட்டியுள்ள வேலையாட்களை குழந்தைகள் நகைகளைத் திருடுவார்கள். நகை ஆட்கொல்லி யாதலால் சுற்றத்தார்களுள்ளுஞ் சிலர் ஒன்வோர் சமயங்களில் வருமையால் நெஞ்சுறுதிதொண்டு குழந்தைகளை வேடிக்கையாக வைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோலிருந்து நகைகளைக் களவாடுவார்கள்; அநிமுகமானவர்கள் திருடுவதில், குழந்தைகள் நீளைவு தெரிந்தவர்களாயிருப்பார்களேயானால் அவர்களுடைய உயிருக் கிறுதியுண்டாவது ஸகஜம். குழந்தைகளிடத்திலுள்ள அன்பின் மிகுதியினால் தங்கள் வருத்தத்தைப் பாராமல் அரைவயிற்றுக் குண்டாயினும் பொருள் சேர்த்து ஆபரணங்களைச் செய்திருர்கள். இறுதியில் குழந்தைகளுக்கு ஆபரணங்களைத் தாய் தந்தையரிட்டுச் சுந்தோஷப்படுவதிலும் அவற்றை யிழந்துவிடுவதனாலும், அவற்றால் மக்களுக்குண்டாகும் அபாயத்தினாலும் விடையுந் திமைக்களவிராது. இந்துக்களைத் தவிர்த்து வேறெந்தச் சாதியாரும் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு அதிகமான ஆபரணங்களைப் பூட்டி வெளியேவிட்டு அழகுபார்க்கிறதில்லை. ஐரோப்பா முதலிய அயல் நாடுகளிலிருந்து எத்தனையோ பேர் நமது தேசத்திற்கு இக்காலத்தில் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுள் நம்மவரைப்போலச் சிறு குழந்தைகளுக்குக் குலங்கப் பணிபூட்டுவார்களில்லை. தேர் திருநாட் காலங்களில் தங்களுக்கு நகையிலல்லாவிட்டாலும் இரவல் உடைமைவாங்கி அலங்கரியாதிருப்பதில்லை. நகைகளை அதிகமாகப் பூட்டவேண்டுமென்ற ஆசையினால் குழந்தைகளுக்கு இன்ன அவயவங்களில் பூட்டவேண்டுமென்கிற பேதயில்லாமல் காதுமுகக்கல்லாற் துளைத்துப் புண்ணாகி விடுவார்கள். அவ்வாறு குத்துந்துளைகள் கோணுமல் ஒழங்காயிருக்கவேண்டுமென்றெண்ணி விஷமுள்ள கூரியமுட்களால் குத்துகிற

தினால் முள்ளின் விஷம் இரத்தத்தோடு கலந்து ஆறுப்புண்களாகியமறுமுண்டு. குழந்தைகளின் அழகிய கால்களில் அவரவர்கள் சக்திக்குத் தக்கவண்ணம் வெள்ளி, செம்பு, பித்தளை, ஈயம், உருக்கு, இரும்பு முதலிய உலோகங்களால் காப்புகளையும் சங்கிலிகளையும் கனமாக அடித்துப்போடுகிறதினால் அவை கண்ணக்கறேலென்று கன்னிக் கரத் தழும்பேறிக் கண்கொண்டு பார்க்கக்கூடாதபடி விராரமாகின்றன. பத்துமாதம் வருத்திப் பெற்றெடுத்த குழந்தைகளை நல்ல வஸ்திரங்களில் கண்வளரச் செய்து சுகமாக வைத்திருப்பதைவிட்டு உடம்பெல்லாம் உறுத்திக் கிறி வருத்தும்படி கரடுமுறடான ஆபரணங்களை யணிுகிறதினால் சிறிதுஞ் சுகமெயிதையாது. குழந்தைகளுக்கு நகைகளைப் பூட்டி வெளியே விட்டது முதல் அவர்கள் திரும்பி விட்டுக்கு வருமளவும் அதுவே விசாரமாயிருக்கும். சில சமயங்களில், குழந்தைகளின்மேல் அனியப்பட்டிருக்கின்ற ஆபரணங்களினால் அவர்களுடைய கண், காது மூக்கு முதலிய அவயவங்களிலே குத்திப் புண்ணாவது முண்டு.

ஓர்கிருபணன் மனோபாள்

கங்காதாபுரத்தில் தனபாலனென்னும் வணிகன் சாரதை என்னும் பெண்ணைங்கை மணம்புரிந்தான். தனபாலன் பொருளையே பெரிதென்று பாராட்டிலத்தானாகையால் அவன் ஒருநாளிலாயினும் வயிறுசிறைய உண்டதில்லை. கற்புடைமடை நல்லாளாகிய அவன்மனோபாள் தன் நாயகனது குணத்தை நன்றாயறிந்து கொண்டு அவன்மனைக் கொணுமல் நடந்துவந்தான். தனபாலன் தனக்கேற்ற காதல்மனைவி வாய்த்ததைக்கண்டு அவளிடத்து மிக்க அன்புற்றிருந்தானென்றாலும் சிறுவனாகவிருந்ததுமுதற்கொண்டே அவன் சிறிதுண்டியை ஒருவருந் காணுகபடி. தனயேயிருந் துண்டாவது அவனதுவழக்கம். அவன் கண்ணுக்கியன். அறிர்ஷ்டவசத்தால் அவனுக்கு வர்த்தகங் கைகூடிவந்து பெருந் தனமுடையவனானான். அவனுக்கு தனஞ் சேரச்சேர அதவிடத்தில் அதிக ஆசையுண்டாகி கிருபுண சிரோமணிபானான். கலியாணத்தில் போது வாங்கின் கூலாயைத்தவிர்த்து மற்ற உடுபடுவைகளிரண்டும் சீட்டிப் புடவைகள் தான். சாரதை தன்பந்துக்களில் யானையேனும் பார்த்துவிட்டு வரும்படிபோகவேண்டுமானால் வெகுநாள்குமுன்

னே வாங்கப்பட்ட அந்தக் கூனையைத் தவிர்த்து அவளுக்கு நல்ல ஆடைவேறில்லை. தனபாலனுக்கு மிக்க பொருளிருந்ததனால் அவனுக்குத் தன் மனையாளுக்கு வேண்டும் ஆடை ஆபரணங்களை யெல்லாம் வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டுமென்கிற ஆசைமட்டும் இருந்ததேயொழிய தன்கையிலிருந்து ஒருகாசளவாவது எடுக்க மனம் வரவில்லை. சாரதை ஏழைவிட்டுப் பெண்ணுதல்பற்றி உயர்ந்த ஆடை இல்லாததைப் பாராட்டாமலே நல்லகாலம்பிறக்குமென்று காலித்தைப்போக்கி வந்தாள்.

இவ்வாறே நெடுங்கால மிருந்தாலென்னாலும், அவள் புடவை சல்லடைக்கண்ணாய் உடுத்தக்கூடாத கந்தையாடு விட்டதை கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் ஒருநாள் தன் கணவன் சந்தோஷமாயிருக்கும் வேளையில், ஸ்வாமி! நான் இவ்வாறு கந்தையையுடுத்துவது உமது பெருமைக்கழகோ? உம்மியும் ஆசைமடங்கு தாழ்வானவர்கள் தங்கள் மனையினர்களுக்கு வேண்டும் ஆடையாபரணங்களை யெல்லாம் அவர்கள் இஷ்டப்படி வாங்கிவிருப்பதை நீர் அறியீரோ? நான் நமது பந்துக்களவிட்டிற்குப் போகும்போதாயினும் நல்லாடைய யலிந்துகொண்டு போகவேண்டாமோ? கலியாணத்தின் போது தாங்கள் வாங்கிக்கொடுத்த கூனையைத் தவிர்த்து இரண்டாவது நல்ல புடவையை இன்றளவும் வாங்கிக்கொடுத்ததுண்டோவென்று சொல்லி விசனப்பட்டாள். அதற்கு தனபாலன், பெண்ணே! நான் சொல்லுவதைக்கேள்; எங்கள் வீட்டில் எவ்வு அத்தை உன்னைப்போலவேதான் ஒரு கூனையைமட்டும் வைத்துக்கொண்டு நெடுங்காலம் போக்கினாள்; நல்லநாள்களில் உடுத்துவதற்கு ஒன்று போதாதா! பணத்தை வினே புடவைவாங்கிப் பாழாக்குவதிலென்ன பயன்? கையில் பணமிருக்கும்போது கண்டபடியெல்லாம் பாழுக்கிறதெதுவிட்டுப் பின்பு சொற்றதும் வழியில்லாமல் அற்றைக் கூலிவேலைசெய்வதோ அழகு? இப்பொழுது பணமகப்படுவது சற்றே வருத்தமாயிருக்கிறது? ஸங்கராந்திபண்டிகையன்று உன் இஷ்டப்படி நல்லபுடவை வாங்கிக்கொடுக்கிறேன்னென்றான். அதிக லோபத்தினால் அவன் விட்டிற்குவேண்டிய பண்டங்களையும் வாக்க மனமில்லாதவனாக அதிக செட்டாமிருந்ததனால் இருவரும் வயிரா உண்பதற்கும் வாய்க்கவில்லை. இவ்வாறிருந்ததைக் கண்டு சாரதை மனம்புழுங்கி அவன்விட்டச் சென்று, ஸ்வாமி! என் பஞ்சைக்கோலத்தைக் கண்டு எல்லோரு

நித்திக்கிருார்கள்; நான் இப்படியிருப்பது உமது பெருமைக் கழகாமோ? ஆயினும் இதுவிஷயத்தைப்பற்றி இனிமேலும் பன்னிப் பன்னி யுரைப்பதில் பயனில்லை; உமது இஷ்டப்படி செய்யலாம்; இன்றுகாலையில் நான் எனது சகோதரியைப் பார்த்துவிட்டு மத்தியானத்திற்குமேல் இங்கே வரும்படி எனக்குத் தாங்கள் விடைதர வேண்டுமென்று கண்ணிர் விட்டமுது சொல்லி அவன் அறமகிப்படியே அவள் அங்கே சென்றாள்.

தனபாலன் தன் கடைக்குச்சென்று பகலெல்லாம் விரல்கள் நோவப் பணத்தையெண்ணி வைத்துவிட்டு அள்ளை நினைவாயிருந்தான்; அவளுக்குப் புடவை வாங்கிக்கொடாமலிருந்ததைப்பற்றி அவனுக்கே வெட்கமாயிற்று; எப்படியிருந்தாலும் அவளுக்கு நல்லசேலையை அன்றே வாங்கிக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று நிர்மானித்தான். அவன்செஞ்சார அள்ளைவிட அவனுக்கு வேண்டியவர் யாருமில்லை. அன்று அந்திப்பொழுதுக்கு முன்னேயே விட்டுக்குப் புறப்பட்டுப்போனான். அவன் போகும்போது, தந்தி தபால் கம்பம்வீழ்ந்து உருத்தெரியாதபடி நசுங்கிப்போன ஒருத்தியைப் புடவையால் மூடி நாலுபேர் தூக்கிக்கொண்டு போவதையும், அவள்வினோடு சிலுவர்கள் கூச்சலிட்டுச் சொல்லுவதையும் பார்க்கையில் அந்தப்புடவை தன்மனையாளுடையதென்று காணவே அவன் மனம்பதைத்துருகி, அப்பா! இதென்ன கொடுமை! சற்றே நில்லுங்கள்; நான் பார்க்கவேண்டுமென்றான். கம்பம்வீழ்ந்து நசுங்கியிருந்ததனால் உருத்தெரியவில்லை; அவன் மேலேமுடியிருந்தசேலை சாரதையின் சேலையென்றுகண்டு அளந்தான் இறந்தாளென்று நிச்சயித்தான். மிண்டும் அவன் அவள்காலிலிருந்த கிழிந்த பாதரசைவையக்கண்டதன்மீது அவன் தன் மனையியையென்று நிச்சயித்துத் தேம்பித்தேம்பி அழுதான். அவனைக்கொண்டு போகும்போதே அவன் தனபாலனென்னும் பரமலோபியின் மனையாளென்னும், கம்பம் வீழ்ந்து அவ்வாறு நசுங்கி மாண்டுபோனாளென்றுச் சொன்னார்கள். அவளை அவர்கள் அவன்விட்டுக் குக்கொண்டுபோகையில் அவனுடைய கிருபணத்திலுத்திற்காக அள்ளை வையாதாரில்லை. தனபாலன் அவளைத் தன்மனையியென்று கட்டிக்கொண்டு புலம்பி யழுதுவிட்டு, அவன் செத்தபின்னாலும் அவள் மனோதத்தைநிறைவேற்றவேண்டுமென்று அழுதுகொண்டு தன் கந்தைத்துணியோடு ஒலங்கடைக்கு ஓடி முகந்தரமான

விடைபெற்ற சித்தினாயும்பட்டாடையொன்று வேண்டுமென்று கேட்டான். அங்குள்ளார் அதைக்கேட்டு அவனையாரோ பிச்சைக்காரன் கடைப்பிச்சைக்காக வந்திருக்கிறானென்று நினைத்துப் பரிகாசம் பண்ணினார்கள். அவர்கள் சொன்னவிலையை அவன் கைமேற்கொடுக்க அவர்கள் அவனை தனபாலனென்றறிந்து அத்தனை விடைபெற்ற ஆடையை அந்தப் பரமலோகி வாங்கினதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அவன் நேரே தன் விட்டிற்குச் சென்று அந்தப்பட்டாடையை அந்தப் பிணத்தின்மேல் விரித்து, ஸாரதே! நான்கு பிடிவினது உன்காறிலே படவில்லையோ? நான் உனது சாதற் கொழுகளன்றோ? நான் பரமலுப்பதனுதலால் இத்தனைகாலமாகப் புடவை வாங்கா நிருத்தேன்; விடைபெற்ற இந்த ஆடையைப் பார்த்தாயோ! இப்பொழுதாயினும் இந்த ஆடையை நானே உனக்குடுத்து விடுவேன்; இதைப் பெற்றுக்கொள்ளென்று அதை அப்பொழுது தான் அவன்மேலே விரித்துப் போர்த்தப்போனான். அவ்வேளையில் ஸாரதாத விட்டுக்குவந்து தன்னாவன் நிற்கின்ற நிலையக்கண்டு, ஸ்ரீவாமி! இதென்ன விசித்திரமென்று அவனன்னை யோடிவந்தான். தனபாலன் அவனைக்கண்டு அஞ்சி இது கனவோ நினைவோவென்று யிழ்ந்து. ஸாரதாத அவனைநோக்கி, பிரானாகாதா! உம்மைப் பாரிநான் இவ்வாறு துன்பப்படுகிறேன். செய்கேனே; நான் உமத்திருந்த ஆடை ஆயிரக்கத்தொழுகுந்ததாலால் வெறுப்புற்று அதையும், பழைய பாதரசைகளையும் ஓர் ஏழைக்குக் கொடுத்துவிட்டு இந்தச் சிட்டிப்புடவையை என் சகோதரியிடமிருந்து வாங்கி யுத்தினேன். அந்தப்பேதை இவ்வாறு வழியில் கம்பத்தின்கிறே அகப்பட்டு நகங்கி இறந்திருக்கவேண்டும். இந்த ஆடையின அடையாளத்தினாலே தான் நானும் இவ்வாறு சங்கிக்கிறேன். இவள் அப்பொழுதே நடக்கமாட்டாமல் தளர்ந்திருந்தாள். நான் இறந்துபோனேனென்றும், உம்மைப்போலக் கிருபுணர் இல்லையென்றும் ஊதொல்லாஞ் சொல்லிக்கொண்டது என் காதிலும் விழுந்து துக்கப்பட்டேன். உமக்கு என்மீதுள்ள அன்பின் மிகுதியை இன்றுதான் கண்டேனென்றான். அதற்கு அவன் என்கண்ணே! உன்னிலும் நல்லார் இப்புகிசில் எனக்கொருவருமில்லையென்று துணி. இன்றோடு எனது உலோபருணம் நீங்கிவிட்டது; இனிமேல் நீ சொன்னபடி செய்வேனென்றான்.

வளர்த்திருப்பதனு லுண்டாகுந் தீமை.

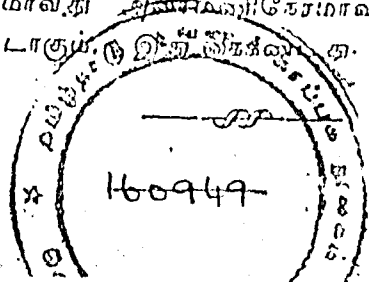
ஆறடிக்கு மேற்பட்டு வளர்த்திருப்பதழன்று; அப்படியிருப்பது பார்ப்பவர்களுக்கெல்லாம் வியப்பாயிருக்கும். சிறுகுழந்தையாக விருகும்போதும் 'கண்டவர் நகைக்க இடமாகும். விட்டிலுள்ளவர்களுக்கு வஸ்திரம் வாங்கும்போது வளர்த்தவனுக்கு அதிக அகலமும் நீளமுமான வஸ்திரங்களை வாங்கவேண்டும். உயரமாயிருப்பவனுக்குத் தனது உயரம் தனக்குத் தெரியா நிருப்பினும் நிழலிப்பார்க்கையில் விகாரமாகவிருக்குமாயினால் அவன் திற்பதற்கு வெட்கப்படுவான். ஒருவன் கெட்டையாகவிருந்து கையும் காலும் குச்சிபோலிருந்தால் நன்றாயிராது. வேடிக்கை பார்க்கும்படி கும்பலுள்ள விடங்களுக்குச் சென்றால் எல்லோருக்கும் மறைக்குமாதலால் உட்காரும்படி வருத்துவார்கள். பனை மரம்போல வளர்த்திருந்தால் சிலவேளைகளில் பரிகாசத்திற்காக, ஐயா! நீர் நின்றாலும் எங்களுக்கு மறைவாயிருக்கும்; பித்தலாகக் கொண்டால்தான் மறைக்கமாட்டீரென்று இகழ்ச்சி பண்ணும்படிக்குமாகும். அதிக உயரமாக நிருப்பவன் கவரோரமாக நின்றால், சுவரின் மறுபக்கத்திலுள்ளவர்கள், யாரே தலைப்பாகையைச் சுவரில் வைத்திருக்கிறானென்றெண்ணி அதைக் கோலாலேடுக்கப் பார்ப்பார்கள். குட்டையனும் கெட்டையனாக ஒருகுடைணைப் பிடித்த போகும்போது இருவருக்கும் வருத்தமாயிருக்கும். வண்டியில் உட்காருகையில் காலேநீட்டவும் மடக்கவுக்கடாமல் அதிக சங்கடமாயிருக்கும். புகைவண்டி ஏறிச்செல்லும்போது அவன் காலேத் தாண்டிச் செல்லவேண்டியிருக்குமாதலால் எல்லோருக்கும் அவனால் வருத்தமுண்டாகும். இவ்வாறு வருத்தமாயிருப்பதனால் எல்லோரும் நீதிக்கவிடமாகும். உயரமாயிருப்பவன் குட்டையானவனைக் கலியாணஞ்செய்திருந்தால் பரிகாசத்திற்கிடமாகும். நன்றாக அழுந்தித் தள்ளாஞ்செய்ய வேண்டுமானால் வெகுதூரத்தில் ஆழமானவிடந்தேடிச் செல்லவேண்டும். எங்கேசென்றாலும் தலையிலே இடிக்கும். உயரத்துக்குத் தக்கபடி அதிக அகலமும் நீளமுமான வஸ்திரங்களை அதிக விடைகொடுத்துவாங்கி யுடுத்தவேண்டும். குள்ளமானவர்களோடும் குழந்தைகளோடும் ஏகாந்தமாக வார்த்தைசொல்லவேண்டுமானால் குனிந்துகொண்டு பேசவேண்டும்.

தழைய எருவிடல்.

பச்சைப் பூண்டுகளையும் செடிக்களையும் சார்வற்றமல் பச்சை யாயிருக்கும்போதே நிலத்திலே சேர்த்து உழுதுவிட்டால் அவை சிறந்த எருவாகும். எப்படியெனில், பச்சைப்பூண்டுகள் பெரும் பான்மையாய்த் தங்கள்ளுக்கு வேண்டுவனவாகிய கரிவாயு, பிராண வாயு, உப்புவாயு, ஜலவாயு என்னும் வாயுக்களை வெளியேற்றிந் து இழுத்துக்கொள்ளுகின்றன. ஆஸ்தினாலேதான் அவற்றை நிலத் திற்கு எருவாகவைத்தால் அந்தநிலத்துக்கு முன்னிருந்ததைவிட மேற்சொன்ன பிருமிருதிப் பொருள்கள் அதிகமாகி நிலத்துக்கு நல்ல உரமுண்டாகிறது. செழிப்பின்னா நிலங்களில் சர்க்குபடியா கும் மேலும் மீழமுள்ள உலோகங்கள் பசுமிருக்கு வேண்டுவன வெறிச் சேர்ந்து பயினைவளர்க்க முயலரும். இவ்வாறான நிலங் களுக்கு முன்னொன்படி பச்சைப் பூண்டுக்களைவிட்டு உழுதுவிடில் அதிகமான குணமுண்டு. ஏனெனில், உழுத பச்சைப்பூண்டுகளில் மேற்சொன்ன தாதுக்கள் ஆடங்கியிருப்பது புதிதாகவைந்தபபமும் பசுமிருக்கு நல்ல உணவாகி அதை வளர்க்கிறது.

தேவீமுதலிய பூச்சிகள் கொட்டி.னால்
அதற்கு மருந்து.

தேவீமுதலிய பூச்சிகள்கொட்டி. யிப்பி வருத்தமுண்டா.னால் மழைபெய்து சலம் வெகுநாளாகக் கட்டி நிற்கும் கலகல் நிலத்தி லுள்ள சேற்றைக் குழைத்தெடுத்துக் கால்மணி அல்லது அரை மணிநேரமளவும் பூசவேண்டும். பூசினசேறு காய்ந்தவுடனே நிரு ம்பவும் பூசுக. வீக்கமும் நோயுந் தணிந்துவருகையில் பின்னும் கால்மணிகேரமாவது அரைமணிநேரமாவது பூசிக்கொண்டுவைத் தால் சுகமுண்டாகும்.

உட
Rumail, Mad
M9111